

Past G. Tuomi

26-5-1922

Suomi-Opiston 25-vuotisjulkaisu

1896—1921

*Muistoksi hauskoista
päivistä*

Amerikkalaiset.

SUOMI-OPISTON

25-VUOTIS- JULKAISU

1896-1921

Kantaluottelo N° 1094.
Lahjoitus 24.9.59.

LAPIN KORKEAKOULUN
KIRJASTO

80 8126

HANCOCK, MICHIGAN, 1921

SUOMALAIS-LUTEERILAISEN KUSTANNUSLIIKKEEN KIRJAPAINOSSA

“Initium sapientiae timor Domini”.

Ps. 111: 10.

ALKULAUSE.

Tämä vaatimaton juhla-julkaisu tahtoo tulla tervehtimään suomalaista siirtokansaamme Suomi-Opiston 25-vuotisjuhlan johdosta.

Lehtinen on jo käännetty Suomi-Opiston historiassa. Ensimmäiset työntekijät ovat jo menneet, toinen polvi on astunut jatkamaan edeltäjänsä työtä. On sopivata luoda tällä hetkellä katsaus kuletun matkan suuntaan ja vaiheisiin.

Olemme tahtoneet esittää tosiseikkoja koulumme tähänastisesta toiminnasta, niin koruttomilta kuin ne tuntuvatkin. Toivomme julkaisullamme tulevan olemaan merkitystä lähdekirjana vastaisia teoksia varten, joita mahdollisesti tullaan julkaisemaan. Toimikunnalla on ollut käytettävänä liian lyhyt aika laatiakseen täsmällisempää ja monipuolisempaa esitystä toiminnastamme.

Tätä tehdessä lienemme pitäneet katseemme luotuina menneisyyteen, toimintamme tulkitsemiseen, siinä määrin, että on jäänyt luomatta silmäys tulevaisuuteen. Niin emme kuitenkaan toivo tapahtuneen, vaan huulemme tarkkaavalle lukijalle selviytävän tätä julkaisua lukiessa, että kun toimintamme on ollut laskeutuna Jumalan sanan pohjalle ja ohjeenamme on ollut “tie, totuus ja elämä”, että tässä tunnustuksessa tulevaisuuden päämäärämmekin selvästi on kirkastuva.

“Siitäpä nyt tie menevi,
ura uusi aukenevi.”

Toimikunta pyytää tuoda ilmi kiitollisuutensa kaikille kirjoittajille heidän arvostuksestaan. Pari opiston ensimmäisten työntekijäin puhetta on liitetty julkaisuun ikäänkään näytteeksi, missä määrin on näiden vuosien aikana saavutettu heidän toivomiaan tuloksia. Puutteellisuudet, joita teoksessa huomataan, toivomme suotavan anteeksi.

Tätä julkaisua lukiessa selvenee varmaankin lukijalle, että Jumalan armo ja huolenpito siirtokansamme hengellisestä tilasta on ollut runsas koulumme vaiheissa. Tämän huolenpidon ja armon tunto herättäköön sydämissämme rukouksen tänä juhla-aikana, että Jumala saisi antaa meille kiitollista mieltä ja että uskollisina Hänen totuudelleen voisimme lähteä kulkemaan kohti lupaavaa tulevaisuutta.

Siunatkoon Jumala tämän vaatimattoman julkaisun tarkoituksen ja suokoon Hän, että Suomi-Opiston vastaiset vaiheet saisivat olla rikkaita Hänen siunauksestaan!

J. WARGELIN,
M. PERTTULA.

Juhlaruno.

Yksimielisnä, hartaana yhtynyt kerran
Kansa viettämään juhlia on.
Ilolaulut ne kaikuvat kiitosta Herran
Riemujuhilla nyt opiston.
Sävel ääneton pitkien vuosien takaa
Pohjasointuna rinnoissa soi.
Sama tunnus on joukkomme mielissä vakaa:
Herra työtänsä näin vartioi!

Tiedon aarteiden paikka on ahjomme "Suomi",
Uskon, miehuuden istuttaja.
Puhdas, tuoksuva se kuni kukkiva tuomi,
Jolla Herra on kasvattaja.
Moni nuori on välttänyt turmion ansan
Avull' armahan Suomi-Opiston.
Vuosi vuodelta vaalien toiveita kansan
Se ain seisonut varmana on.

Taaja ystäväjoukko se vaalivi imoin
Työtä koulumme, onnea sen.
Ja me seisomme tyyminä, toivovin rimoin,
Utta aamua vartoelleu.
— Mutta kaipaus mielemme nyt saavuttaapi,
Silmä himmeeksi kostunut on,
Moni uurtaja uupui, — jo riemuita saapi,
Missä riemu on loppumaton.

Päivä paahtava hellettä tiellenne hohti,
 Jalot alkajat koulumme työn.
 Yhä suuntanne tähtäsi valoa kohti,
 Läpi kuljitte vaivojen yön.
 Usko lempeä lapsuuden kirkkohon kiintää,
 Pelko Herran se taitoa suo.
 Voitonkruunu se silmähän sankarin siintää,
 Taisto johtavi Luojamme luo!

Nouse, kansani, valppaana vanhojen teitä
 Kohti onnea taivaltamaan!
 Loisto pettävä pois virvatulten jo heitä,
 Ne on loimua, leyhkettä vaan!
 Vainomieli ja kiista jo syrjähän suista!
 Käyös yhdessä riemuitsemaan!
 Kiitä Herraa ja töitensä suuria muista,
 Riennä armosta veisailemaan!

J. Wargelin.

Suomi-Opisto vv. 1916—1921.

Lohtori J. K. Nikander on perinpohjaisessa ja yksityiskohtaisessa selostuksessaan Opisto-Albumissa esittänyt Suomi-opiston vaiheet sen ensimmäiseltä kymmeneltä vuodelta eikä hänen työnsä jatkaminen nyt ole mikään helppo tehtävä. Koetetaan kuitenkin seuraavassa antaa jonkunlaisia tietoja Suomi-opiston vaiheista viime kuluneina viitenätoista vuotena.

Suomi-opisto perustettu 1896.

Muutti omaan huoneustoonsa 1900.

Laski ensimmäiset läpipäässeet oppilaat 7 vuoden kurssilta 1904.

Vihki ensimmäiset Suomi-opiston Seminaarin käyneet papit 1906.

Lukuvuosi 1906—1907.

Edellinen lukuvuosi oli päättynyt ensimmäisten oman koulun oppilaiden papiksi vihkimiseen ja iloisin toivein lähdettiin eteenpäin.

Kauan ajottu kauppakoulu saatiin nyt pystyyn. Erikoista rakennusta ei kuitenkaan tätä uutta osastoa varten voitu hankkia, vaan tilapäisesti järjestettiin koulun voimistelusaliksi kauppakoulun huoneustoksi. Ja siksi se on vielä tähän asti jäänyt.

Kauppakouluun kirjoittautui oppilaita ensimmäisenä lukuvuonna 31. Opettajina toimivat ●. L. Nordström, A. B. Augustana College, johtajana, kirjanpidon y. m. aineiden opettajana ja A. E. Spaulding, Houghtonin korkeakoulun opettaja, kone- ja pika-kirjoituksen opettajana. Akateemisen osaston opettajina olivat edelleen johtaja J. K. Nikander, maisteri J. E. Lindblom, neiti Alma Granqvist, neiti Lydia Silfven. Uusia opettajia liittyi opettajakuntaan neiti Lydia Kangas ja Victor Koivumäki, molemmat jo oman koulun läpikäyneitä. Opettajakunnasta oli keväällä eronnut past. I. Katajamaa antautuakseen papiksi.

Opiston johtokuntaan kuuluivat tänä vuonna J. K. Nikander, koulun johtaja, past. K. Salovaara, J. H. Jasberg, past. A. Gröning, past. J. Bäck, past. J. K. Lammi, K. Sillberg, K. Heusa, K. Närä, K. A. Ruona, I. Sillberg. Taloudenhoitajana toimi J. H. Jasberg.

Opiston kirjastoa oli koetettu kartuttaa mikäli mahdollista. Kirkkokunnan papisto oli tänä vuonna päättänyt lahjoittaa pappien kyytikassasta 100 dollaria Opiston kirjastolle ja sitoutunut antamaan kukin 3 dollaria vuodessa tai 5 dollarin arvosta kirjallisuutta. Näin oli tässäkin asiassa päästy kunnolliseen alkuun.

Akateemisen kurssin oli suorittanut yksi oppilas, kauppakoulusta laskettiin 5 oppilasta.

Lukuvuosi 1907—1908.

Seuraavana syksynä oli saatava kaksi uutta opettajaa. Kun maisteri Toivo Wallenius oli keväällä eronnut ja lähtenyt Suomeen, kutsuttiin musiikinopettajaksi Helsingin musiikkiopistosta K. V. Kilkka. Toista opettajaa ei onnistuttu saamaan, ja tuntiopettajina toimivat korkeakoulun opettaja Geo. C. Albright ja Mrs. La Rowe.

Koulun eri osastojen yhteinen oppilasmäärä nousi tänä vuonna 100:aan ja sen johdosta pidettiin koululla juhlat.

Akateemiselta osastolta pääsi 4 oppilasta, kauppakoulusta 17. Papiksi vihittiin keväällä seminaarin oppilas Matti Pesonen.

Johtokunnasta jäivät pois pastori Gröning ja Lammi ja heidän sijaansa tulivat J. E. Porthan ja past. J. J. Hoikka.

Lukuvuosi 1908—1909.

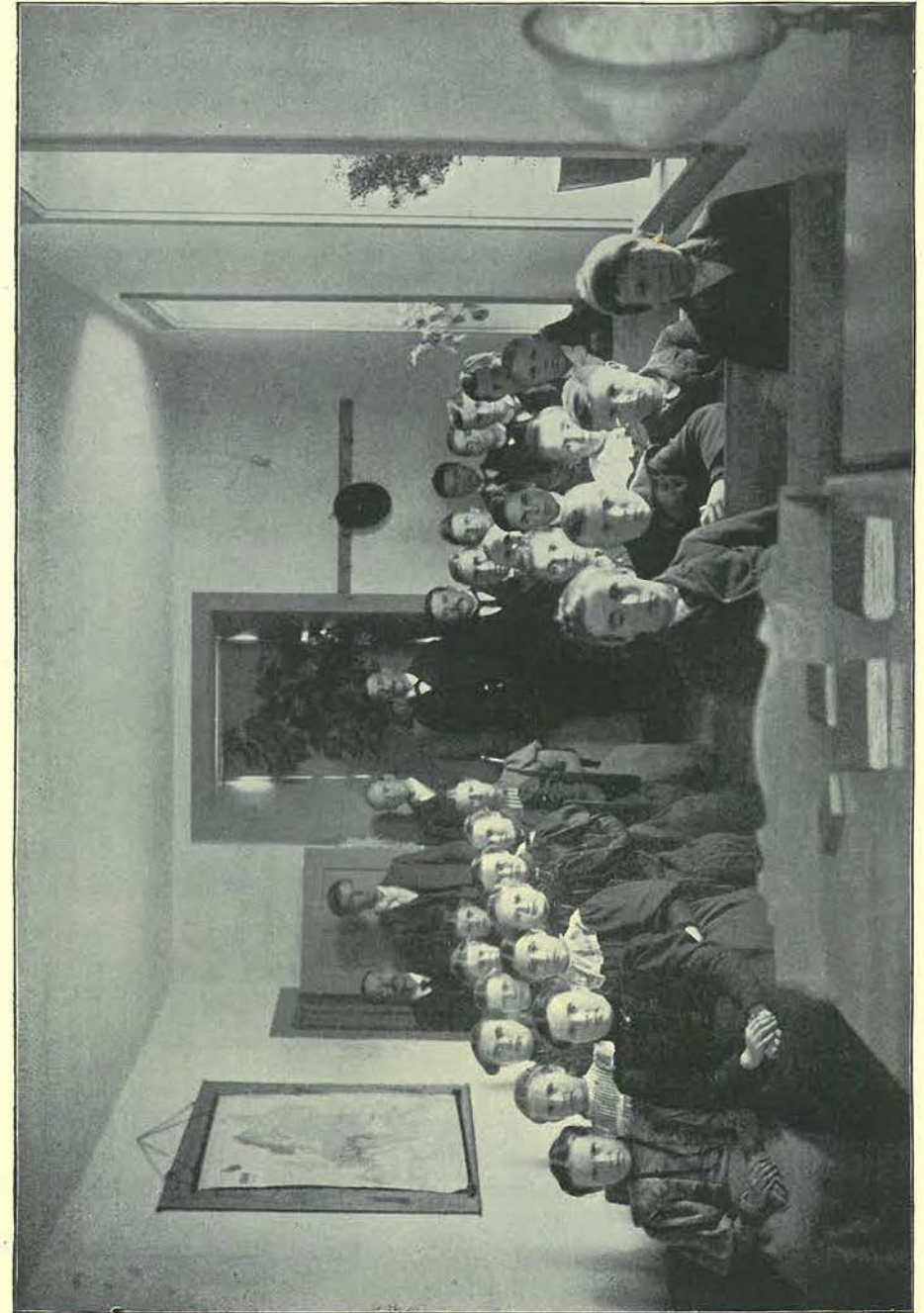
Edellisen lukuvuoden lopussa erosivat opettajakunnasta neidit Alma Granqvist ja Lydia Silfven.

Naisosaston johtajattareksi, jota tointa neiti Alma Granqvist oli taitavasti ja antautumuksella hoitanut viisi vuotta, valittiin neiti Lydia Kangas. Suomenkielen ja Seminaarin opettajaksi kutsuttiin past. fil. maist. R. Hartman, luonnontiet. ja matem. opettajaksi yliopp. Elma Aronen ja historian ja saksankielen opettajaksi neiti Emilia Ritari.

Akateemiselta osastolta pääsi suurenlainen luokka: 8 oppilasta, kauppakoulusta 7.

Johtokunnasta erosi past. Salovaara ja hänen sijaansa valittiin I. Katajamaa. Mr. J. H. Jasberg, koulun monivuotinen taloudenhoitaja, joka oli innolla ja tarmokkaasti valvonut koulun aineellista puolta ja johtanut sitä väliin mahdottomalta näyttävien myrskyjen läpi, erosi ja hänen sijalleen kutsui johtokunta Mr. F. Tolosen, Mass, Mich.

Tämän vuoden kirkolliskokous, Eveleth, Minn., päätti past. B. V. Rautasen ehdotuksesta järjestää \$10-keräyksen Suomiopiston

ENSIMMÄISET SUOMIOPISTOLAISET

hänen eroavan, mutta kun hänen päätöksensä oli peruuttamaton, kutsuttiin hänen sijalleen neiti Miina Perttula. Uskonnon ja suomenkielen opettajaksi kutsuttiin past. fil. maist. John Bäck. Tuntiopettajina Seminaarissa olivat pastorit B. V. Rautanen ja M. I. Kuusi, valmistavalla osastolla opetti laskentoa fil. maist. A. M. Heikinheimo.

Oppilasmäärä laski huomattavasti tänä vuonna. Edellisen vuoden koko oppilasmäärä oli ollut 120, jota vastoin tänä vuonna se oli vain 91. Syyksi tähän ajateltiin etupäässä edellisenä vuonna vallinnutta huonoa aikaa. Koulun läpikäyneitä oli tämän lukuvuoden lopussa 5 akateemiselta ja 12 kauppaosastolta.

Kirjastoa kartutettiin tänä vuonna suuremmassa määrässä. Useat Suomen kustantajat lähettivät kirjoja lahjaksi; suuri englanninkielinen tietosanakirja Encyclopaedia Britannica hankittiin. Valmistavan osaston oppilaat hankkivat 100 nidosta käsittävän kirjaston helppotajuista englanninkielistä kirjallisuutta. Opetusvälineitä hankittiin 30 dollarin arvosta lisää koulun fysikaaliseen kalustoon.

Kirkolliskokous, Waukegan, Ill., oli päättänyt 7,000 dollaria koottavaksi Opistolle vuoden kuluessa. Todellisuudessa kerättiin vain 2,000 dollaria.

Opiston tulevaisuuteen nähden herättivät valoisia toiveita tänä vuonna syntyneet "Entisten opistolaisten yhdistykset," joita muodostui useampia ja joiden tarkoituksena oli herättää opisto-harrastusta ympäristössään ja kasvattaa ja pitää yllä sitä entisten oppilaitten mielessä.

Johtokuntaan valittiin past. J. Wargelin, Lydia Kangas ja Jaakko Piippola. Huomattava seikka oli, että ensi kerran valittiin johtokuntaan tämän koulun läpikäyneitä henkilöitä.

Seminaarimme oli nyt myöskin ehtinyt taasen yhden työ kautensa loppuun ja papeiksi vihittiin kuusi Seminaarin oppilasta. Arvokkaan lisän oli taasen koulumme saanut antaa Jumalan valtakunnan työmiehistöön siirtokansamme keskuudessa.

Lukuvuosi 1912—1913.

Tämän lukuvuoden alussa ei voitu ollenkaan alottaa neljättä akateemista luokkaa koulussa, ja muutenkaan ei oppilasmäärä kohonnut kuten olisi odottanut.

Opettajakunnasta erosi Mr. Thure Hedman ja syyslukukaudella jaettiin hänen aineensa opettajien kesken. Kevätlukukaudella saatiin opettajakuntaan jälleen neiti Lydia Kangas. Hän tuli opettamaan valmistavan osaston aineita ja johtajaksi valmista-

valla osastolla neiti M. Perttulan siirtyessä opettamaan kone- ja pikakirjoitusta kauppakoulussa. Tuntiopettajina seminaarissa toimivat edelleen pastorit Kuusi ja Rautanen.

Keväällä päästettiin kauppakoulusta 13 oppilasta ja seminaarikurssinsa oli suorittanut Evert Määttä, joten saatiin vihkiä yksi pappi kirkkokunnallemme.

Kesäkoulunopettajakurssit järjestettiin tänä vuonna. Ennenkin oli annettu neuvoja kesäkoulunopettajiksi aikoville ja keskusteltu parhaista menettelytavoista, mutta nyt järjestettiin varsi-

VALMISTAVA OSASTO V. 1913

naiset kurssit, joihin kuului kymmenen luentoa. Luennoitsijoina toimivat johtaja J. K. Nikander ja Opiston opettajat, Seminaarin sekä ylempien luokkien oppilaat. Suomenkieli lisättiin kauppakoulun oppiaineisiin.

Uskollisia ja kestäviä ystäviä tarvitsee Opisto ja milloin niiden joukosta joku poistuu, on tieto siitä aina vakava surusanoma kaikille opistolaisille ja Opiston ystäville. Tällainen surusanoma kohtasi meitä 21 p. toukokuuta 1913, kun tuli tieto kauppias Iisakki Sillbergin kuolemasta. 17 vuotta oli hän ollut Opistomme johtokunnan jäsenenä; siitä ajasta oli hän ollut 10 vuotta rahastonhoitajana, ja tuon usein tyhjän rahaston hoitaminen, joka ei suinkaan ollut helppoa työtä, oli tehnyt opiston rakkaak-

si hänelle ja hänet rakkaaksi Opistolle. Tunsimme menettäneemme ystävän, jolle opisto-asia oli ollut oma asia.

Johtokuntaan valittiin Ishpemingin kirkolliskokouksessa: Mrs. Alma Haapanen, liikemies J. W. Lilius, pankkimies I. Wargelin ja past. F. V. Kava.

Lukuvuosi 1913—1914.

Uusi lukuvuosi alkoi taasen uusin toivein. Johtaja J. K. Nikanderin oli johtokunta lähettänyt kesällä 1913 Suomeen hankkimaan suomenkielen opettajaa. Sillä matkalla sai hän puhua Suomen yleiselle pappien kokoukselle Suomi-opistosta. Lämpimästi siellä otettiin vastaan tämä siirtokansamme valistustyön huomattavin esitaistelija ja asian harrastusta siellä heräsi, koska sellaisiin oloihin katsoen suurellainen, 343 dollarin, lahja kerättiin koulullemme sanotun kokouksen alotteesta. Tullessaan toi hän sieltä historian ja suomenkielen opettajaksi Fil. Maist. J. A. Kärkkäisen.

Opettajakunnasta erosi Fil. Maist. R. Hartman ja Seminaarin opettajaksi tuli past. J. Mänttä, B. D. Maywood Seminary, Maywood, Ill. ja myöhemmin syksyllä eronneen insinööri Ilmari Krankin sijaan, jonka Suomesta saapunut erittäin houkutteleva tarjous riisti opettajakunnasta, tuli Elmer Swanson, A. B. Augustana College.

Oppilasmäärä nousi jonkun verran, menen jo taasen toiselle sadalle. Kauppakurssin suorittaneita laskettiin 17 ja akateemiselta osastolta 3 oppilasta läpikäyneinä. Papiksi vihittiin Seminaarissa lukujaan jatkanut lähetyskoulunoppilas Y. F. Joki.

Yritys velan maksamiseksiin tehtiin taasen, kun tämän kirjoittaja kulkiessaan vierailumatkalla länsirannikolla kesällä 1913 puhui, omasta alotteestaan, siellä useissa paikoin opistoasiasta ja siellä näytti olevan lämmintä harrastusta. Erittäin Astoriasa sitä viritettiin ja uskottiin ajan olevan kypsän velan maksulle. Niin pantiin johtokunnan toimesta niin kutsuttu \$100 dollarin keräys alkuun. Mutta kesällä 1914 syttynyt Europan sota vaikutti Amerikan oloihinkin niin järkyttävästi, että tuumaa ei voitu perille ajaa.

Taloudenhoitaja F. Tolonen, joka oli viisi vuotta etumaisena kantanut opiston taloudellista taakkaa, erosi syksyllä 1913 ja hänen sijaansa tuli past. S. Ilmonen.

Kirjasto sai tänä vuonna useita lahjoituksia. Rouva Aliisa Tolonen lahjoitti 58 kappaletta miesvainajansa kirjoja ja past. Ilmonen 51 kappaletta; sitä paitsi saatiin pienempiä määriä Opiston opettajilta ynnä muilta ystäviltä.

Johtokuntaan valittiin tänä vuonna liikemies J. H. Jasberg ja mr. N. A. Lempeä.

Iltakoulua englanninkieltä opiskelevia varten pidettiin talvi-kuukausina. Opetusta annettiin kahdella luokalla ja opettajina toimivat Lydia Kangas ja Miina Perttula.

Lukuvuosi 1914—1915

alkoi koulumme, sota-ajasta huolimatta, suotuisissa merkeissä. Heti syksyllä sisäänkirjoitettaessa oli oppilasmäärä suurem-

●PETTAJAKUNTA VV. 1903—1904

pi kuin milloinkaan ennen oli yhdellä kertaa sisäänkirjoitettu, ja ennen lukuvuoden loppua oli se kohonnut 145 oppilaaseen; koko lisäys 40% edellisen vuoden oppilasmäärästä. Nousua tapahtui kaikilla osastoilla, huomattavin se oli kuitenkin kauppa- ja valmistavalla osastolla.

Neiti Eleonor Lassey, A. B. Oberlin College kutsuttiin opettajaksi latinan ja saksan kielissä.

Seminaari oli valmistanut 5 miestä papeiksi vihittäviksi. Kurssinsa suorittaneina laskettiin akateemiselta osastolta 9 ja kauppaosastolta 22. (Tämän vuoden vuosikertomuksessa lausuu Johtaja J. K. Nikander: "Muistakaamme, että kuuden vuo-

den perästä on opistollamme 25-vuotisjuhlansa. Ennätämmeköhän siihen saada jotakin iloista ja juhlaa-ansaitsevaa aikaan?"

Tila koulullamme alkoi käydä ahtaaksi oppilasmäärän lisääntyessä. Kauppakoulun rakennusta oli laajennettu vähäsen, joten ei suurempi oppilasmäärä niin kovin vaikeuttanut työntekoa kuin muuten olisi käynyt.

Johtokuntaan valittiin past. Alfred Haapanen, maanviljelijä Jaakko Piippola, mr. Antti Bram ja K. A. Ruona.

Lukuvuosi 1915—1916

osoittaa vähäsen alenemista oppilasmäärässä, etupäässä valmistavalla osastolla. Muuten mennään hiljakseen eteenpäin. Oppilaita laskettiin akateemiselta osastolta 7 ja kauppakoulusta 29.

Edellisen vuoden lopussa olivat past. J. Mänttä ja Elmer Swanson eronneet opettajakunnasta. Swansonin sijaan tuli Hugo E. Anderson, A. B. Augustana College. Clemens Niemi, B. A. Minnesotan Yliopistosta liittyi myöskin opettajakuntaan. Hänen aineinaan olivat sosiologia, maantieto, suomenkieli y. m.

Taloudenhoitaja, pastori Ilmonen opetti uskontoa valmistavalla osastolla.

Iltakoulua pidettiin edelleen. Sarjan terveysopillisia luennoita oppilaille piti tohtori A. F. Fisher.

Johtokuntaan valittiin J. E. Porthan, Elystä.

Lukuvuosi 1916—1917

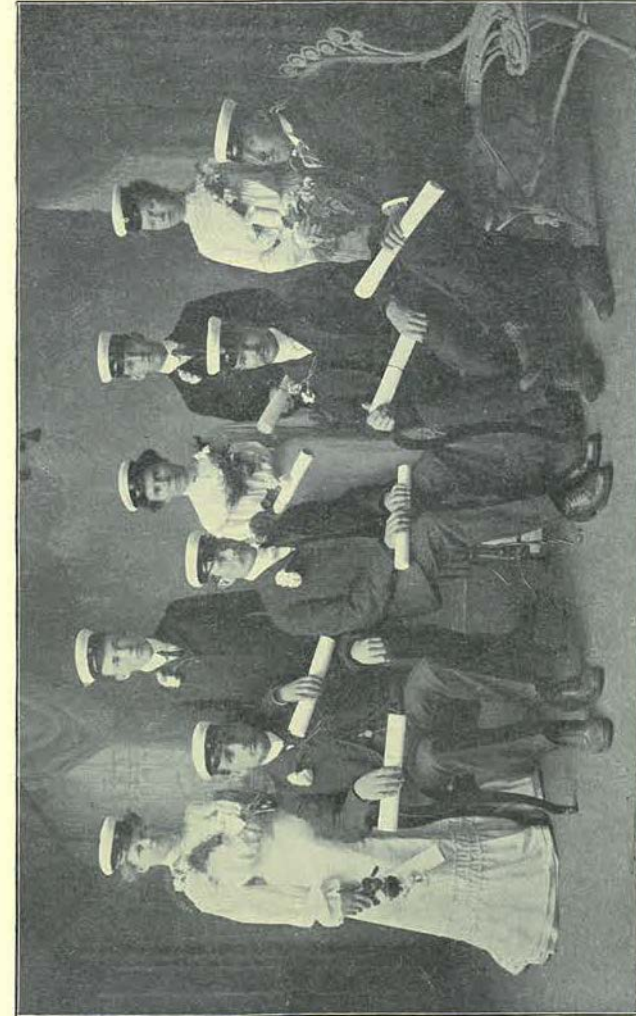
oli hiljaista eteenpäin menoa, oppilasmäärä vähän nousi. Seminaarin opettajaksi oli kutsuttu past. M. I. Kuusi. Seminaarin oppilaita oli 3 valmistunut vihittäviksi. Oppilaita laskettiin toisilta osastoilta kurssinsa suorittaneina: akateemiselta osastolta 12, kauppakoulusta 27.

Kevätlukukaudella erosi opistosta sen monivuotinen, uskollinen englanninkielenopettaja, J. F. Lindblom. Heikontunut terveytensä pakotti hänet eroamaan kesken lukuvuoden ja työt koetettiin järjestää jakamalla ne toisten opettajien kesken.

Kirjastoa kartutettiin ahkerasti. Opiston oppilaskunta teki monta hyökkysmatkaa varojen hankkimiseksi ja monet ystävät lahjoillaan sitä muistivat niin, että kasvaminen tapahtui verrattain nopeasti.

Johtokuntaan valittiin Kalle Tuomela ja John Kandelin.

Taloudenhoitajan paikkaa ei oltu täytetty sen perästä, kun pastori S. Ilmonen keväällä 1916 erosi, vaan olivat Opiston kir-

ENSIMÄISET YLIOPIILAAT

janpitäjät J. Väyrynen, John R. Heinonen ja M. Kangas hoitaneet tätä tehtävää. Syksyllä 1917 tuli taloudenhoitajaksi ylioppilas Antti Lepistö, joka oli useita kuukausia sitä ennen jo toiminut Opiston matkustavana asiamiehenä ja varojen kerääjänä.

Lukuvuosi 1917—1918.

Sodan laineet alkoivat lyödä yli maailman eivätkä jättäneet pientä kouluamme rauhaan. Pitkin kesää ja syksyä oli jo tullut sanomia entisten oppilaitten liittymisestä armeijaan. Nyt alkoi se koskea opiskeleviakin nuorukaisia. Useat jäähyväiset sanottiin koululla, kun yksi ja toinen, ei sotaisesta innosta, vaan maansa kutsua kuullen laski pois kirjansa ja lähti harjoitusleirille.

Edellisen vuoden lopussa olivat opettajakunnasta eronneet past. M. I. Kuusi ja opettaja Kilka. Seminaarin opettajaksi tuli past. K. H. Mannerkorpi, Ashtabula Harborista, ja musiikin opettajaksi urkuri V. J. Kukkola, Virginiasta, Minn.

Kauppakoulun aineisiin lisättiin uskonto.

Lukukausimaksuja korotettiin, kaiken kohotessa: akateemisen osaston syyslukukausimaksu 15 dollarista 17 dollariin; kevätlukukausimaksu 20 dollarista 23 dollariin, ja kauppakoulun syyslukukausimaksu 25 dollarista 28 dollariin, kevätlukukausimaksu 35 dollarista 37:ään.

Johtokuntaan valittiin liikemies J. S. Saari, maanviljelijä Jaakko Piippola, past. F. V. Kava ja Mrs. Thyra Rautalahti.

Oppilaita laskettiin läpikäyneinä: akateemiselta osastolta 8 ja kauppakoulusta 35.

Aineellisessakin suhteessa oli tämä vuosi edullinen Opistolle. Velkaakin maksettiin hyvä joukko, sen lisäksi että juoksevat menot suoritettiin säännöllisesti.

Lukuvuosi 1918—1919

on muutoksien vuosi. Vaikka järjestys on että elämä maailmassa on ainaista vaihtelua, niin sittenkin tuntuu usein yllättävältä muutokset, kun ne kohtaavat meitä ja tämä vuosi on painunut lähtemättömästi Opiston ystävien mieliin muutoksiensa kautta.

Keväällä jo oli neiti Lydia Kangas eronnut jättäen aukon riivimme. Hänen sijaansa kuitenkin oli Johtokunta kutsunut neiti H. Puskan Clevelandista. Samoin oli eronnut lukujaan jatkaakseen Clemens Niemi. Ruth Young, A. B. Marquette, Mich., oli kutsuttu hänen sijalleen opettajaksi. Toisten luultiin jäävän paikoilleen, mutta ennenkuin kesä oli pitkälle kulunut, ilmoitti

matematiikan opettaja, Hugo E. Anderson, eroavansa, ja vähän myöhemmin ● L. Nordstrom, joka oli 12 vuotta johtanut kauppaosastoa harvinaisella menestyksellä, ilmoitti siirtyvänsä toiseen kouluun, joka tarjosi suurempia etuja. Sota oli vienyt opettajat ja kilpailu koulujen välillä alkoi uhata koulumme opet-

●PISTON JOHTAJATTARIT

tajavoimia. Olisi tämän jo luullut riittävän, mutta vähän myöhemmin syksyllä sai neiti Eleanor Lassey niin edullisen tarjouksen, ettei koulumme voinut sen kanssa kilpailla, ja hänestäkin täytyi luopua.

Kauppakoulun johtajan paikka tarjottiin neiti M. Perttulalle ja kun ei muuta keinoa ollut, niin hän otti sen vastaan. Neiti Alice M. Hardy saatiin kirjanpidon opettajaksi. August

Wilman, A. B. Reed College, Seattle, Washington, tuli matematiikan opettajaksi ja niin saatiin työt syyslukukaudella menemään eteenpäin.

Syyslukukauden loputtua puheli tämän kirjoittaja johtajan tohtori J. K. Nikanderin kanssa. Lausuin silloin toivomuksen, että kun pääsisimme taasen seuraavan lukukauden alkuun, niin kyllä se sitten jotenkin menisi. Silloin hän, joka oli kaikissa näissä muutoksissa ja vaiheissa pysynyt tyynenä, vastasi vain: "Jumalan avulla, Jumalan avulla". Kerron tämän keskustelun sentähden, että kun seuraavan kerran aloimme koulun, ei tohtori J. K. Nikander enää ollut rohkaisemassa eikä tukemassa meitä.

Tammikuun 13 päivänä, sillä koulu ei ollut päässyt kulkutauti-uhan takia alkamaan aikanaan, saimme tiedon, että tohtori J. K. Nikanderin elämän oli lopettanut halvauskohtaus. Keskellä päivätyötään, 63-vuotiaana, kutsui Jumala hänet. Kukkasin peitimme kummun, jonka alle hänet kätkettiin. Koko siirtokansamme tunsi hänet menettäessään menettäneensä paljon, mutta murheemme ja epätoivon mustan sumun keskellä kuului meille hänen luottavat jäähyväisensä: "Jumalan avulla eteenpäin".

Vuoden jamassa oli myöskin taloudenhoitaja A. Lepistö eronnut toimestaan, joten tuntui Opiston tulevaisuus jääneen turvaa vaille. Johtokunta kokoontui neuvottelemaan johtajan ja taloudenhoitajan hankkimisesta. Past. J. Wargelin oli ennen jo tiedusteltaessa lupautunut taloudenhoitajaksi ja hänelle myöskin uskottiin johtajan toimi toistaiseksi. Myöhemmin keväällä valittiin past. J. Wargelin koulun johtajaksi, joten hänen käsiinsä jäi tämä kaksinkertainen vastuuunalaisuus — Opiston aineellisen ja henkisen puolen valvonta. Ilman mitään juhlallisuuksia astui uusi johtaja paikalleen, vaatimattomasti, täyttämään parhaansa mukaan hänelle uskottua kallista tehtävää.

Lukukauden lopussa erosivat opettajakunnasta Ruth Young ja Alice Hardy, V. J. Kukkola ja maisteri J. A. Kärkkäinen. Jokaisen kyvykkään opettajan ero on ikävä tapaus koululle, mutta erittäin jos opettaja on vuosia vaikuttanut. Maisteri Kärkkäinen oli monien vuosien uutteralla, tunnollisella ja monipuolisella työllään kietoutunut syvään koulumme ja koko siirtokansamme henkiseen elämään. Kotimaa kutsui häntä ja kaihoten täytyi meidän nähdä hänen lähtevän.

Oppilaita laskettiin kurssinsa suorittaneina: 7 akateemiselta ja 37 kauppaosastolta.

Lukuvuosi 1919—1920.

Suomenkielen opettajaa ei oltu ehditty Suomesta saada; viran tuntiopettajina ottivat pyydettyä hoitaakseen Mrs. Alma Haapanen ja Mrs. Taimi Mannerkorpi. Historian ja ranskan kielen opettajaksi tuli Ludvig Kuijala, musiikinopettajaksi V. J. Kukkolan sijaan kutsuttiin past. A. Immonen. Kauppakoulun opettajaksi tuli Edw. Anderson, Marquette, Mich.

Oppilaita tuli runsaasti, vuoden oppilasmäärä oli 165.

Opiston-viikko, joka oli järjestetty sota-ajan tapojen mukaan, tuotti aineellisesti hyviä tuloksia ja keväällä 1920 ilmoitti Opiston taloustoimisto sen iloisen uutisen, että *Opiston velka oli maksettu*.

Muuten oli tänäkin vuonna surua ja koettelemuksia koululamme. Historian opettaja, Ludvig Kuijala, sairastui influenssaan. Jo entisestä ponnistuksesta heikko sydän ei kestänyt taudin räsitusta ja riuduttavan tuskallisen sairauden kestätyään, huhtik. 27 p. vaipui lupaava nuori mies kuolon uneen. Suuri oli oppilaitten ja opettajatoverienkin suru, sillä hän oli saavuttanut koko ympäristönsä rakkauden. Oppilaskuntaakin, joka edellisinä talvina oli säästynyt influensan raivolta, kohtasi se nyt vieden yhden heistäkin, Elli Koiviston, mukanaan. Raskasta oli tämä aika Opistolla ja vaikeimman osan kuormasta sairaiden huoltamisessa y. m. sai kantaa neiti Hilda Puska, joka tämän luku-vuoden toimi naisosaston johtajattarena. Kauppakoulun opettaja E. Anderson sairastui myöskin ja oli pakotettu luopumaan toimestaan helmikuulla. Hänen aineitaan opetti Mrs. Hilja Mäkelä.

Oppilaita laskettiin tänä vuonna 11 akateemiselta, 38 kauppaosastolta. Papiksi vihittiin 4 Seminaarin oppilasta.

Johtokuntaan tuli Mrs. J. Saari, Eveleth, Minn., ja keväällä 1920 kutsuttiin kouluamme tarkastamaan valtion korkeakoulujen tarkastaja. Hän antoi hyvin suotuisan lausunnon ja koulu hyväksyttiin Michiganin Yliopistoon johtavien koulujen luetteloon.

Lukuvuosi 1920—1921.

Opettajakunnassa tapahtui taasen muutoksia lukuvuoden alussa. August Willman erosi ja kun opettaja Andersonin ero ja Kuijalan kuolema oli jo jättänyt paikkoja tyhjäksi, oli hankittava monta uutta opettajaa: Anton Cave A. B. Dubuquen yliopistosta, Iowa, matematiikan opettajaksi; Ida Greenwood A. B., Rochesterin yliopistosta, N. Y., historian ja ranskan kielen opettajaksi; U. J. Jasberg, B. S., Michigan Agricultural College,

luonnontieteitten opettajaksi; Väinö Lehto kauppakoulun opettajaksi; past. R. Hartman, Raamatun alkukielten opettajaksi Seminaariin.

Tänä vuonna on työmme saanut rauhassa jatkoa. Oppilasmäärä on nyt 154 ja kaikki osastot ovat vilkkaassa toiminnassa. Sekä opettajat että oppilaat ovat saaneet terveinä käydä päivä päivältä työhönsä.

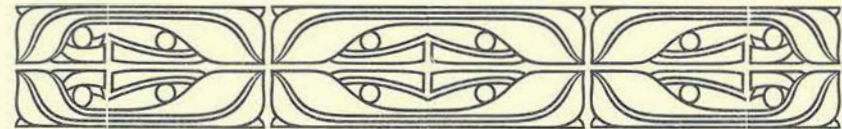
Syyslukukauden alussa kävi Yliopiston tarkastaja jälleen koulussamme ottaen selkoa opettajakunnasta y. m. Ja hänen käyntinsä johdosta tuli Yliopiston virallinen ilmoitus, että koulu on edelleen asetettu kahdeksi vuodeksi Yliopistoon johtavien koulujen luetteloon.

Juhlavalmistuksia tehdään ja meistä tuntuu kuin olisi jotain "iloista ja juhlaa ansaitsevaa saatu aikaan".

Tämä kyhäys jää vain kuivaksi tapahtumien luetteloksi jos senkin takia, että tunnen seisovani liian lähellä tapauksien kulkua antaakseni niistä arvostelua. On ehkä sellaista mainittu, joka olisi saanut jäädä pois, ja sellaista jätetty mainitsematta, joka olisi pitänyt olla, mutta tarkoituksella ei ole näin tehty, vaan se on asetettava kirjoittajan kykenemättömyyden laskuun.

Toivon, että tulevaisuudessa joku kirjoittaa Opiston historian antaen kullekin henkilölle ja asialle ansionsa mukaisen paikan. Lopetan rukoillen Jumalan siunausta ja menestystä kansamme valistustyölle ja sen tekijöille kaikkina tulevina aikoina.

Mina Perttula.

Suomi-Opisto kansamme kasvattajana.

inoastaan *itse kansan* korkeampi sivistys eikä vain muutamien sen yksityisten jäsenten saattaa kenties pelastaa sitä hukkumasta, niinkuin monelle muulle on käynyt, ja säilyttää sille aseman kansakuntien joukossa", lausui kerran Uno Cygnaeus — se Suomen mies, jonka sydän omaa kansaansa kohtaan sykki yhtä lämpimästi sekä silloin, kun hän julisti ristin-sanomaa, evankeliumia Jeesuksesta maanmiehillensä Sitkan saarella Alaskassa, että silloinkin, kun hän perusteli kansakouluja, sytytteli noita sivistyksen valomajakoita Suomen salomaille. Cygnaeus tiesi, että vakavan Jumalan pelon ja elävän uskonelämän ohella korkeampi yleinen kansalais-sivistys on elämän ehto kansalle, joka tahtoo elää.

Tämä sama jalo ajatus on kytenyt myös niitten jalomielisten miesten ja naisten sydämissä, jotka Amerikan suomalaisen kansan keskuuteen ovat perustaneet Suomi-opiston — Amerikan suomalaisten valomajakan. Amerikan suomalaisen kansan sekä iäinen että ajallinen paras: sen säilyttäminen arvokkaana, hyödyllisenä osana maailman kansakuntien joukossa, on ollut Suomi-opistonkin perustajille ainoana päämääränä eikä mikään muu. Sydämestänsä he toivoivat, että Amerikan suomalaisista vartuisi tänne sellainen kansa, joka Jumalaa kunnioittaa ja kunnia-kaasti täyttäisi oman tehtävänsä muitten suurempien heimojen ja kansakuntien rinnalla.

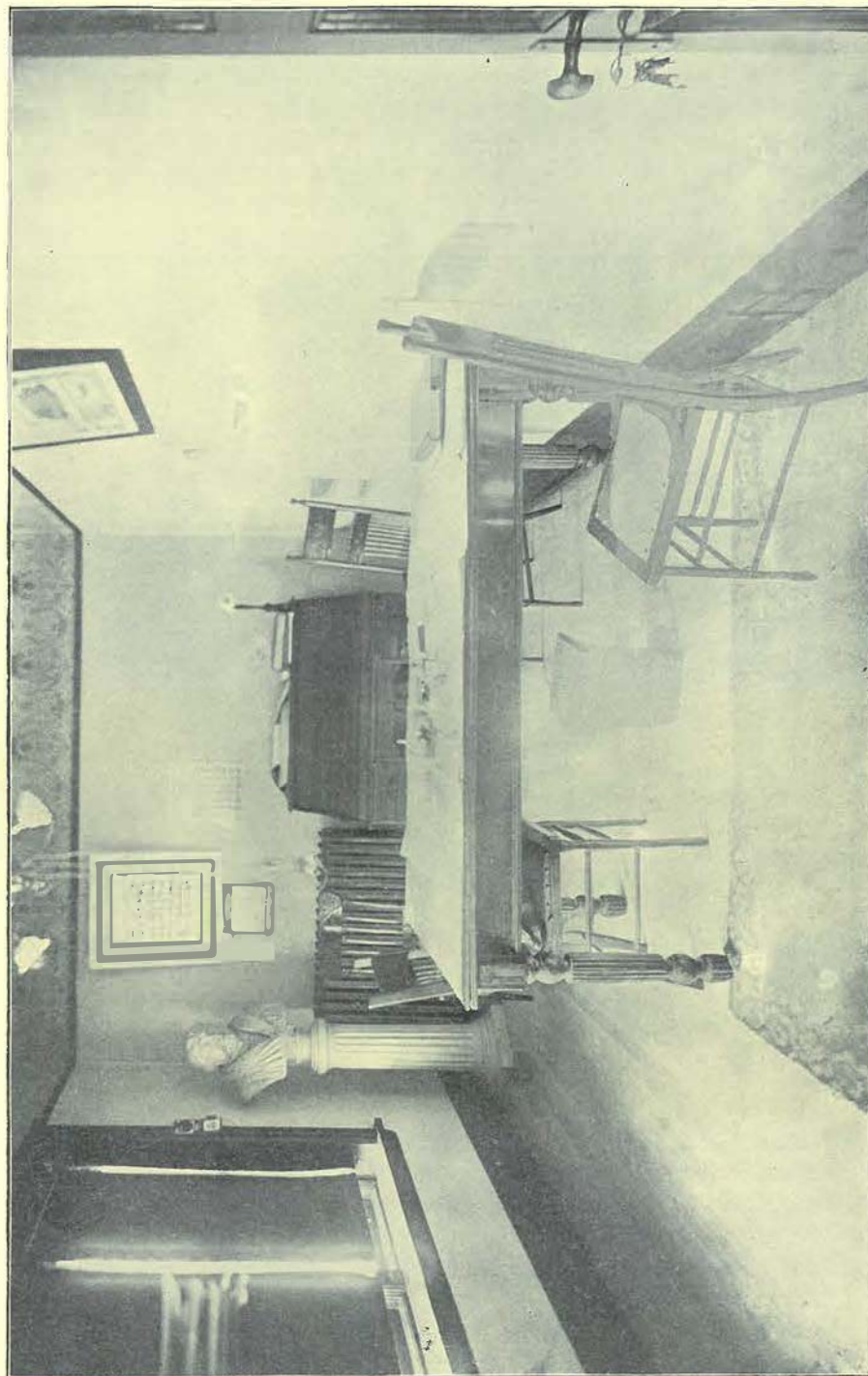
Yhteiskunnallisten olojen, etenkin varattomalle väelle, epäsuotuisaan suuntaan kärjistyessä Europan maissa viime vuosisadalla, alkoi Suomestakin, jo 1860-luvulta alkaen, tulvilla Amerikkaan kansalaisiamme, milloin pienemmissä, milloin suuremmissa joukoissa. Pian olikin tänne saapunut maanmiestemme joukko kohonnut satoihin tuhansiin. Ne pyhät perinnöt, jotka kristillisen ja valistuksellisen kasvatuksen kautta maanmiehemme olivat kotimaassaan Suomessa saaneet, alkoivat täällä uuden maan vapaisissa oloissa liian pian kulua loppuun. Uskonnollinen elämä kuihtui. Kansallistunto surkastui. Hyvät kotimaiset tavat hävisivät. Raaka, vallaton ja jumalaton elämä alkoi päästä valtaan. Amerikalaisia, jaloja ihanteita, koskien kristittyinä ja hyvänä maan kansa-

laisena olemista, sekä yksilöitä ja kokonaisia kansoja eteenpäin vieviä yhteiskunnallisia pyrinöitä eivät jaksaneet omistaa kuin vain aniharvat. Maan kielen taitamattomuuskin sen jo teki monenkin kohdalla mahdottomaksi. Lukuisia poikkeuksia tietenkin oli olemassa tässä suhteessa, mutta yleensä näytti kansamme elämä täällä alkuaikoina siltä, että, jos ei mitään apua mistään tule, se pian on sortuva väärin käytetyn vapauden hautaan.

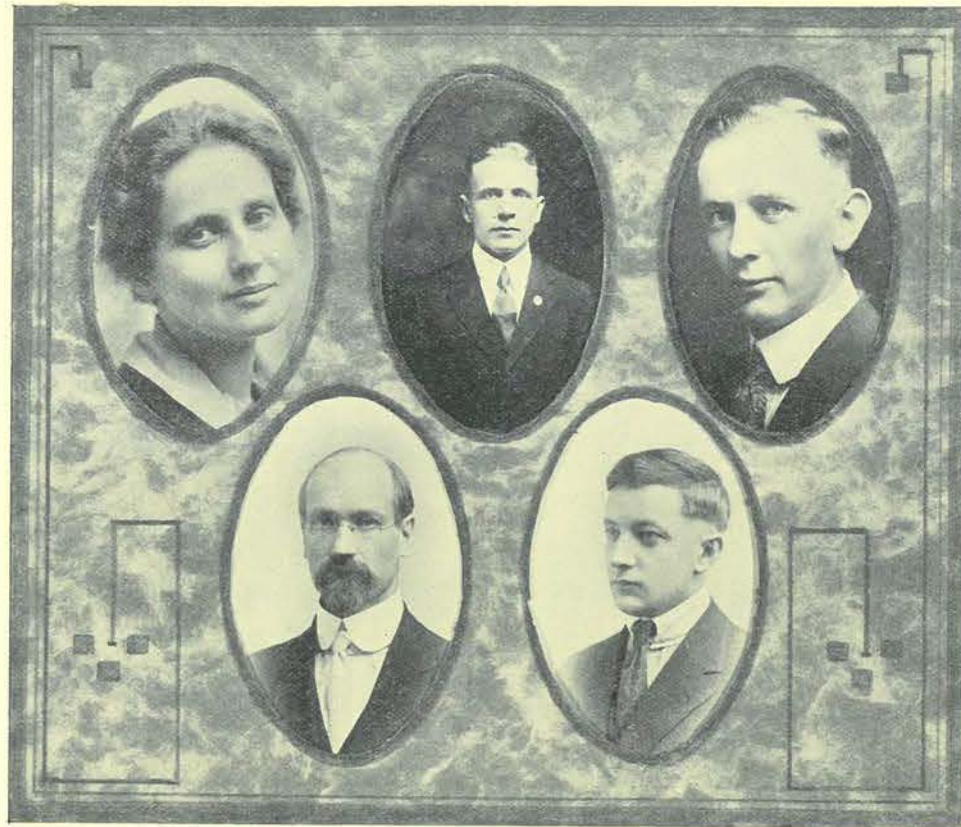
ENSIMAINEN ●PETTAJAKUNTA

Mutta monet kansaamme rakastavat miehet ja naiset täällä näkivät tämän vaaran kyllin ajoissa. Tuli tehdä jotakin, tuli uhrata jotakin kansamme pelastamiseksi tuosta ennenaikaisesta kuolemasta. Tuli käydä kasvattamaan kansaamme. Sillä Amerikan suomalaisellakin kansalla oli elämisen oikeus. Senkin täytyi saada täyttää se kutsumus, se tehtävä, jonka Jumala, kansojen kaitsija ja siunaaja, oli sille uskonut suuren, mahtavan amerikalaisen heimon keskuudessa. Alettiin tositoimin, vakavin mielin, suomalaisella päättäväisyydellä ja sitkeydellä perustella raittiusseuroja, seurakuntia, ja lopulta vuonna 1896 kohosi Portage-järven rannalle, Hancockin kaupungin piiriin

JOHTAJAN VIRKAHUONE

kuuluvalla ylenteelle kaunis Suomi-opisto — tuo Amerikan suomalaisten valomajakka. Siinä tuli poikiemme ja tyttäriemme saada kristillisessä, kansallisessa ja tosi-amerikalaisessa hengessä keräillä tiedon ja taidon kultajyviä, voidakseen sitten palvella ja kohottaa Amerikan suomalaista heimoa, täällä uuden kotimaan kunnokkuutta ja kykyä vaativilla kilpакentillä.

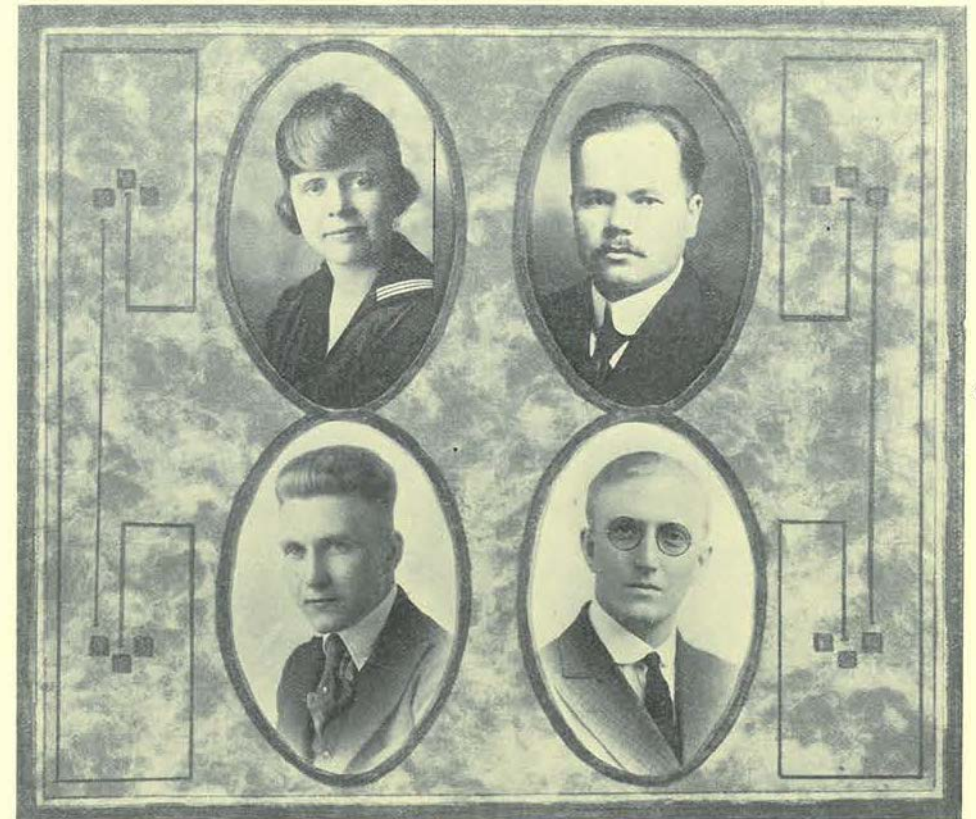

OPETTAJAKUNTA V. 1921

Pienenä ja hinteränä nousi Suomi-opistomme 25 vuotta sitten kansallisen ja uskonnollisen elämämme vartijain, kasvattajain joukkoon — jopa aivan eturiveihin. Siinä on se sitten taistelut ja taisteluissaan mieheksi varttunut. Nyt seisoo se edessämme 25-vuotiaana, paljon taistelleena, kokeneena ja kärsineenä kasvattajana ja valonvartijana. Kaikista vaikeuksista Jumalan armon avulla kuitenkin onnellisesti suoriutuneena. Siitä Jumalalle, armorikkaalle siunaajalle, kiitos. Kiitos Jumalalle aina,

mutta etenkin nyt juhlaisena valomajakamme, Suomi-opistomme 25-vuotis riemujuhlena.

Mutta turhaan ei ole Suomi-opistomme tuona 25 vuoden olemassaolon aikana pyrkinyt, taistellut ja kärsinyt. Niinkuin Suomi-opiston jalomieliset perustajat suunnittelivatkin, ovat jo monet sadat, jopa tuhannetkin kansamme pojat ja tyttäret kris-

OPETTAJAKUNTA V. 1921

tillisessä, suomalaisessa ja samalla tosiamerikalaisessa hengessä siinä saaneet kasvatuksen sellaisen, että ovat voineet jo vuosia palvella Amerikan suomalaista kansaa seurakuntien paimenina, koulujen opettajina, lääkäreinä, lakimiehinä, ja maanviljelijöinä y. m. toimihenkilöitä, siten kohottaen ja kasvattaen kansaamme ja kypsyttyänsä sitä vastaanottamaan niitä erinomaisia tilaisuuksia henkiselle ja taloudelliselle kehittymiselle, joita tämä maa kaikille sen asukkaille niin runsaasti tarjoaa.

Jumalan pelko, valistus ja kansalaiskunto johtavat aina sen kansan, missä näitä ominaisuuksia on olemassa, onneen ja menestykseen. Sentakia onkin näitä perushyveitä ennen muita Suomi-opistolla aina teroitettu, ja niin tullaan vastakin tekemään. Näitä perushyveitä teroittaessaan tietää Suomi-opistomme, käyttääksemme Agaton Meurman'in sanoja, "käyvänsä korkeimman asioita". Ja Jumalan asioilla on hyvä liikkua.

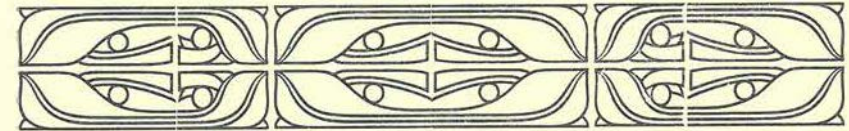
Suomi-opistomme tahtoo kristillisen, kansallisen ja tosi-amerikalaisen valistustyönsä kautta kasvattaa Amerikan suomalaista kansaa kunnolla täyttämään sen aseman, sen tehtävän, jonka Jumala sille on uskonut ja jota varten Jumala sen on tänne suuren meren taakse, kauaksi isiensä maasta johdattanut. Tämä on Suomi-opistomme korkea päämaali. Kansamme kasvatusta varten Suomi-opisto on perustettu, ja sitä varten on se jo saanut 25 pitkää vuotta menestyksellä toimiakin.

Mutta tuo korkea päämaali: kansamme kasvatusta, ei ole vielä täydelleen saavutettu. Eikä Suomi-opisto sitä yksinään suoritaakaan. Se suorittaa siitä suuresta, monipuolisesta työstä vain yhden tärkeimpiä osia. Kasvatustyö vaatii aikaa. Mutta "se, joka tietää", kuten kerran J. V. Snellman, tuo suuri Suomen mies, lausui, "että päämäärä on saavutettava, se voi tyyneellä mielin tehdä työtä sitä varten, jättäen Jumalan huomaan, saavutetaanko se muutamia vuosikymmeniä aikaisemmin vai myöhemmin."

Suomi-opistommeekin, tietäessään, että Jumala on sen Amerikan suomalaisen kansan kasvattajaksi määrännyt ja tietäessään, että Jumalan avulla tuo päämaali on myös saavutettavissa, uskalletaan taas rohkein ja Jumalan armon kautta turvatuin mielin lähteä toiselle 25-vuoden taipaleelle — päämääränään rakkaan kansamme kasvatusta tätä elämää ja taivasta varten.

Ishpemingissä, Mich., huhtikuulla 1921.

Alvar Rautalahti.

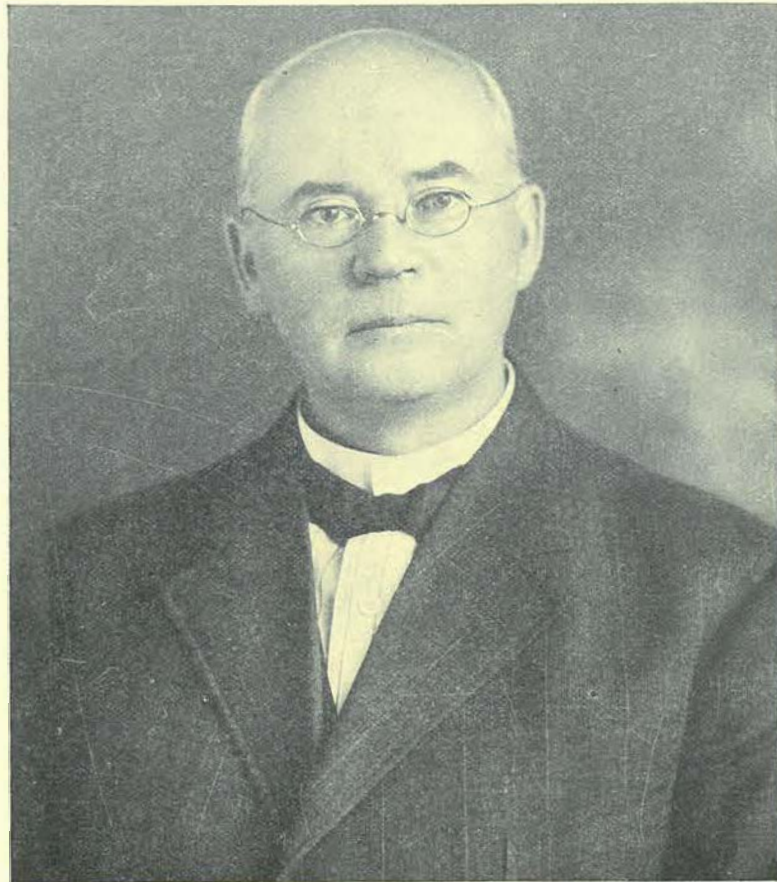
Kristillinen akatemia.

KRISTILLINEN akatemia on korkeakoulu, joka on jatkona varsinaiselle kansakoululle ja jonka tarkoitus on valmistaa oppilaita korkeampia oppilaitoksia varten. Tämän tähden täytyy niiden järjestää kurssinsa silmäläpityä pääsyvaatimuksia näihin laitoksiin. Tämä seikka määrääkin akatemian työohjelman suurimmaksi osaksi. Suomi-opiston akatemisen osaston kurssi on ollut järjestettynä jo useita vuosia collegien sisäänpääsyvaatimusten mukaan, ja viime vuonna tuli koulumme virallisesti hyväksytyksi valtiomme yliopiston hyväksymäin korkeakoulujen listalle. Tämä tarkoittaa m. m. sitä, että Suomi-opiston akatemisen osaston ylioppilaat ovat oikeutetut pääsemään yliopistoon ynnä muihin korkeampiin oppilaitoksiin ilman tutkinnon suorittamista. Viime syksynä kävi yliopiston tarkastaja toistamiseen tarkastamassa kouluamme, ja tuloksena oli, että koulumme tuli edelleen hyväksytyksi kahden vuoden ajaksi ilman tarkastusta, siis kesäkuuhun v. 1923 asti.

Yliopistot vaativat vähintään 16 uniittia sisäänpääsyvaatimuksena yliopistoon, — uniitti merkitsee yhden vuoden työtä, 5 tuntia viikossa, opetustunti ollen vähintään 45 minuutin pituinen — seuraavissa aineissa: englanninkieli (3 tai 4), matematiikka (algebra ja geometria 3), muita kieliä (kreikka 2 tahi latina 2, 3 tahi 4 tahi saksa 2, 3, 4 tahi ranska 2, 3 tahi 4), historia (2 tahi 3), fysiikka tahi kemia (1), yleinen tiede (1 tahi eläin- ja kasvitiede 1 tahi biologia 1), trigonometria ($\frac{1}{2}$) ja fysiografia ($\frac{1}{2}$). Näihin 15 uniittiin tulee sisältyä 3 englanninkielessä, 3 matematiikassa, 1 fysiikassa ja vähintään 2 latinassa, ranskassa tahi saksassa. Loput kuusi ovat elektiivisiä ylläesitetystä aineista. Suomi-opistolla vaadimme näitten aineitten lisäksi 2 suomenkielessä, 1 uskonnossa ja 1 musiikissa eli kaikkiaan 20 uniittia. Tarkoitus on ruveta antamaan kaksi uniittia uskonnosakin, koskapa vaatimuksemme tässä aineessa hyvin vastaavat kahden vuoden työtä.

Näiden vaadittujen aineitten rinnalla opetetaan akatemioidessa useita muita höydyllisiä aineita, joita ei löydetä varsinaisten korkeakoulujen ainehistoissa. Koskapa käsiteltävämme on juuri

kristillinen akatemia tahdomme puhua uskonnon, joka on yksi tärkeimpiä uskonollisten koulujen oppiaineista, opettamisesta yleensä vähän laajemmalti. Ensiksi on meidän selviydyttävä siitä, miksi valtionkouluissa ei opeteta uskontoa ja toiseksi, pidetäänkö sitä yleensä tarpeellisena kasvatuksessa.

JOHTAJA J. K. NIKANDER (1896—1919)

Uskonnon opetus amerikalaisissa kouluissa.

Kasvatusasia kuuluu perustuslain nojalla valtiolle. Valtion tulee huolehtia kansalaistensa kasvatuksesta oman etunsa vuoksi. Kansanvaltainen hallitus voi olla pysyväinen vain siten, että sen kansalaiset ottavat osaa itsetietoisesti hallituksen toimintaan ja että he kykenevät seuraamaan valtiollisten asioiden kulua. Tämän vuoksi tulee jokaisen kansalaisen saada alkeisope-

tusta ja omata lukutaito. Kaikkien lasten tulee käydä koulua joko valtionkouluissa, joita ylläpidetään yleisen verotuksen kautta, tahi yksityisissä laitoksissa, joita kirkot tahi yksityiset ovat perustaneet.

JOHTAJA J. WARGELIN (1919)

Tämä seikka on vaikuttanut sen, että valtio on miltei kokonaan ottanut lasten alkeisopetuksen haltuunsa. Kiitettäväähän tämä asia olisikin, ellei siinä olisi toistakin puolta. Mutta, kun kirkko ja valtio ovat kokonaan eroitettut toisistaan, niin ei valtionkouluissa voida opettaa uskontoa, joka kuitenkin suuren osan Amerikan kansan mielestä olisi aivan välttämätöntä.

Kehitys yleensä on kulkemassa siihen suuntaan, että valtion tulisi huolehtia korkeammastakin koulukasvatuksesta. Lännen valtioissa, joissa kehitys on nuorempaa, on tätä ajatusta ryhdytty toteuttamaan perustamalla valtion yliopistoja. Idässä ei tämä seikka ole voinut astua näkyviin sentähden, että siellä on ollut olemassa yksityisiä yliopistoja ennen valtioiden muodostumista, eivätkä valtiot ole voineet lähteä kilpailemaan näiden mahtavien laitosten kanssa. Yksityisissä yliopistoissa löytyy jumaluusopilliset tiedekunnat kuten Harvardissa, Yalessa, Columbiassa, Princetonissa, Chicagossa y. m., mutta valtion yliopistoissa ei niitä löydy ennen esittämämme syyn takia.

Tämä on heikkous, että laitoksessa, joka edustaa tieteen ja taiteen kokonaisuutta, ei ole uskonnolla sijaa. Ja omasta kokemuksestamme voimme sanoa, että koulu, jossa uskonnolla ei ole sijaa, on sielua vailla.

“Syvällä povessamme asuu kaipuu
Korkeimman, puhtaan, pyhän puoleen, johon
Vapaasti, kiitollisna mieli taipuu
ja turvautuu kuin vankkaan kalliohon:
— Tää tosihurskautta on.” — *Goethe*.

Uskonnon opetuksella oli alkujaan johtava asema koulujen työohjelmassa. Esim. New Havenin, Conn., lakikokoelmassa vuodelta 1655, säädettiin: “Koska liian monet vanhemmat ja isännät ovat laiminlyöneet liian suuressa määrässä lasten kasvatuksen, niiden ollessa nuoria ja opinkykyisiä, niin määrätään, että oikeuden palvelijain kussakin kunnassa tällä alueella, tahi missä ei niitä ole, nimismiehen tai jonkun muun yleisen virkamiehen, tulee toistaiseksi huolehtia kanssaveljistänsä, että kaikki lasten vanhemmat ja holhoojat koettavat vakavasti huolehtia, joko oman opetuksensa tahi valittujen kasvattajien avulla, että kaikki lapset ja palvelijat, kehittyessään siihen ikään Jumalan armon kautta, saavat ainakin siinä määrässä opetusta, että he voivat lukea raamattua ja muita hyviä englanninkielisiä kirjoja, se ollen heidän äidinkieltänsä, ja ymmärtää tyydyttävällä tavalla kristinuskon pääkappaleita ja periaatteita, jotka ovat tarpeelliset meidän autuuteemme.”

Näin oli asianlaita muissakin osissa Amerikkaa varhaisempina aikoina. Mutta vähitellen täytyi ruveta harjoittamaan uskonnon vapauden aatetta, kun eri uskonsuuntiin kuuluvia ihmisiä asetui samoille alueille. Tämä ei kuitenkaan tapahtunut yhtäkkiä, vaan monissa valtioissa kesti hankausta pitkän aikaa ja kappailtiin uskonriidoissa. Jokaisella Amerikan historian tutkijalla

ENSIMÄINEN SEMINAARI

on muistissa esim. kuinka Roger Williamsia kohdeltiin Massachusettsissa ja kuinka tämä seikka aiheutti Rhode Islandin siirtolan perustamisen. Samoin ahdistettiin luterilaisia hollantilaisten hallituksen taholta ja eriuskolaisia "noitien vainojen" nimellä Puritaanien taholta. (Lue pitemmälti tohtori S. W. Brownin kirjasta: "The Secularization of American Education as shown by State Legislations, State Const. Provisions and State Supreme Court Decisions").

Jotkut valtiot koettivat auttaa kannatuksellaan uskonnollisia kouluja senkin jälkeen, kun uskonnon opetus oli kouluista jo poistettu. Esim. New Yorkin valtio laati lain vuonna 1813, jossa säädettiin, että kouluhallituksen varoja oli jaettava New Yorkin kaupungin hyväntekeväisyyslaitosten, uskonnollisten koulujen ja kasvatuslaitosten hyväksi. Tämän perusteella sai noin kymmenen uskonnollista yhdistystä valtion avustusta laitostensa hyväksi. V. 1824 antoi valtio New Yorkin kaupungin valtuustolle tämän avustuksen jakamisen. Mutta tämä järjestelmä synnytti alituista hankausta katoolilaisten ja protestanttien välillä, kunnes kansan äänestyksen kautta lakkautettiin kaiken avustuksen antaminen kouluille, joissa opetettiin kristinuskoa tahi muita uskontoja. (Coe, Social Theory of Religious Education.)

Vähitellen on valtion ja kirkon ero tullut käytännössäkin toteutetuksi ja uskonnon opetus on kokonaan jäänyt kirkkojen ja kotien yksityisasiaksi. Mutta johtavimpien kasvattajien ja valtiomiesten vakaumus on, että uskonto on välttämätön tekijä siveellisessä kasvatuksessa. Sentähden nähdäänkin yliopiston professorien, kasvattajien ja valtiomiesten innokkaasti toimivan seurakuntaelämän ja nuorison kristillisen kasvatuksen elvyttämiseksi.

Columbian yliopiston presidentti N. M. Butler lausuu: "Kasvatus on kansakunnan henkisten arvojen jatkuvaa soveltamista elämään. Nämä arvot voidaan määritellä viiteen osaan, nimittäin tiede, kirjallisuus, taide, yhteiskuntalaitokset ja uskonto." Uskonnollisesta tekijästä kasvatuksessa hän lausuu, että sen ei saa luisua kokonaan pois kasvatuksesta, elleimme tahdo antaa sen surkastua ja tehdä kasvatustyötämme toivottoman epäedulliseksi. — "Uskonto on välttämätön tekijä, ja jokaiselle lapselle tulee tarjota sitä sopivan järjestelmän kautta."

Tunnettu kasvatusopin professori G. A. Coe kirjoittaa: "Jos uskomme että täydellisen personallisuuden kehittämiseen tarvitaan ei ainoastaan inhimillistä yhteiskuntaa, vaan myöskin yhteyttä Jumalan kanssa, niin seuraa, että kasvatuksemme tarkoi-

AKATEMINEN OSASTO V. 1917

tuksena tulee olla, auttaa kehittymättömiä ihmisolentoja täydelliseen persoonallisuuteen kanssakäymisessä ihmisten ja Jumalan kanssa ja niiden avulla.”

Lainaamme vielä Irving King'in, tunnetun kasvatustutkijan lausunnon tästä kysymyksestä. Hän sanoo: “Uskonto on suurin tekijä elämässä. Ja jos kysyisimme, mikä on uskonnon ja kasvatuksen suhde toisiinsa, niin täytyy meidän sanoa, että niiden suhde on niin läheinen, ettei kumpaakaan voida erottaa toisestaan, parhaassa merkityksessä toisensa olennollisesta hengestä.”

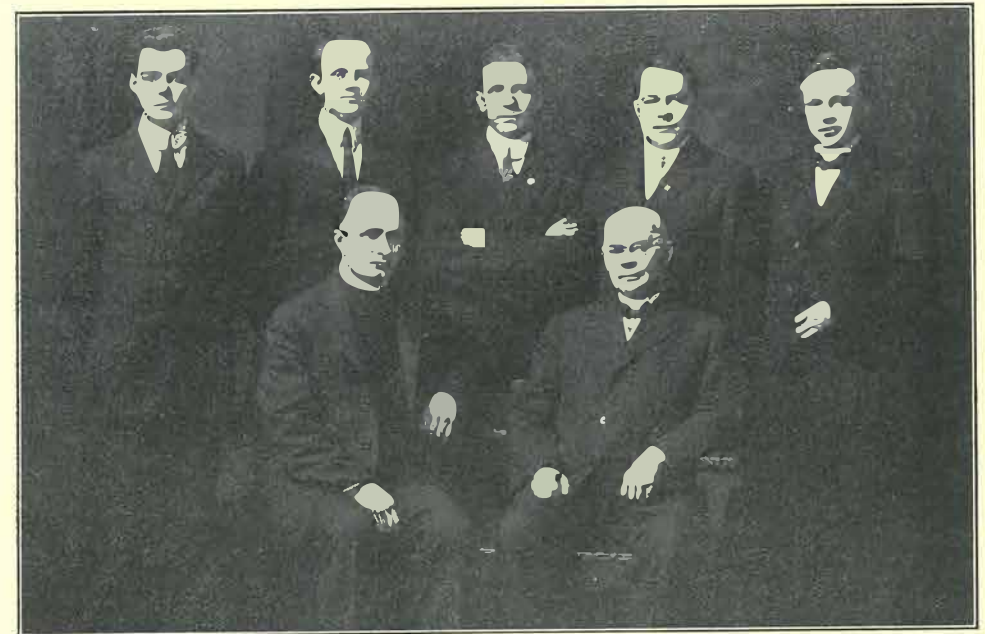
Kautta maailman tunnettu etevä valtiomiehemme Roosevelt lausuu: “On hyvä olla terävä, etevä ja kekseliäs; mutta on parempi omata ominaisuuksia, jotka saavat sisältönsä Jumalan kymmenistä käskyistä.”

Ylläolevasta selvenee meille, että Amerikassa pidetään kristillis-siveellistä kasvatusta yhtä tärkeänä kuin missään muualla. Mutta, kun uskontoa ei voida opettaa valtion kansakouluissa, tulee sitä varten perustaa muita kasvatustaitoksia. Kristilliset akatemioiden ovat syntyneet juuri tätä tarkoitusta varten. Ja näin on Suomi-opistokin täyttämässä tärkeätä tehtävää amerikalaisessa koulujärjestelmässä.

Uskonnon opetuksen akatemiassa ei saa rajoittua ainoastaan muodolliseen kristinopin opettamiseen, vaan tulee koko koulun hengen ja toiminnan olla uskonnollista. Tämän tähden tulee opettajien ynnä muiden toimihenkilöiden toimintansa ynnä esimerkinsä kautta vaikuttaa jalostavasti ja kristillisyyttä kohottavasti oppilaisiin. Opettajien vaikutus pienemmissä kouluissa, joita kristilliset akatemioiden yleensä ovat, on paljon läheisempi oppilaisiin kuin suuremmissa kouluissa. Väärä arvostelu tahi kristillisyyttä halventava tilapäinenkin lausunto opettajan puolelta on hyvin turmiollista. Oppilasyhdistysten toiminnan tulee myös olla sellaista, että se on sopusoinnussa koulun periaatteiden kanssa. Kaiken tulee olla palvelemassa kirkkoa ja kristillisiä periaatteita.

Kristillinen akatemia on perustettu etupäässä työntekijäin valmistamista varten kirkolle ja nuorison kristillisen kasvatuksen edistämiseksi. Seurakunnat tarvitsevat sunnuntai- ja kesäkouluopettajia, sairaanhoitajattaria ynnä muita kristillisen työn tekijöitä, ja akatemioiden antavat palvelustaan niiden kasvattamisessa. Ne valmistavat oppilaita jumaluusopiliisiin seminaareihin ja huolehtivat heidän mielenlaatunsa kehityksestä jo korkeakouluvuosina. Tosi asia on, että seminaarit saavat hyvin harvoja oppilaita korkeakouluista. Kyvykkäitä oppilaita ohjataan muille

aloille, ja keskuudessamme vallitsevat olosuhteet uskonnon opettamiseen nähden eivät ole omiansa herättämään halua Jumalan valtakunnan työhön. Tämä olisi hyvin tärkeä seikka lasten vanhempien ottaa huomioon, kun he toivovat lastensa antautuvan tähän tärkeään tehtävään. Saarnamiehiä tulee ruveta kasvattamaan jo kotona, ja sitten tulee ohjata lapsia kristilliseen oppikouluun, jossa tämä elämän kallis kutsumus vahvistuu ja selvenee. Toivomme monien lasten vanhempien ottavan tämän seikan huomionsa.

JUMALUUSOPILLINEN SEMINAARI V 1915

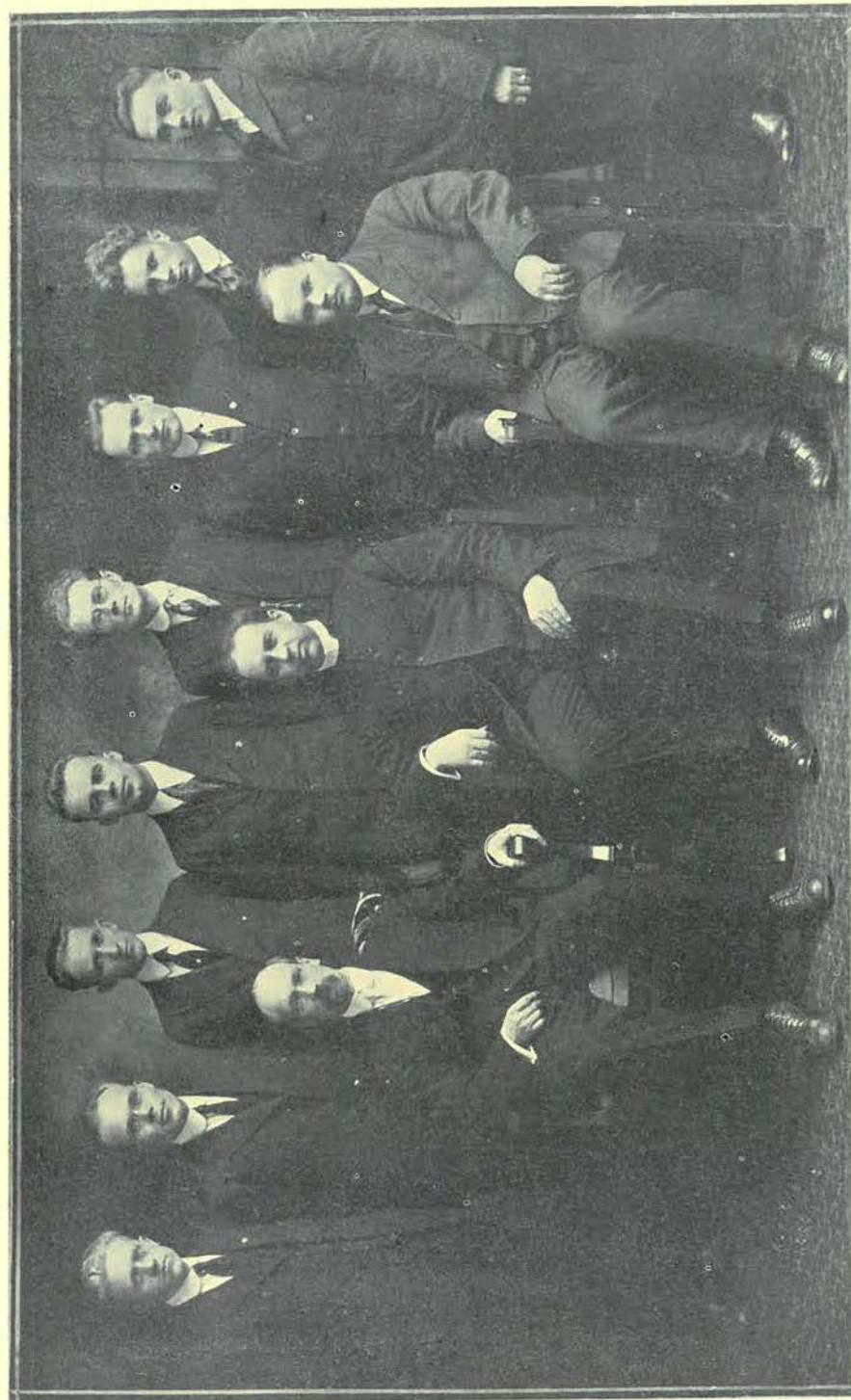
Muita opetettavia aineita.

Kun otamme huomioon, että verrattain pieni määrä oppilaita tulee jatkamaan koulunkäyntiänsä päätettyään korkeakoulun, niin antaa tämä seikka kasvattajille erityistä miettimisen aihetta. Ovatko korkeakoulujen oppilaat kykeneviä mihinkään käytännölliseen toimeen koulukasvatuksensa perusteella? Ovatko he saaneet mitään erikoista ammattitaitoa siinä määrässä, että pystyvät ansaitsemaan toimeentulonsa sen kautta? Tähän täytyy yleensä vastata kielteisesti. Vasta viime vuosina on jossain määrin ryhdytty korjaamaan tätä epäkohtaa tarjoamalla käsitöitä ja

kauppakursseja korkeakouluissa. Muutamat yliopistot hyväksyivät nämät aineet elektiivisinä aineina sisäänpääsyaatimuksissa, Mutta yleensä kaivataan tässä suhteessa kurssien uudelleen järjestämistä. Nykyinen valtiosihteerimme, Bainbridge Colby, lausui eräässä puheessaan, että hän toivoisi amerikkalaisten koulujen puhdistavan kaiken romutavaran oppikursseistaan. "Parempi kuin näykkiä kasvitiedettä, eläintiedettä, tähtitiedettä, trigonometriaa, tahi mitään muuta," lausui hän, "olisi Amerikan nuorisolle opettaa kieliä. Tavallinen collegioppilas ei osaa tehdä mitään tällä näkytyllä tiedolla tieteestä, paitsi että hän voi unohattaa sen. Suurena esteenä Amerikan vaikutukselle ulkomailla on meidän kielientaitamattomuutemme." Tämän seikan tulisi antaa meille suomalaisille erikoista intoa suomenkielen opettamisessa, sillä meidän tulee osaltamme huolehtia siitä, että Amerikassa osataan suomenkieltä, voidaksemme toimia kauppa- ynnä valtiollisissa asioissa Suomen kanssa. Ja kun tiedämme, että muut eivät tahdo, eivätkä kunnolla voikaan, oppia suomea, on meidän Amerikan suomalaisten pidettävä huolta sen osaamisesta Amerikassa. — Uusi syy suomenkielen opettamiseen Amerikassa! Totta muuten on Colbyn lausuma ajatus, että amerikkalaiset eivät ole kielimiehiä. Suomi-opisto on aina ollut tietoinen kansallisesta tehtävästään ja siksi on suomenkieli kuulunut ainehistoomme alusta alkain.

Mutta tarkoituksemme oli puhua muista käytännöllisistä aineista, joita sopisi opettaa akatemioissa. Sellaisia ovat esimerkiksi jo ylempänä viittaamamme käsityö- ja liikekurssi. Opetuksen tulisi yleensä kasvattaa oppilaita käytännöllistä elämää varten. Nykyaikainen koulujärjestys ei ole aina ottanut tätä seikkaa huomioon. Naisten tulisi oppia suorittamaan käytännöllisiä taloustoimia, sillä he tulevat elämässään niitä tarvitsemaan, huolimatta missä asemassa tulevatkin olemaan. Ja kun monet kodit laiminlyövät lastensa kasvatuksen tässäkin suhteessa, tulisi koulujen täydentää opetuksensa kautta tätä puolta. Liikemaailman keskuksissa tulisi välttämättömästi antaa opetusta kirjanpidossa, pika- ja konekirjoituksessa ynnä muissa kauppa-alalla tarvittavissa aineissa. Täten lapset kasvaisivat kykeneviksi suorittamaan tehtäviensä juuri niissä olosuhteissa, joiden keskellä he kasvavat, eikä heidän tarvitsisi lähteä kotoansa pois työtä etsimään. Usein kasvatetaan lapsi suorastaan kotoa pois valmistamalla häntä ammattiin, jota ei harjoiteta omassa ympäristössä.

Kolmanneksi mainitsisimme maanviljelystieteen. Maanviljelys on yhteiskunnan peruselinkeinoja, ilman sitä olisi mahdoton tulla

JUMALUUSOPHILINEN SEMINAARI V. 1920

toimeen. Ja kuitenkin on tämä elinkeino ollut jätettynä oman onnensa nojaan, mikäli se koskee kasvatusta. Maanviljelysalu-ellakin toimivat koulut eivät ole kiinnittäneet lasten huomiota maanviljelykseen, vaan on kasvatusta usein johtanut mieltä pois maalta. Tämä seikka on vähitellen tullut huomatuksi, ja nykyään on tapahtumassa yleinen herääminen tämän asian hyväksi. Esim. Michiganin valtiossa on jo olemassa kolmattakymmentä alkeiskoulua, joissa opetetaan maanviljelystä. Toistakymmentä vuotta sitten ei ollut olemassa yhtään sellaista Michiganissa. Ensimmäinen perustettiin suomalaiselle maanviljelysseudulle Tapiolaa. Sen perusteella on valtiossamme laadittu erityinen laki tällaisten koulujen perustamisen hyväksi. Meidän suomalaisten on hyvin tärkeätä kiinnittää huomiota tähän asiaan, sillä suuri osa kansastamme on maanviljelysväestöä, joiden lasten tulisi saada perusteellista opetusta tähän toimeen, auttaakseen vanhempiaan maanviljelyksessä ja jatkaakseen sitä senkin jälkeen, kun omaisuus on siirtynyt heidän haltuunsa. Akatemian kurssiin tulisi välttämättä yhdistää maanviljelystiede. — Suomi-opistolla on opetettu tänä vuonna maanviljelystä valmistavalla osastolla. Tarkoituksemme on järjestää se akatemiseen osaston kurssiin niin pian kun sen toteuttaminen käypi mahdolliseksi.

Neljäntenä erikoisena akatemian opetusaineena mainitsemme musiikin opetuksen. Laulun ja soiton arvo tunnetaan yleisesti elämässä. Mitä olisi jumalanpalvelus ilman kaunista laulua ja veisuuta. Laulupuoli tekee luterilaisen jumalanpalveluksen niin juhlalliseksi. Yhteislaulu ja kuorolaulu koulussa tai missä hyvänsä lisäävät yhteenkuuluvaisuuden tunnetta. Soitto ja laulu jalostavat luonnetta ja puhdistavat elämäntapoja. Seurakuntamme tarvitsevat urkureita ja lauluseurojen johtajia, ja nuorisoseuratyömme kaipaa toiminnassaan laulua ja soittoa. Mutta mistä saada urkureita ja lauluseurojen johtajia? Se on kysymys monella paikkakunnalla. Soittajia kyllä on, mutta hengellinen musiikki ja sävellykset ovat heille vieraita, ja usein nämä soittajat esiintyvät palkan edestä tanssitilaisuuksissa ynnä muissa kevytmielisissä huvittelupaikoissa. Kristillinen seurakunta ei voi alentua käyttämään tällaisia palkollisia. Kristillisten akatemiain tehtävä on antaa nuorisollemme perusteellista musikaalista opetusta soitto- ja laulutaidossa ynnä lauluseurojen johtamisessa. Tätä tehtävää on Suomi-opisto pyrkinyt toteuttamaan aivan alusta saakka ja tahtoo edelleenkin toimia sen hyväksi. Sangen monet koulumme oppilaat ovat toimineet urkureina tai lauluseurojen johtajina seurakunnissamme ja monet koulussamme valmistuneet papit, jotka ovat saaneet alkuopetuksensa soi-

tannossa Suomi-opistolla, toimivat nykyäänkin lauluseurojen johtajina seurakunnissaan. Emme tuo tätä seikkaa ilmi siksi, että ajattelisimme papin tehtäviin kuuluvan lauluseurojen johtamisen, päinvastoin osottaa tämä seikka olojemme kehittymättömyyttä, mutta se todistaa väitteemme, että Suomi-opisto on jo toiminut seurakuntiemme hyväksi musiikin opetuksen kautta. Paljon on meillä silti vielä toivomisen varaa koulumme musiikiosaston kehittämiseen nähden.

Akatemian kannatus.

Tahdomme lausua vielä muutaman sanan tästä puolesta kysymystämme. On helppo asettaa kaikellaisia vaatimuksia akatemioille, mutta kun niiden toteuttaminen kysyy varoja, niin joudumme kysymään: mitenkäs varoja saadaan? Oman koulumme kannatuksesta voimme sanoa, että se ei ole ollut tyydyttävällä kannalla. Vasta viime vuonna maksoimme velan rakennuksistamme, vaikka monia pontevia yrityksiä oli koetettu sen suorittamiseksi. Ja jos koulut ovat yleensä ahtaalla varojen kanssa, niin eivät ne voi maksaa tyydyttäviä palkkoja opettajilleen, ja täten on kunnollisten opettajien saanti hyvin vaikeata. Tämänkin tiedämme kokemuksestamme.

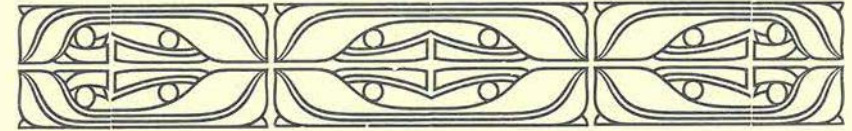
Kristillisten akatemiain kannatuksesta tavallisesti huolehtii joku synodi tai kirkollinen ryhmä, jolle ne kuuluvat. Alkuvuodet ovat niillä olleet sangen vaikeita tässä suhteessa, mutta vähitellen on niiden kannatus varmistunut, ja ne ovat saaneet muutakin aineellista tukea. Monet luterilaiset akatemiain ovat kiitettävällä kannalla aineellisesti. Niiden käytettävänä ovat tilavat, ajanmukaiset koulurakennukset, hyvät opetusvälineet ja kirjastot. Useissa tapauksissa ovat ne saaneet isoja lahjoituksia ystäviltään. Niinpä lahjoitti Denkmannien suku Augustana-Opistolle mahtavan kirjastorakennuksen, ja viime syksynä sai Wittenbergin Opisto kuvernööri Cox'ilta suuren rahalahjan uusien rakennusten rakentamista varten. Suomi-opisto on saanut tähän mennessä periä ainoastaan kolmelta ystävältään testamenttilahjana pienen rahasummaa. Nämät varat on käytetty velan maksuksi, eivätkä ne olisi riittäneetkään minkäänlaisten uusien rakennusten saamiseen; ne tekevät yhteensä noin \$3,000.00. Mutta olkoon nämä esimerkit muistuttamassa muille ystävillemme koulumme tarpeista, että he muistaisivat Suomi-opistoa testamentteissaan. Varsinkin sellaiset varakkaat ihmiset, joilla ei ole lapsia, voisivat testamentata omaisuutensa koulullemme. Ehkäpä tulisi meidän esittää joskus virallinen testa-

menttimuoto, jonka mukaan se voitaisiin järjestää, kuten monien koulujen vuosikertomuksissa nähdään.

Mutta koulu tarvitsee säännöllistä kannatusta. Koulun laajetessa laajenevat ja suurenevät menotkin. Ja kun akatemit eivät saa mitään valtion avustusta, niin on kirkkokuntain huolehdittava niiden ylläpitämisestä. Tätä on Suomi Synodi tahtonut tehdä Suomi-opistoon nähden, lainaten suuren osan ajastaan vuosittain Suomi-opiston asian pohtimiselle. Uusi kannatustapamme, nim. opistoviikojärjestelmä, on osoittautunut parhaaksi keräystavaksi, ja sitä on mielestämme jatkettava. Mutta jos kerran vuodessa vain uhrataan koulumme hyväksi, niin silloin tulee kannatus saada aivan yleiseksi seurakunnissa. Eikä siihen suinkaan riitä, että seurakunnan jäsen uhraa ainoastaan 25 senttiä, kun hän voisi hyvin antaa dollarinkin. Opistoviikko-keräyksen kautta pitäisi päästä siihen, että saisimme tarpeellisia uusia rakennuksia ja jonkunlaisen pohjarahaston, n. k. "endowment fund", josta saataisiin vuosittain määrätty summa juoksevain menojen hyväksi. Näin ollen emme olisi aina suoranaisesti riippuvaisia vuotuisista keräyksistä, joiden tulokset vaihtelevat maassa vallitsevan yleisen teollisuus- ja liikeajan mukaan. Loppumääränä tulee meillä olla, että jokainen seurakunnan jäsen kirkkokunnassa tuntee velvollisuudekseen uhrata määrätyn summan Suomi-opiston hyväksi vuosittain, tapahtuipa se sitten opistoviikko-keräyksen tai muun uhraamistavan kautta. Toivomme tältä riemuvuodelta — 25:ltä vuodelta koulumme historiassa tässäkin suhteessa paljon.

Tehkäämme itsekukin voitavamme Suomi-opiston hyväksi, että se voisi palvella mitä monipuolisemmin kansamme kristillisenä akatemiana. Ja toivokaamme, että voisimme lisätä sen kurssiin "collegeosaston" jo läheisessä tulevaisuudessa.

J. Wargelin.

Etsitkö?

Etsitkö aarteita tiedon ja taidon —
vai etsitkö mainetta, kuitaa?
Hengen on voimaa tieto ja taito,
vaan kulta ja maine kuin multaa.

Etsitkö aarteita tiedon ja taidon,
vai etsitkö huvia turhaa?
Turhuuden teiltä jos iloa etsit,
niin etsit sä sielusi surmaa.

Maailman nautinto sielusi surmaa,
sen turhuus sun henkesi salpaa.
Etsiös aarteita tiedon ja taidon
äl' iloa aattele halpaa.

Moni on elonsa turhuuden teillä
ja lahjansa käyttänyt väärin.
Himojen pyörteissä kansamme lapset
vain viihtyvät mielinsä määrin.

Nouse jo kansani turmion yöstä,
käy innolla uusihin toimiin.
Velttona maaten sä surmaasi snistut
ja sortuneet paheiden voimiin.

* * *

Yksi on voima, mi turmion torjuu,
vain yksi, mi paheista päästää;
Herranpa pelko on viisauden alku,
sen voima sun sielusi säästää.

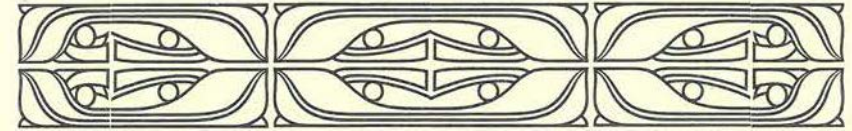
Herrasi pelko on henkesi voima
 Oi, kansani, tarkkaa ja kuule!
 Pois jos sen hyljät, syrjähän heität,
 äi' onnesi nousevan luule.

Rakenna huoneesi voimalla Herran,
 niin silloin sen perustus kestää;
 nouskohon myrsky ja rynnätköön tuuli,
 sun työtäsi ei voi ne estää.

Herrahan luottaen kasvakoon kansa
 ja nouskohon nuoriso sorja!
 Silloin on vallalla veljeys, onni,
 ja vapaa on turmion orja.

Silloinpa tieto ja taito on voimaa
 ja saadahan arvoista selko,
 totuuden voima kun työtä saa johtaa
 ja pohjaua Herran on pelko.

Samuel Autere.

Suomi-Opiston ja Amerikan suomalaisen kirkollisen ja kansallisen työn esitaistelijain muistoksi.

Illemerkitty, joka on aikaisemmin toiminut opettajana Suomi-opistossa syksystä 1908 kevätlukukauden loppuun 1913 ja tästä ajasta kolme viimeistä lukuvuotta myös jumaluusopillisen seminaarin opettajana, voi monessa kohden katsoa itselleen tuonkin ajan olleen oppi- ja harjoitusaikaa. Kun siirryin Hancockiin, Mich., Amerikan suomalaisten keskuspaikkaan ja opistokaupunkiin, en ollut vielä paljon ehtinyt tutustua kansalaistemme oloihin ja harrastuksiin tässä maassa, sillä olin vasta vuoden verran toiminut pappina Conneautin seurakuntapiirissä, O., jonne saavuin Suomesta kesällä 1907. Siirtyminen Suomesta Amerikan oudoissa oloissa kansamme keskuudessa toimimaan selittää meille monet puutteellisuudet ja mahdolliset erehdykset, joihin uusi tulokas helposti tekee itsensä syypääksi, erittäinkin kun tämä toiminta on suoritettava verrattain nuorissa siirtolaisoloissamme. Moni erehtyy siinäkin, ettei heti käsitä niitä vaikeuksia, joita kirkollisen ja kansallisen työmme esitaistelijat ovat täällä saaneet kestää.

Pastori *Alfred Elieser Backman* oli ensimmäinen suomalainen pappi Amerikassa sen jälkeen kuin myöhempi siirtolaisuus Suomesta Amerikkaan on alkanut. Kun Uno Cygnaeuksen aikaisemman toiminnan kautta Alaskassa ei syntynyt mitään kirkollista järjestöä eikä edes jatkuvasti toimivaa järjestettyä seurakuntaa, on pastori Backmania pidettävä kirkollisen työn ensimmäisenä tienraivaajana kansalaistemme keskuudessa Amerikassa. Pastori Backmanin työ rajoittui pääasiallisesti evankelisluterilaisten suomalaisten keskuuteen. Hänen aikanaan (1876—1883) muodostuivat Calumetin, Quincyn (Hancockin) ja Alloezin seurakunnat. Past. Backman oli tienraivaaja siinäkin merkityksessä, että hänen palatessaan Suomeen 1883 jäi moniin kansalaisyseurakunnallisen elämän kaipuu ja halu heti saada hänen tilalleen uusi pastori, jonka saamisessa hän antoi apuaan.

Samana vuotena, jolloin past. Backman palasi Suomeen, vihittiin Amerikassa papiksi ensimmäinen suomalainen mies, *Jaakoppi*

Juhonpoika Hoikka, joka oli syntynyt 1854 Rovaniemellä, Suomessa ja yhdeksäntoista vuotisenä nuorukaisena saapui Amerikkaan. Pastori J. J. Hoikka vihittiin papiksi Red Wingissä, Minnesotassa harjoitettuaan 8 vuotta opintoja ruotsalaisen Augustana-Synodin opistossa ja pappisseminaarissa Rock Islandissa, Illinoisin valtiossa. Hän alotti pappistoimensa elokuulla 1883 Astoriassa, Oregonin valtiossa, jolla paikkakunnalla hän perusti suomalaisen evankelisluterilaisen seurakunnan enimmäkseen kalastajina työskentelevien kansalaistemme keskuuteen. Tärkeän tehtävän on hän sittemmin suorittanut Michiganin valtiossa. Hän on Suomi-Synodin yhteyteen perustanut useita seurakuntia. Kuuluen Suomi-Synodin perustajiin sekä jäsenenä sen konsistoriin vaikutti hän monella tavalla kirkollisen työn kehittämiseksi. Monista ansioistaan kirkkokunnan palveluksessa sai hän Suomi-Synodin 25-vuotisjuhlassa Hancockissa, Mich., 1915 jumaluusopin kunniatohtorin arvon. Tohtori Hoikka kuoli Crystal Fallsin pappilassa, Mich., heinäkuun 14 p. 1917.

Kun past. Hoikka vielä oli pappina Astoriassa, saapui alussa vuotta 1885 past. *Juho Kustaa Nikander*, jatkamaan past. Backmanin työtä mainituissa seurakunnissa Kuparisaarella. Past. Nikander oli syntynyt Lammilla, Suomessa 1855, vihitty papiksi Porvoossa 1879 korkeimmalla arvosanalla: "laudatur" ja toiminut Suomessa pappina noin 5½ vuotta. "Juhla-albumissa Suomi-Synodin 25-vuotisjuhlan muistoksi" kirjoittaa hän m. m. seuraavaa: "Lähetysalaksi past. Backman tätä tulevaa työalaani nimitti, ja lähetysala se todella olikin. Suomalaista kansaa oli kyllä Vaskisaarella useampia tuhansia jo silloin. Mutta mielet olivat varsin hajallisia. Kaipasin kirkollista yhteyttä, mutta sitä ei ollut helppo saada toimeen, vaikka muiden luterilaisten kansain esimerkki oli siihen kehottavana esimerkkinä. Päätin sen vuoksi alottaa tärkeimmillä asioilla: Jumalan sanan opettamisella vanhemmille ja nuoremmille, sekä sakramenttien ja muiden toimitusten toimittamisella, odottaen sopivaa aikaa seurakuntien tarkempaan järjestämiseen."

Pastori Nikanderin elämäntyö Amerikassa oli omistettu koko siirtokansallemme. Hänkin oli Suomi-Synodia perustamassa ja toimi sen esimiehenä noin 25 vuotta ja johtajana syksyllä 1896 kaneessa Suomi-opistossa kuolinhetkeensä asti tammikuun 13 p. 1919. Suurten ansioittensa vuoksi sai pastori Nikander ruotsalaiselta "Augustana-Synodilta" 1906 kunniatohtorin arvon. Tohtori Nikander joutui vuosien kuluessa mainitussa oppilaitoksessa opettamaan monia eri aineita ja saavutti siten laajat ja syväiset tiedot. Hänen nuoruudesta saakka karaistu, asioita tyyneästi pun-

AMERIKAN SUOMALAISTEN ENSIMÄISIÄ PAPPEJA

J. J. Hoikka

K. L. Tolonen

J. K. Nikander

nitseva, kärsivällinen ja nöyrä luonteensa, sekä hänen jumalanpelkonsa ja jo Helsingissä ylioppilasvuosinaan Lähetysseuran silloisen johtajan C. Töttermanin hurskaassa ja valistuneessa kodissa saamansa lähetys-harrastus tekivät hänet erittäin sopivaksi toimimaan hyvinkin vaikeissa oloissa kansalaistemme keskuudessa Amerikassa.

Kolmantena kirkollisen ja kansallisen työn tekijänä ja esi-taistelijana pastorien J. J. Hoikan ja J. K. Nikanderin rinnalla on mainittava pastori *Kaarlo Leonard Tolonen*, joka rouvineen saapui Suomesta lokakuun 26 p. 1888 Ishpemingin seurakunta-piiriin Michiganin valtiossa. Pastori Tolonen oli syntynyt Pal-tamossa, Suomessa lokak. 27 p. 1845. Lähetyskoulusta pääs-tyään toimi hän 8 vuotta lähetys-saarnaajana Ovambomaalla, Af-rikassa ja sen jälkeen 12 vuotta Suomen Lähetysseuran matka-saarnaajana ja Lähetyskoulun opettajana Suomessa, joten hän oli erittäin hyvin valmistunut siirtolaispapin toimeen. Hän kuu-lui Suomi-Synodin perustajiin, toimi sen esimiehenä 1898—1902 ja Ishpemingin seurakuntapiirin pastorina kuolemaansa saakka huhtikuun 6 p. 1902. Ollen kirkkokunnan perustamisesta alkaen konsistorin jäsenenä, hän otti myös tehokkaasti osaa Suomi-opiston perustamispuuhaan. Omaten etevät luonnonlahjat, hän oli myös etevä saarnaaja ja taitava yhteiskuntamies.

Kun loppupuolella vuotta 1885 pastori Hoikka oli Astoriasta saapunut Republiciin, oli kaksi suomalaista pappia Amerikassa niin lähellä toisiaan, että voivat tuon tuostakin olla persoonalli-sissa keskusteluissa, joissa tuli luonnollisesti myös puhetta suo-malaisen opiston tärkeydestä täällä Amerikassa. Pastori Tolo-sen saavuttua Amerikkaan, oli likempänä toisiaan ainakin kolme suomalaista pastoria, joten voitiin ruveta pitämään yhteisiä ko-kouksia ja lähetysjuhlia seurakunnissa kansalaistemme herättä-miseksi ja saattamiseksi kirkolliseen tietoisuuteen. Edellisten pappismiesten lisäksi oli pastori *J. W. Eloheimo* helmikuun 24 p. 1888 saapunut Suomesta Astoriaan ja alkoi heti puuhata suo-malais-luterilaisen episkopalikirkon perustamista Amerikassa. Piispan palkkaamista varten esitti Eloheimo koottavaksi 50,000 dollarin pääoman. Toisten suomalaisten pappien ja suomalaisen kansankin mielestä oli suomalainen opisto tärkeämpi kuin varain keräys piispan palkkaamista varten. Senpätähden kirjoitti pas-tori Hoikka keväällä 1888 Amerikan suomalaisiin lehtiin seu-raavaan tapaan: "Ajatukseni on (lienenkö sitte erehtynyt), että Amerikan suomalainen kansa *uhraisi suuremmalla halulla* raha-apuansa, jos alottaisimme ensiksi kassan yhteisen suomalaisen opiston ja kelpollisten opettajain ylläpitoa ja palkkaamista var-

ten tuon *piispan palkkakassan* sijaan. Ajattelen, että piispa joi-tuisi pian sängen niukalle palkalle kulkiessaan pitkiä matkoja täällä avarassa Amerikassa perustamassa seurakuntia, eikä sat-tuisikaan saamaan kelpollisia pappeja niitä hoitamaan, ja jos hänen oma seurakuntansa ei rupeaisikaan hänelle muuta palkkaa maksamaan, kuin sen työn edestä, mitä hän tekee seurakunnas-saan. Opistosta olisi suurempi etu kuin piispasta, sillä opistos-ta voitaisiin aikaansaada esim. yksi, kaksi j.n.e. kelpollista nuor-

PAST. C. E. BACKMAN

ta pappia sellaisiin suomalaisiin pesäpaikkoihin, joissa on tarve papeista, ja ehkäpä aina joku koulun opettajaksikin sinne, missä erityisesti lasten opettajaa tarvitaan.

Tarpeettomaksi ei voi kukaan sanoa Amerikalais-suomalaista opistoa. Mutta toinen kysymys on se, josko opistoakaan voitai-siin vielä saada paremmin toimeen kuin piispakuntaa. Kumpikin on meille mahdotonta, jos nyt heti alamme kovin suuresta pää-omasta puhetta pitämään, ja ellei meitä kristillinen rakkaus ke-hoita uhraamaan yhteisiin hyviin pyrintöihin.

Jos suomalaisia saisi kristillinen rakkaus ja yksimielisyys hal-

lita, ei olisi mahdotonta alkaa nyt ensin vaikkapa vain pienoinenkin opisto minä päivänä hyvänsä. Jos esim. nuo 40,000 suomalaista, jotka jotkut luulevat olevan nykyään (v. 1888) Amerikassa, antaisivat ainoastaan 25 senttiä vuodessa, tekisi se jo \$10,000 (sanoo kymmenen tuhatta dollaria). Sillä rahalla saataisiin jo sievään alkuun nätti opisto. Augustana-Synodilla ei ollut mitään pääomaa, kun se alkoi ensin opistonsa Chicagossa ainoastaan yhdellä opettajalla ja muutamilla oppilailta. Eikä Augustana-opistolla ole vielääkään (v.1888) muuta pääomaa kuin 25 senttiä vuodessa jokainoalta ripillä käyneeltä jäseneltä Synodin seurakunnissa. Kristillinen rakkaus tulee kysymykseen, ennen kuin mikään muu pääoma opistoasiassakin. En usko, että suomalaisetkaan voisivat menestyksellä alottaa pyrintöjään täällä Amerikassa kovin paljo suuremmasti kuin muunkieliset uskoveljemme ovat aloittaneet. Onhan taivaan valtakunta verrattu sinapin siemeneen; samaten on myös verrattava kaikki taivaanvaltakunnan työkkin. Ja kristillinen opisto on juuri taivaanvaltakunnan työtä. Sillä kaikkialla, missä kristikansa tahtoo pitkittää työtänsä menestyksellä, tarvitaan välttämättä kristillisiä opistoja. Jos me suomalaiset emme kristillistä opistoa ja opettajia tänne Amerikkaan saa, niin kristillisyyden meidän keskellemme pian pois katoaa, ja silloin katoaa — kansallisuutemme. Se sen näkee, joka elää tulevaisuudessa". Tällaisia toiveita ja toimenpiteitä oli Amerikan ensimmäisillä suomalaisilla papeilla Suomi-opiston aikaan saamiseksi, niinkuin past. Hoikka kirjoittaa Suomi-opiston albumissa. Otti kuitenkin vielä aikaa kahdeksan vuotta, ennenkuin tuota toivottua opistoa voitiin perustaa.

Olemme tässä näinkin paljon lainanneet tohtori Hoikka-vainajan kirjoituksesta opistoasioista jo ennen sen perustamista senkin tähden, että mainituissa kirjoituksessa ilmenee monia myöhemminkin huomioon otettavia näkökohtia. Amerikan ensimmäiset suomalaiset pappismiehet J. J. Hoikka, J. K. Nikander ja K. L. Tolonen ovat kukin asemansa ja kykyjensä mukaan olleet vaikuttamassa suomalaisen oppikoulun, Suomi-opiston, perustamiseksi. Luonnollisesti suurin ansio opistotyössä on tohtori Nikander-vainajalla, mutta nämä Amerikan ensimmäiset suomalaiset pappismiehet, monella tavalla auttaen, tukien ja täydentäen toisiaan, tekivät kirkollisen toimintamme edistymisen ja siirtokansamme korkeimman oppilaitoksen, Suomi-opiston, perustamisen ja tasaisen kehityksen mahdolliseksi. Heidän kanssaan on myös moni kunnon kansalainen ollut yhteistyössä saman päämäärän saavuttamiseksi. Jumala siunatkoon edelleenkin tämän työn kautta siirtokansamme ja Suomi-opistoa. *Rafael Hartman.*

Lyhyt katsaus Suomi-Opiston talouteen.

Suomi-opisto, Amerikan suomalaisten korkein oppilaitos, on saanut toimia kaiken olemassaolonsa ajan mitä epäedullisimmissa taloudellisissa oloissa. Jo niinä vuosina, kun opisto aloitti toimintansa, Amerikassa olevien suomalaisten luku oli niin suuri, että jos kaikissa kansalaispiireissä asian tärkeys olisi oivallettu, jos omankielisen ja -mielisen oppilaitoksen välttämättömyys kansamme kohottamiseksi ja sen säilyttämiseksi tietoisena suomalaisesta alkuperästään olisi ymmärretty, olisi jokseenkin helppoa ollut pitää Suomi-opistoa pystyssä. Ja yhä helpommaksi se sikäli olisi tullut, mikäli kansalaisia tähän maahan siirtyi. Mutta niinpä ei ollutkaan asianlaita. Harvassa löytyi niitä kansalaisia, jotka niinä vuosina, jolloin Suomi-opiston perustamisesta alustavasti puheltiin, myönsivät tällaisen laitoksen tarpeellisuuden. Vielä harvemmassa niitä, jotka tahtoivat uhrauksia sen hyväksi tehdä, varsinkaan sitoutua säännöllisiä maksuja opiston ylläpitämiseksi suorittamaan. Kansamme ei käsittänyt mitä tehdään sellaisella laitoksella näissä uusissa oloissa, jonne oli tultu tarkoituksella vain muutamia vuosia ansaita rahaa. Kyseltiin, mitä näistä laitoksen oppilaista sitte tulisi; tietysti herroja, tyhjäntoimittajia. Ja niitä me emme tarvitse täällä elätettävänäamme. Tähän suuntaan puhelivat ja ajattelivat useimmat kansalaisemme opiston perustamisen aikoina ja vielä kauan sen jälkeenkin, aina siihen asti, kunnes opistosta valmistautuneet ovat voineet osottaa, mitä tehtäviä heillä on kansamme hyväksi tässä uudessa kotimaassamme ja millä tavalla he näitä tehtäviä toimittavat. Tämän lisäksi muutamat sanomalehdet koettivat kaiken kykynsä mukaan kasvattaa kansassa epäluuloa opiston perustamishanketta vastaan. Eräs lehtihän piti varsinaisena tehtävänäään suorastaan vastustaa hanketta ja vierottaa kansaa sen ympäriltä.

Tällaista taustaa varten on myöhemmän polven ja myöhemmin asioihin mukaan tulleiden katseltava ja arvosteltava Suomi-opiston taloudellisen elämän kehitystä. Tämän taustan antamassa valaistuksessa saisivat punnita sanojansa erittäinkin ne

kansalaiset, joilla itsellensä ei ole sanottavaa omakohtaista koke-
musta alkuvaikeuksista, mutta joilla kuitenkin on halua opiston
taloudellisten asiain kehityksestä arvostelujansa lausua. Ollak-
seen tunnollinen arvosteluissaan täytyy myöntää, että henkilöillä,
jotka ryhtyivät toteuttamaan tätä Amerikan suomalaisten elä-
mässä kirkolliselta ja kansalliselta kannalta katsottuna tärkeintä
hanketta, täytyi olla rohkeutta ja raudan lujaa uskoa asian oikeu-
teen. Heidän täytyi olla vakuutettuja siitä, että kansassamme
uinuu jaloja voimia, joita voidaan esille kaivaa ja kehittää aino-
astaan oppilaitoksen kautta.

J. H. JASBERG

Heti senjälkeen kun tri J. K. Nikander-vainaja saapui tähän
maahan v. 1885 oli niiden harvojen suomalaisten pappien kesken,
joita täällä silloin oli vain kaksi, puhetta suomalaisen koulun pe-
rustamisesta ja siis täytyi olla myös ajatusta varojenkin han-
kinnasta. Mutta ei ainoastaan pappien vaan myös maallikoi-
den kesken ajateltiin asiaa. Niinpä jo v. 1886 kansalaiset J. H.
Jasberg, Erik Laitala ja Jooseppi Kuivas, Republicissa, Mich.,
neuvottelivat varojen keräämiseen ryhtymisestä perustettavaa
opistoa varten. Varsinaisiin toimenpiteisiin asian hyväksi ei
vielä kuitenkaan ryhdytty. Jäätin odottamaan, kunnes saatai-

siin kirkkokunta perustetuksi. Sitä nim. silloin jo ajateltiin.
Varsinainen rahankeräys alettiin vasta vuosia myöhemmin.
Mikäli kirjottajan käytettävänä olevista lähteistä voi päättää,
ensimmäinen rahankeräys Suomi-opiston hyväksi on toimitettu
kirkolliskokouksen yhteydessä, Ishpemingissä, Mich., v. 1892.
Keräys toimitettiin kirkolliskokouksen edustajain keskuudessa ja
tuotti se \$115.15 (Suomi-synodin kirkolliskokouksen pöytäkir-
jassa s. 18 mainitaan vain keräys toimitetun, mutta tulosta ei sii-
hen ole merkitty. Mutta tri Nikander mainitsee summan kirjo-
tuksessaan "Suomi-opiston Albumissa" s. 18). Ensimmäisen mat-
kan opistoasian tunnetuksi tekemistä ja varojen keräystä varten

F. TOLONEN

PAST. S. ILMONEN

teki opiston ensimmäinen johtaja tri J. K. Nikander idän valtioi-
hin keväällä 1895. Tällöin pidettiin m. m. Brooklynessä, N.
Y., juhla, joka tuotti vähän yli \$500.00.

Keväällä samana vuonna Opistovaliokunta, sillä nimellä tun-
nettiin silloin opiston johtokunta, valitsi ensimmäiseksi varsinai-
seksi varainkerääjäksi, opistoasiamieheksi, toimittaja Adolf
Riipan, New Yorkista. Toimittaja Riippa vihittiin heti sen jäl-
keen papiksi ja joutui näin Suomi-synodin lähetyspastoriksi ja
samalla Suomi-opiston asiamieheksi. Hän matkusti pääasiassa
äärimmäisessä lännessä. Helppoa ei ollut silloin saada varoja
koululle. Kun opisto alkoi toimintansa v. 1896, oli varoja silloin
alle \$2,000.00. Näillä ostettiin tarpeellisimmat opetusvälineet ja
välttämättömät talouskalut, joten opettajain palkkaamiseen ei
entisestä kassasta liennyt.

Suomi-opiston taloudenhoitajaksi tuli heti laitoksen perusta-
misesta alkaen J. H. Jasberg ja pysyi siinä virassa aina vuoteen

1908, viimeisinä vuosina hoitaen tosin taloudenhoitajan tehtäviä muun toimensa ohella. Väliajoilla hänellä virkakautensa viimeisinä vuosina oli kyllä apulaisena matkoilla m. m. past. M. Pesonen ja Matti Mattson, mutta virallisesti pysyi mr. Jasberg siinä mainittuun aikaan asti. Taloudenhoitaja teki nyt matkoja eri tahoille maata, piti puheita, pani toimeen iltamia ja keräyksiä ja järjesteli opiston kannatuskuntia tulojen kartuttamista varten juoksevien menojen peittämiseksi. Kun opiston oma rakennus valmistui v. 1900, kertyi silloin laitokselle velkaa, mikä nousi yli \$22,000.00. Tämä antoi huolta ja puuhaa ennenkaikkea taloudenhoitajalle. Täytyi miettiä keinoja, joiden kautta velkaa voitaisiin lyhentää samalla kun piti saada varoja säännöllisten menojen peittämiseksi. Velanmaksua varten laadittiin 20 dollarin lainajärjestelmä talvella 1900. Silloinen velka jaettiin 20 dollarin osiin. Nämä toivottiin voitavan jakaa kansalaisille. Tämä ei kuitenkaan vastannut toiveita. Mikäli varoja saatiin velkojen maksamista varten, sikäli kärsi kannatuksen saanti opiston säännöllisiin menoihin.

Eräs keräyssuunnitelma, jonka laativat muutamat opiston opettajat, tunnettiin "lumipallokeräyksen" nimellä. Tätä keräystä johtivat opettaja, maisteri K. V. Arminen ja toimittaja N. J. Ahlman. Sanottavia tuloksia ei sillä saavutettu.

V. 1902 laati taloudenhoitaja Jasberg 25 dollarin korottomien lainojen suunnitelman velkojen maksua varten. Tämän mukaan silloinen korollinen rakennusvelka \$20,000.00 jaettiin 25 dollarin korottomiksi lainoiksi. Järjestelmän mukaan piti lunastaa näitä rahoja vuosittain, 56 osaa vuodessa. Ensimmäisenä vuotena tuotti tämä hanke \$15,000.00. Sitä jatkettiin vielä seuraavanakin vuotena ja saatiin muutama tuhat lisää, mutta ei kuitenkaan voitu hanketta täydellisesti toteuttaa alkuperäisen suunnitelman mukaisesti eikä niinollen saatu velkaa kokonaan korottomaksi. Korkoja meni niihin aikoihin noin \$1,400.00 vuosittain. Korkoina onkin Suomi-opisto saanut maksaa toimintansa aikana varovaisimpien laskelmien mukaan yli \$20,000.00. Kaikki tämä raha on mennyt toisiin kansallisuuksiin kuuluville pankkimiehille. Se on täytynyt kansalaisilta saada. Mikä etu olisikaan, jos olisimme älynneet poistaa velan lyhemässä ajassa. Olisimme saaneet käyttää nämä kymmenet tuhannet opiston hyväksi. Tällä 25 dollarin korottomien lainojen hankkeella saavutettiin kuitenkin parhaat tulokset, mitä siihen asti oli ollut. Mutta raskas velkataakka jäi vielä laitosta painamaan.

V. 1904 kirkolliskokoukselle jätti opiston johtokunta ehdotuksen, jonka mukaan vuotuinen kulunkiarvio \$12,045.00 jaettiin

päivämaksuiksi, mikä teki \$33.00 päivää kohti. Toivottiin, että joko asiaaharrastavat henkilöt yksityisesti tai useampi yhdessä ottaisivat eri paikkakunnilla suorittaakseen vissin määrän näitä päivälukuja. Kirkolliskokous päätti ryhdyttäväksi suunnitelmaa toteuttamaan varsinaisen kannatuksen saamista varten, mutta käytännössä se ei kuitenkaan kantanut suuria tuloksia. Sensijaan jatkettiin varojen hankintaa \$1.00 kannatusmaksujärjestämällä n. k:n kannatusyhdistyksen kautta, joita oli perustettu eri paikkakunnille, kuten edellä jo viitattiin. Keräyksien ja iltamien kautta koetettiin myös kartuttaa juoksevien menojen kassaa. Opiston ompeluseuroja perustettiin myös ympäri maata joidenkin seurakuntien keskuuteen. Näiden kautta saatiin sie-

A. LEPISTÖ

vosia tuloja. Raittiusseurat myöskin niihin aikoihin avustivat opistoa, muutamissa paikoissa hyvin tuntuvasti.

Varsinaisina opistoasiamiehinä taloudenhoitaja Jasbergin toiminnan aikana toimivat, paitsi edellämainittuja, neiti Hanna Söderbacka (nyk. mrs. Härmanmaa) vuosina 1903-1904, sekä neiti Sofia Ristel (nyk. tohtorin rouva Arminen), neiti Sanna Hansas (nyk. mrs. Kantola) ja useita opiston oppilaita koulun loma-aikoina.

Että voisi saada jonkunlaisen kuvan Suomi-opiston talousasiain kulusta, on sopiva esittää tässä muutamia tilastollisia numeroita laitoksen alkuaajoista aina vuoteen 1920 asti. Kuten huomataan, on välillä useita vuosia, joista kirjottajalla ei ole numeroita käytettävänä. Tarpeellista on huomauttaa, että summissa esiintyvät sekä otetut että maksetut lainat samoin kuin

ruoka ja lukukausimaksut, sekä ne muutamat testamenttilahjat, joita on saatu viime vuosina. Tulopuolilla esiintyvät summat eivät siis osota yksistään niitä tuloja, mitä on kansalaisilta kerätty.

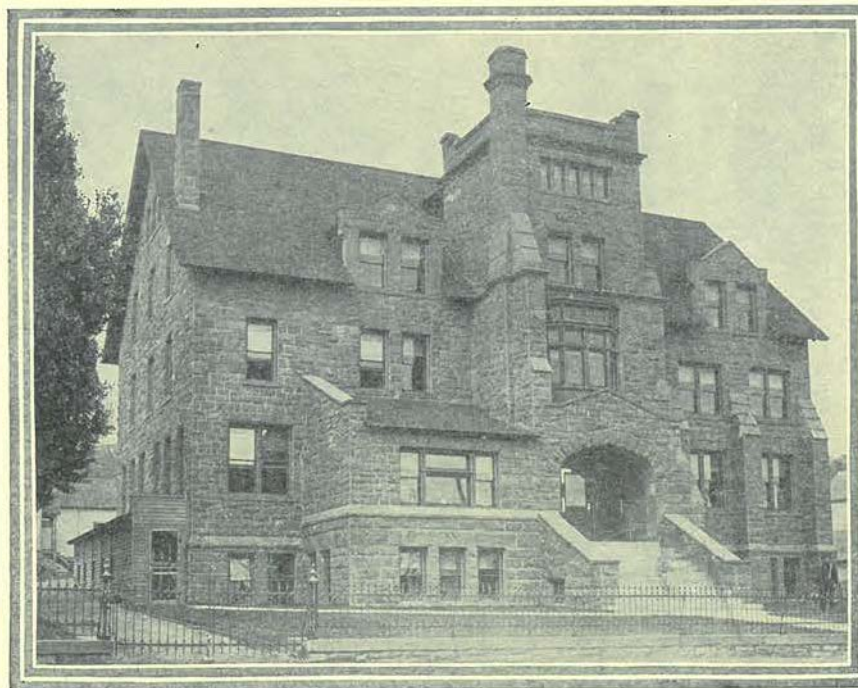
Vuosi	Tulot	Menot	Velat	Puhd. omais.
1897	\$ 3,312.46	\$ 2,477.31	\$.....	\$.....
1898	4,091.49	3,350.02	.....	.....
1899	8,341.56	8,343.80	.....	.....
1901	14,541.55	14,467.01	22,000.00	.....
1904	15,315.69	15,315.69	30,434.41	.....
1905	.....	.....	27,301.86	.....
1910	31,626.01	31,329.43	17,989.48	33,354.11
1911	.....	.....	18,747.11	39,821.03
1912	17,598.46	17,863.32	21,289.94	37,434.31
1913	19,868.73	19,382.30	21,541.26	36,789.10
1914	22,859.00	23,258.62	22,085.35	36,161.73
1915	.....	.....	25,897.22	32,685.89
1916	19,899.23	19,843.18	27,986.92	32,685.89
1917	.....	.....	26,979.35	35,342.55
1918	21,505.53	15,786.79	22,033.38	41,061.29
1919	34,676.15	26,297.74	16,191.60	54,319.65
1920	33,607.06	18,254.12	1,640.79	66,358.72

Nämä numerot puhuvat itse puolestaan.

Edellämainitun 25 dollarin korottomien lainain hankinnan jälkeen ei pitkään aikaan tehty mitään erikoista rynnistystä velkojen maksamiseksi. 1917 kirkolliskokouksessa valittiin tosin erityinen toimikunta, jonka tehtäväksi jäi koettaa hankkia varoja pankkivelkojen maksamista varten. Tämän kautta ei näytä saadun mitään mainittavaa aikaan. Kaikissa kirkolliskokouksissa on opistosta ja sen kannattamisesta ahkerasti puhuttu. On terotettu seurakuntien velvollisuutta omaa oppilaitostaan kohtaan. Edellä on jo mainittu, että taloudenhoitaja Jasberg, joka kaikkein vaikeimpina aikoina toimi tarmolla opiston taloudellisten asiain etunenässä, virkakautensa viimeisinä vuosina ei voinut uhrata kaikkea aikaansa opiston palvelukseen, vaan hoiti taloudenhoitajan tehtäviä monien muiden tehtäviensä ohella. Näinollen ei opiston talouden alalla vuosien 1905 ja 1909 välillä ole mitään merkittävämpiä hankkeita ollut.

Syksyllä v. 1908 tuli opiston taloudenhoitajaksi tämän kirjotaja ja toimi siinä vuoteen 1913 asti. Tältä ajalta voidaan mainita n. k. 10 dollarin keräys. Ajatus siitä ei ollut minun herättämäni, mutta sen toteuttaminen luonnollisesti joutui tehtäväkseni.

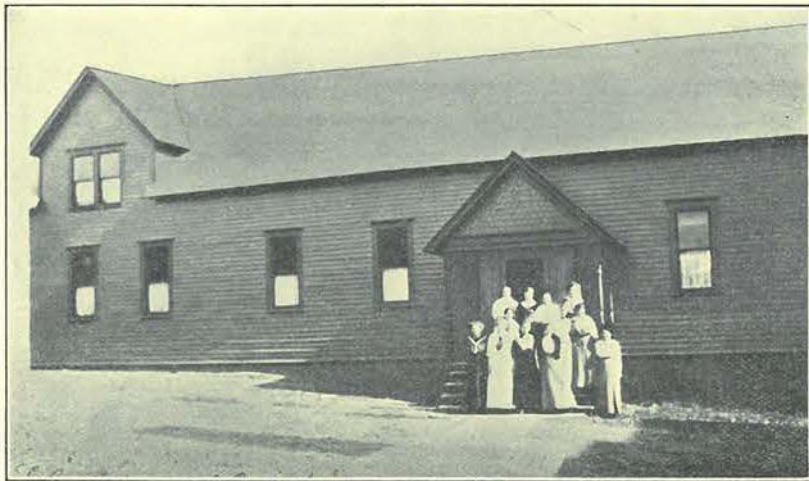
Ajatuksen herätti toimittaja J. W. Lilius (kuollut Suomessa 1919), vaikka virallisessa kirkolliskokouksen pöytäkirjassa ehdotuksen tekijänä mainitaan pastori V. Rautanen. Hän toi sen vain esille kirkolliskokouksessa. Opiston velka oli allemerkinneen taloudenhoitajan toimeen ryhtyessä vähää vaille \$30,000.00. Tämän 10 dollarin keräyksen kautta piti hankkia tämä summa. Piti saada nim. 3,000 henkilöä, jotka kukin panevat 10 dollaria. Kullekin paikkakunnalle jaettiin määrätty määrä näitä 10 dol-

SUOMI-OPISTO

larin erää. Ensin hankittiin lupaukset. Ne piti olla kaikki saatuna joulukuun 31 p. 1909 ja rahat niistä suoritettuina kesäkuun 1 p. 1910. Lupaukset saatiin ajalleen, mutta rahoja määrättyyn aikaan mennessä saatiin kokoon vain \$15,000.00. Rahojen perimistä kyllä jatkettiin, niin että yleinen tulos tästä keräyksestä nousi tuonne \$20,000.00 vaiheille. Kuitenkin kolmas osa oli sellaisia, jotka eivät lupaustaan täyttäneet ja täyttäneistekin osa suoritti sen vasta myöhemmin kuin oli suunniteltu. Näin ei silläkään yrityksellä päästy velattomuuteen, johon niin monta kertaa oli jo yritetty. Säännöllinen kannatus tahtoi myös

kärsiä samalla kertaa. Opiston varsinaisiin kuluihin tarvittavien tulojen vakiinnuttamiseksi teki allemerkinnyt vuoden 1910 kirkolliskokoukselle hedotuksen, että seurakunnat velvotettaisiin maksamaan 50c kultakin ripilläkäyvältä jäseneltään vuodessa Suomi-opiston kannatukseksi. Tämä kannatus piti koottaman kahdessa erässä, joko seurakuntien maksun yhteydessä taikka erikseen. Kirkolliskokous hyväksyi ehdotuksen ja useimmissa kirkolliskokouksissa vielä senkin jälkeen tämä päätös vahvistettiin. Muutamissa seurakunnissa sitä toteutettiin, mutta ei läheskään kaikissa. Vakaumukseni kuitenkin on, että jos sitä sää-

KAUPPAKÖULU

nöllisesti ja jatkuvasti olisi ajettu kaikissa seurakunnissa, olisi se nyt jo melkoisen yleisesti käytännössä. Ja käsitykseni mukaan tähän säännölliseen kannatusjärjestelmään joudutaan vielä meidänkin kirkkokunnassamme, kunhan ehditään. Sen näyttää toisten samanlaisissa olosuhteissa toimivien koulujen kokemus. Asiamiehinä tällä ajalla toimivat m. m. pastori M. I. Kuusi idän valtioissa kesällä 1910, pastori S. Ilmonen Minnesotassa kesällä 1911 ja opettajatar neiti Miina Perttula lännen valtioissa kesällä 1913.

Syksyllä 1913 tuli opiston taloudenhoitajaksi pastori S. Ilmonen ja pysyi siinä virassa vuoteen 1916. Nyt oli jo päästy siihen asti, että omasta opistosta valmistunut mies voi astua sen talousasiain johtoon. On selvää, että hänelle olivat opiston asiat hyvin läheiset ja että tehokkaassa taloudenhoidossa tarpeelliset

tavat olivat tunnettuja. Sydämen lämmöllä antautuikin pastori Ilmonen tähän tehtävään. Innolla ryhtyi hän suunnittelemaan uusia kannatustapoja, järjesti listakeräyksiä ja toimeenpani muita sopivia menettelytapoja. Puheiden, joita hän piti melkoisen laajoilla opistomatkoillaan, herättävien kirjoitustensa ja kirjevaihdon kautta teki hän tunnetuksi opistoa ja herätti kansassa harrastusta sitä omana laitoksenaan vaalimaan ja kannattamaan. Asiamiehinä tällä ajalla toimi m. m. opettajatar neiti Miina Perttula idän valtioissa kesällä 1914.

SUOMI-OPISTON KIRJASTO

V. 1916 ryhtyi Suomi-opiston asiamieheksi ylioppilas Antti Lepistö. Tämä matkusteli ahkerasti yhden vuoden ja tuli v. 1917 varsinaiseksi taloudenhoitajaksi. Tämän vuoden kirkolliskokouksessa ehdotti pastori A. Haapanen otettavaksi käytäntöön n. k:n "Suomi-opiston viikon" kaikissa kirkkokunnan seurakunnissa, mutta myös niilläkin paikkakunnilla, joissa ei seurakuntaa ole. Toivomus oli, että tällainen "opiston viikko" voitaisiin viettää kaikilla niillä paikkakunnilla, missä kansalaisia vähänkään enemmän asustaa. Kirkolliskokous hyväksyi ehdotuksen ja syksyllä samana vuotena toteutettiin tämä hanke ensi kerran ja se osottautui tehokkaimmaksi tähänastisista kannatustavoista. Sen kautta saatiin kokoon tarvittavat varat juokseviin menoihin ja

vielä voitiin velkaakin lyhentää. Taloudenhoitaja Lepistön aikana lyhennettiin velkaa, kuten edelläoleva tilasto osoittaa, jo melkoisesti. Hän kuitenkin oli päättänyt jatkaa lukujaan Chicagon yliopistossa ja erosi siis opiston taloudenhoitajan virasta alussa vuotta 1919. Asiamiehenä toimi taloudenhoitaja Lepistön aikana, oikeammin jo hänen asiamiehenä olonsa aikana, opistolainen Paul Lahti.

V. 1919 Lepistön erottua tuli opiston taloudenhoitajaksi nykyinen viranhoitaja pastori John Wargelin, joka samalla on opiston johtaja. Johtajan ja taloudenhoitajan virat ovat nykyisin yhdistetyt. Johtaja-taloudenhoitaja Wargelinin aikana on hänen tarkokkaan toimintansa kautta Suomi-opiston talous päässyt hyvälle kannalle. Kannatus on saatu vakiinnutetuksi ja velat ovat kokonaan maksetut ja uusia rahastoja parhaillaan suunnitellaan lisärakennusten laittamista varten opistolle. Kauan oli saatu ponnistella, useita yrityksiä tehdä ja monia suunnitelmia laatia ennenkuin velattomuuden tilaan päästiin. Syytä on pitää arvossa tätä saavutusta ja miestä, jonka johdolla se vihdoinkin saavutettiin.

Viime vuosina on saatu opistolle myös testamenttilahjotuksia, joista mainittavimmat ovat Silberg puolisoiden ja F. Bergstadin. Asiamies Paul Lahti oli myöskin testamentannut pienen omaisuutensa opistolle. Tämän testamentin rahallinen arvo oli muutamia kymmeniä dollareita. (Ja aivan näinä päivinä on opisto saanut vastaanottaa \$500.00 testamenttilahjana Gabriel Karvosen jättämästä omaisuudesta, Astoriassa, Ore. — Toim.)

Loppuhuomautuksena on mainittava, että vaikka ylläolevassa on esilletullut pääasiassa ne henkilöt, jotka kulloinkin ovat olleet ja edelleen ovat opiston taloudellisia asioita johtamassa, ei tarkoitus ole vähentää ansioita niiltä, joilla sitä todellisuudessa on Suomi-opiston taloudellisessa toiminnassa. Sellaisia löytyy ensinnäkin lukuisia henkilöitä eri paikkakunnilla. Sitten tulee muistaa opiston perustaja ja johtaja laitoksen alusta aina kuolemaansa, vuoteen 1919 asti, tohtori J. K. Nikander. Tästä Amerikan suomalaisten suurmiehestä voidaan sanoa, että hän eli ja kuoli Suomi-opistolle. Tämä laitos oli hänelle rakas, se oli lähellä hänen sydäntään, sillä hän näki ja ymmärsi, että ainoastaan tämän laitoksen avulla voidaan Amerikan suomalaisia kohottaa, tämän kautta tehdä kirkollista ja kansallista työtä niiden keskuudessa. Raskaana painona olivat opiston velat tämän rakkaan ja kunnioitusta ansaitsevan miehen sydämellä. Ei ollut suotu hänen nähdä työnsä hedelmiä niin paljoa, että tämä rakastamansa, suurella hellyydellä vaalimansa oppilaitos olisi ollut ve-

laton hänen aikansa. — Sitten on muistettava myös Suomi-opiston rahastonhoitajat. Heillä myöskin on osansa sen talousasioissa. Ensimmäisenä rahastonhoitajana toimi opiston perustamisesta lähtien aina kuolemaansa vuoteen 1902 asti sanomalehtimies Alex Leinonen. Helppoa ei ollut suorittaa laskuja Leinosen rahastonhoitajana olonkaan aikana. Hänen sanotaan kehottaneenkin taloudenhoitajaa aina luokseen neuvottelemaan, "minkälaista maksutapaa olisi paras käyttää laskuihin nähden, kun niitä on kertynyt tänne hyvin runsaasti, eikä rahaa kuitenkaan ole rahastossa." — Leinosen kuoltua tuli Suomi-opiston rahastonhoitajaksi Isaac Silberg, joka myöskin toimi siinä tehtävässä kuolemaansa asti, mikä tapahtui v. 1913. Harvassa on siirtokansamme keskuudessa ollut niin lämmintä opiston ystävää kuin oli Isaac Silberg. Tämä mies ei ainoastaan hoitanut rahastoa, vaan hän koki tehdä työtä rahaston kartuttamiseksi. Hän antoi siihen itse omista varoistaan ja suurella innolla koetti saada kansalaisiaan tekemään samoin. — Nykyisenä rahastonhoitajana toimii, kuten tunnettua, pankkiapulainen Isaac Wargelin. Rahastonhoitajan tehtävä on palkaton työ, joka sellaisenaan jo osottaa tekijässään harrastusta opistoasiaan ja sen edistämiseen.

F. Tolonen.

Lähteinä tätä kirjoitelmää laatiessa olen käyttänyt Suomi-synodi kirkkokunnan kirkolliskokousten pöytäkirjoja ja Suomi-opiston kymmenvuotisjuhlan johdosta julaistua "Suomi-Opiston Albumia" sekä muutamia opiston tili-kirjoja. Ompien kokemusteni lisäksi olen saanut myös tietoja opiston ensimmäiseltä taloudenhoitajalta J. H. Jämsbergiltä.

Entisten oppilaitten muistelmia Suomi-Opistossa olojaltaan.

“Mennyttä aikaa muistelen
niin mielelläni vielä,
niin moni armas tähtönen
minulle viittaa siellä.”

Qli aamuvarhain eräänä synkkänä ja ikävännäköisenä syyspäivänä, kun saavuin ensi kerran opisto-kaupunkiin. Aurinko oli kätkeytynyt synkkien pilvien taakse. Toisinaan valui maahan raskaita sadekuuroja. Luonto näytti kovin kuihtuneelta ja lakastuneelta. Metsä seisoi kirjavissa syysverhoissaan. Olin tullut kesämaasta — eikä täällä ollut enää jälkeäkään kesästä. Jos täällä on kesää ollutkaan, niin varmasti se on mahtanut olla hyvin lyhyt.

Mielialani tuntui erittäin ikävältä ja raskaalta, eikä jäykännäköinen maisema ympärilläni tuntunut sitä ensinkään keventävän. Mutta samalla jännitti mieltäni tämä elämäni merkillisin yllätys: Olin saapunut tänne aikomuksella kirjoittautua oppilaaksi Suomiopistoon.

Monta kertaa, siitä hetkestä saakka, jolloin Amerikkaan saavuin, olin mielessäni suunnitellut, kuvitellut, unelmoinut ja toivonut pääseväni kerran oppilaaksi Suomiopistoon. Muistan erään kerran Suomessa vielä ollessani, kun näin erään juhla-julkaisun, jossa oli Suomi-opiston kuva, kuinka se tuntui jo silloinkin merkkillisen rakkaalta. En tiedä, miksi, mutta silloinkin jo heräsi sydämessäni hiljainen ajatus: “Voi, jos saisin olla kerran tuossa koulussa!”

Vuosia oli kulunut siitä. Näiden kuluneiden vuosien mukana olin joutunut tähän maahan... ja vihdoinkin tuona syksyisenä aamuna Suomiopistoon.

Ihmeellisesti johtaa Herra kohtaloitamme.

Minulla kangasti heti kouluun tullessani päämäärä, kutsumus, jota olin lapsuudestani saakka rakastanut. Sitä varten olin tullut opistolle. Jumalan avulla päätin ponnistella eteenpäin. Muistin eräät sanat, jotka olin lukenut jostakin, että jokaisella ihmisellä tulee olla päämäärä voidakseen elämässä menestyä ja että tuon päämäärän tulee asettaa niin korkealle kuin vain suin-

kin mahdollista. Sitten tulee pyrkiä saavuttamaan tuota päämäärää ja ponnistaa eteenpäin kaikissa elämän oloissa, myrskyssä ja tyynessä. Ellei saavutakaan tuota korkeinta huippua, niin kuitenkin saavuttaa jotakin matkan varrella. Tämä lausunto oli painunut nuoreen sieluuni ja tullut kuin kaikkien ponnistusteni varmaksi säännöksi, kultaiseksi ohjeeksi, jota tahdoin noudattaa. Itse olin tähän ohjeeseen lisännyt: “Rukouksessa Herran apuun luottaen”.

Tämän ihmeellisen lausunnon totuutta ja siinä piilevää salaisuutta olen monta kertaa ihmetellyt ja siinä mielessä saanut kokea elämässäni suurinta menestystä ja siunausta.

Koulussa ei ollut ensinkään helppoa. Kun olimme noin seitsemänkin tuntia päivässä istuneet koulunpenkillä, olisimme toivoneet vapautta, vaan edessä oli uusi työ, monen tunnin pitkä työ läksyjen valmistamisessa seuraavaa päivää varten. Tiesin jo kokemuksestani, miten moni kansalaisistamme kadehtii meidän “herräpäiviämme”, ettei meidän muka tarvitse tehdä työtä ensinkään; mutta noina raskaina aikoina, joita ensi vuosina koulussa vietin, olisin vaihtanut työpaikkaa vaikka miten raskaan työn tekijän kanssa. Työssä olevat henkilöt saivat iltansa viettää vapaina, sen sijaan että meidän oli raskaasti ponnistettava päivät ja pitkät illat. Illan ponnistuksistahan se riippuikin seuraavan päivän koulutoiminta.

Monta kertaa olin jättää koulunkäynnin, vaan kutsumukselleni uskollisena ja päämäärä mielessäni ponnistin eteenpäin. Tässä suhteessa muistelen aina suurella kiitollisuudella niiden monien opettajiemme kärsivällistä kestävyyttä, jota he osoittivat meitä kohtaan johtaessaan meitä tietojen ihmeellisiin aarrekkammiin. Ellen olisi opettajien puolelta saanut tällaista ystävällistä kohtelua, niin kukatiesi olisi koulunkäyntini jäänyt kesken. Heidän avullaan ja hyvän Jumalan johdatuksen kautta valkeni vihdoinkin se ihana keväinen päivä, jolloin olin pääsevä koulusta Akatemisen osaston oppimäärän suorittaneena.

Ihmeelliseltä se mieleeni muistuu... Monasti olin ollut uupumisillani, mutta voimia sain. Usein loppuivat aineelliset varani, mutta hyvät ystävät eteenpäin auttoivat... Kiitollisena heille ja Jumalalle muistelen tätä kaikkea.

Viimein koitti sekin kevätpäivä, jolloin pääsimme Jumaluusopillisesta Seminaarista ja jolloin saimme vihkimyksen pyhään saarnavirkaan... sekin päivä, jolloin sydän lämmintä intoa täynnään saimme rientää ensimmäisiin seurakuntiimme. Minun pappauskirjassani ovat: Massin, Lairdin, Kyrön ja Winonan

seurakunnat — nuo ensimmäisen toimintani rakkaat seurakunnat. Jumala niitä siunatkoon!

— — —
Lukija rakas, Suomi-opiston ystävä, joka näitä rivejä luet! Näille muutamille riveille, jotka olen tahtonut piirtää tätä juh-lajulkaisua varten, sisältyy monia raskaita hetkiä. Niihin sisäl-tyy toiveita, suruja ja iloja. Niiden varrella on ollut monta syksyn synkkää hetkeä, talven purevia pakkasia ja kevään läm-pimiä, herttaisia, auringonpaisteisia päiviä.

Nyt kun niitä kaikkia muistelee ja sielun silmällä katselee, tuntuu kuin kaipaisi niitä, tuntuu kuin haluaisi ne kaikki elää uudelleen. Paremmiin ne osaisi ja haluisi nyt elää. Tovereita-kin paremmiin ymmärtäisi ja opettajia osaisi kiitollisemmin koh-della. Mutta kun niitä hetkiä ei enää takaisin saa, niin yhtä ai-nakin voi tehdä:

Suomi-opistoa palvella ja rakastaa ja sen ohella ja kautta toi-mia innolla, ilolla ja rakkaudella koko kansamme hyväksi!

V. Kuusisto.

Jokaisen ihmisen elämässä on ratkaisuhetkiä, jolloin on lähdetty ja lähdetään kulkemaan, joko hyvään tai huonoon suuntaan. Minun elämäni tärkeimmät ratkaisuhetket ovat: ensinnä se, jol-loin antauduin Kristukselle, toiseksi maallisen kutsumuksen alalla se, jolloin menin Suomi-opistoon. Näiden asioiden ratkai-sun kautta ovat muutkin suunnitelmani ja tehtäväni lähteneet kulkemaan oikeaa uomaansa.

Esitän tässä joitakin muistelmia Suomi-opistossa oloajaltani:

Heti opistoon päästyäni huomasin, että olen laitoksessa, jossa ei ole luokkarajoja muussa suhteessa kuin siinä, että yksi on luvuissaan ylemmällä, toinen alemmalla luokalla. Kaikki oppi-laat olivat heti kuin saman perheen jäseniä. Jos joku sairasti, niin siitä huolehtivat vanhemmat, se on opettajat. Sitä surivat veljet ja siskot, tarkoitan oppilastovereita.

Olin nuorena poikana lähtenyt lapsuuteni kodista. Maailma ei ollut ruusuja tielleni heitellyt. Mutta kun tulin opistolle, löysin lapsuuteni kodin, löysin vanhemmat, löysin veljet ja siskot. Tun-sin, että Jumala oli minut sinne johdattanut.

Lapsuuteni uskosta olin pois hairahtunut, mutta heti opistolle mentyäni Herra alkoi voimakkaasti kutsua. Rukoushetket eivät voineet olla vaikuttamatta vielä nuoreen ja herkkään sydämeen. Vanhan johtajamme rukoukset, jotka usein olivat pyyntöjä Jee-

suksen seuraamiseen antautumiseen, eivät voineet olla lyömättä leimaa etsivään sieluun.

Kun pääsi tavallisten aineiden äärestä uskontotunnille, niin jopa sydän riemastui. Uskontotunnit olivat kuin hetteitä erä-maassa. Niillä sai väsähtänyt koululainen juoda yhäti pulppua-vasta lähteestä elämän virvoittavaa ja raikasta vettä. Koulu-aikani ihanimmat tunnit olivat uskontotunnit. Ne kiinnittivät, varsinkin viime aikoina, ristin Herraan, jonka turvissa on hyvä olla ja ihana kuolla. — Eräs toiskielinen kysyi toiselta: "Mikä on se voima, joka tekee Suomi-opiston oppilaasta niin rehellisen, luotettavan ja kykenevän toimeensa kuin hän on?" Ystävä vas-tasi: "Lutherilainen uskonto on Suomi-opiston kaunistus. Ilman sen uskonnon voimaa opisto olisi aikaa jo lakannut olemasta ja ilman sen uskonnon voimaa oppilailla ei olisi varmaa elämän katsomusta."

Ja te ihanat kokoushetket! Te muistoni kirjassa säilytte. Joskus niissä kokouksissa mielipiteemme erkaantuivat ja sanoja tulisiakin vaihdettiin. Mutta pian erheet unhotettiin ja anteeksi annettiin. Tulimme tuntemaan niissä toistemme luonteita. Ja ne nyrkkipainokset, joita yhdistysten toimesta julkaistiin, ne loihtivat esiin monen uinuvat kirjalliset kyvyt. Niiden kokous-ten kautta aloin minäkin kätkeytyllä leiviskälläni kauppaa tehdä. Puhuimme, luimme, soitimme ja lauloimme. Kaikki se oli kuin lapsen soperrusta, mutta sehän viattomuutensa tähden viehättä-vää onkin.

Vielä muistan matkat Opisto-niemelle, kun syksyllä lehdet kel-lastuivat ja muuttolinnut mailleen parveilivat. Vielä muistan, kuinka keväällä, kun lehti puhkesi puihin ja linnut retkiltään pa-lailivat, me taas niemelle kiiruhdimme. Kuin purot vuoren rin-teellä ja kuin Portagen vallattomat aallot siellä nuoret leikkivät viatonta leikkiään.

Nämä kaikki ovat muistoja menneiltä vuosilta, mutta vieläkin ne voimakkaina esiin tulivat ja vieläkin ne kiitoksen Luojaalle synnyttävät kaikesta siitä, mitä Hän on opiston kautta minulle-kin antanut.

Hugo Hillilä.

Entisen oppilaan ja taloudenhoitajan muistelmia.

Suomi-opiston ensimmäinen varsinainen matkustava varain ke-rääjä, past. A. Riippa vainaja päättää kirjoituksensa Suomi-opiston Albumissa 1896—06 seuraavasti: "Kuka suorittaa Suomi-opiston velat?" Tosiaankin tuo "opiston velka" oli ollut kauan Amerikan suomalaisten sydämellä; opiston ystävät mainitsivat

sitä osanotolla ja myötätuntoisuuden muodossa; opiston vastustajat ilkkuen sitä käyttivät ivatessaan koko opistoasiaa. Jokainen ajatteleva kansalainen käsitti kyllä heti alusta alkaen, että kukapa muu kuin Amerikan suomalainen kansa maksaisi tuon velan, mutta *kuinka* ja *koska* se tapahtuu, olivat kysymyksiä, joihin oli koetettu jo useat kerrat vilpittömästi vastata vaikka onnistumatta. Mutta nyt viettäessämme opistomme hopeahäitä tiedämme kuinka tuo harras toivomme lopultakin toteutui; nyt tiedetään, että tuo asia vaati usean eri henkilön parhaita kykyjä ja uhrauksia, se vaati uuden ajanjakson koittamista opiston historiassa; Jumalalla oli oma tiekarttansa ja aikataulunsa.

Kirkolliskokouksessa kesällä 1916 toht. J. K. Nikanderin esityksestä päätettiin tuo usein puhuttu opiston velka maksaa n. s. "viiden dollarin" lahjaosilla. Saman kirkolliskokouksen aikana opiston johtokunta pyysi allekirjoittanutta ottamaan vastaan mainittujen lahjaosien kerääjän toimen. Paljon näytti olevan innostusta liikkeellä, jopa silloin eroava opiston taloudenhoitaja, past. S. Ilmonen heti paikalla pani alulle noiden "viitosten" keräyksen.

Läksin matkalle kesäkuun viimeisenä päivänä ja alku näytti hyvin lupaavalta; Newberry, Mich., sai kunnian varsinaisesti alkaa tämän keräyksen. Sellaisia opiston ystäviä, jotka olivat opiston velanmaksua varten panneet viisidollarisen kaappinsa salaisuuksien joukkoon odottamaan "lentävän" tuloa, löytyi miltei kaikilta paikkakunnilta. (Canadian Soo antoi "lentävä" nimen kerääjälle.) Kuitenkin aivan muutaman viikon kuluttua tuli kerääjälle selväksi kolme seikkaa, joita hän ei ollut oivaltanut ottaa huomioon matkalle lähtiessä. Ensiksi se, että toimi ei ollutkaan pelkkää valmiitten viisidollaristen vastaanottamista, vaan usein se muodostui niiden tekemiseksi; noita "viiden dollarin" ystäviä ei näkynytkään löytyvän tarpeeksi monta kansalaistemme keskuudessa; toiseksi se seikka, että tuo alkuperäinen "viiden dollarin" keräys oli miltei kaikilla paikkakunnilla käsitetty toisin kuin mitä alustaja oli tarkoittanut; mutta jos niin tapahtui kansalaisten keskuudessa yleensä, ei se ole kumma, koskapa kerääjä itsekkin oli osallinen samassa väärinymmärryksessä matkalle lähtiessään; ja kolmanneksi, huomasin suureksi ihmeekseni, että todellisuudessa opistoa tunnetaan liian vähän kansalaistemme keskuudessa, ja sielläkin, missä ystäviä löytyi, kaikenkaltaisia epäluuloja oli sitomassa kukkaron nauhoja. Kansan keskuudessa näytettiin tietävän paljon sellaisia juoruja, jotka olivat joko kaikkea perää vailla, tahi sääskestä tehtyjä hirviöitä.

Tultuani tietoiseksi näistä kolmesta haitallisesta asianhaarasta

sekä lukemattomista niiden yhteydessä olleista sivuseikoista, päätin tutustuttaa kansalaisiamme entistä enemmän opiston korkeaan päämäärään, sen vaiheisiin, ja jo saavutettuihin tuloksiin. Samalla halusin saada kansamme unohtamaan tuon epämiellyttävän sanan, "opiston velka", ja tuo unohtaminen tapahtuisi siten, että ystävät kuluttaisivat opiston velasta puhumiseen tarvittavan ajan uusien keinojen miettimiseen opiston tulojen lisäämiseksi ja menojen pienentämiseksi. ("Opiston velka" ja "opiston velanmaksu" sanojen poistamista Amerikan suomalaisten sanastosta painostin erikoisesti sen vuoksi, että tuo "viiden dollarin" keräys ei näyttänyt tuovan toivottua tulosta. Mainittakoon samalla tuo väärinkäsitys, joka esiintyi aivan yleisesti ystävien keskuudessa: Toht. Nikander vainajan alkuperäinen tarkoitus oli se, että opiston ystävät kautta maan lupautuisivat maksamaan opistolle vuosittain viisi dollaria kunnes velka kokonaisuudessaan tulisi maksetuksi, joka oletettiin voitavan toteuttaa ennen opiston riemujuhlaa 1921. Kuitenkin suuri osa käsitti asian siten, että kukin maksaa viisi dollaria vain *kerta kaikkiaan*. Ja ystävillä oli monia seikkoja puolellaan, m. m. sekin, että usea heistä mainitsi jo monta kertaa maksaneensa osuutensa opiston velasta.) Edellämainittujen seikkojen lisäksi tuli saada opistomme entiset ystävät innostumaan yhä enemmän opistoon, ottamaan opisto-asian *omaksi asiakseen*, ja ennen kaikkea, tuli saada paljon *uusia ystäviä* entisten lisäksi niin monista piireistä kuin mahdollista, sekä levittää tietoa oppilaitoksestamme ei ainoastaan kirkkokuntaamme kuuluvan kansan keskuudessa, vaan ulkopuolellakin sitä. Koskapa allekirjoittaneelle oli selvää, ettei niillä toimintaneuvoilla, joita oli käytetty useina edellisinä vuosina ikinä voitaisi opistoa velattomaksi saattaa, päätin rohkeasti edustaa tuota ajatusta, jonka opistomme ensimmäiset isät ilmoitivat yleisissä puheissaan opiston alkuaikoina (katso Suomi-opiston Albumista, siv. 133, past. Tolonen; siv. 158, toht. Nikander; siv. 175, H. Tanner): Suomi-opisto on perustettu kaikkia Amerikan suomalaisia varten. Samalla tahdoin erikoisemmin korostaa sitä seikkaa, ettei opisto tule toimeen senttikolehdeilla, vaan se tarvitsee dollareita; se ei pysy pystyssä murenilla, tähteillä eikä armopaloilla, vaan se tarvitsee kouraan ja kukkaroon tuntuvaa *kannatusta, jonka ise on ansainnut*. Ja vielä yksi mielestäni sängen tärkeä kohta: Samalla, kun kansamme tulee ottaa velvollisuudeksensa opiston kannatus, kansamme on oikeutettu tietämään aivan tarkalleen opiston asiat ja lausumaan mielipiteensä opiston suhteen olipa kysymys kannatuksesta tahi sisäi-

sistä asioista. Velvollisuudet ja oikeudet tulee asettaa kummallekin puolen.

Moni moitti ankarasti käsillä olevaa aikaa: "Nyt on sota Euroopassa, ei nyt voida mitään tehdä." Kaikesta huolimatta opiston "Suomi-auto" matkusti kylästä toiseen, kauppalasta kaupunkiin, Michiganista Maineeseen ja takaisin, keräillen varoja opistolle, ja väkistenkin päästiin siihen, että tulot kohosivat menoja suuremmiksi, ja seuraus oli velan toisen pään höyhentäminen. Vastuksia oli matkalla melkein tarpeeksi asti, vastassa olivat Fordilla usein luonnon lumet, West Virginian mudat, New Yorkin ja Toledon poliisit, sekä loppumattomat hidastelut niin kerääjän kuin kansalaistenkin puolelta varojen kokoamisessa. Kaikesta huolimatta kehui opiston johtokunta tuloksia matkalta palattuani syysk. alussa 1917. ("Puhdasta" oli matka tuottanut opistolle neljätoista vaille kuusituhatta dollaria). Samalla johtokunta pyysi minua ottamaan taloudenhoitajan toimen.

Ankaralta aluksi tehtävä tuntui, vastuunalaisuus taakkana painoi. Eikä Fordikaan lepoon päässyt: potaatteja piti ajaa kautta kylän, lanttuja lavealti laahata. Me kaksi kasvoimme toisiimme kiinni, Ford ja allekirjoittanut (ei tehtailija Henry Ford itse, vaan hänen poikansa No. 1403942.) Olipa kolmaskin, Paul Lahti, tuo uskollinen ja väsymätön nuorukainen, joka kaikkensa teki opiston hyväksi varain kerääjänä. Hän oli rakastunut opistoon. Mutta Jumala kutsui Paulin pois — mielestämme liian varhain. — Mutta oli vielä neljäskin, ja tämä neljäs olikin se kaikista tärkein tekijä opiston eteenpäin viemisessä, ja se oli meidän kansamme, opiston ystäväjoukko, se voima, joka teki ihmeitä. Unohtaisinko viidennen, tuon tekijöitten tekijän? Rakas Isä taivaassa. Hän todellisuudessa teki kaikkensa; me muut olimme vain välikappaleita. Hänelle kiitos ja kunnia! — Mitään erikoisempaa ei taloudenhoitajana ollessani tapahtunut; edellä mainitsemiani kolmea kohtaa koetin kaikessa toiminnassani toteuttaa. Vähitellen yksissä neuvoin velkaa lyhennettiin, niin että 31 p. jouluk. 1918 sanottuani hyvästit opistolle, olimme sivuuttaneet kymmenen tuhatta velan lyhentämisessä ja samalla kaikki juoksevat menot oli aikanaan suoritettu. Yhtä ja toista pienempää korjausta pantiin toimeen, jotain uuttakin aikaan saatiin, m. m. opiston johtokunnan hyväksymänä perustettiin syksyllä 1918 vähävaraisten oppilaitten avustus-lainarahasto opiston oppilaita varten. Vaikeasta sota-ajasta huolimatta oppilasluku oli kiitettävä, sekä — en epäile sitä mainita — ystäviä kertyi yhä lukuisammasti koulullemme.

Eräs toimintamuoto, joka on sangen läheisessä yhteydessä opiston velanmaksun ja kannatuksen kanssa, on n. s. "opistoviikko". Se pantiin alulle syksyllä 1918. Tämän tärkeän toiminnan varsinaisena alustajana oli past. A. Haapanen. "Opistoviikko" toiminnan kautta päästään hyviin tuloksiin miltei ilman kuluja, sitäpaitsi se vapauttaa seurakunnat kautta vuoden toimeenpantavista keräyksistä opiston hyväksi, samalla kun ei opiston tarvitse kuluttaa työvoimia vaivaloiseen matkustamiseen eikä uhrata varoja rautateille, joten "opistoviikon" tulot joutuvat kokonaisuudessaan opistolle. Oli ilahuttavaa nähdä kansamme innokkaasti tarttuneen "opistoviikon" toteuttamiseen aivan valtamereistä toiseen. Tehkäämme "opistoviikko" pysyväiseksi, joka-vuotiseksi opiston erikoiseksi kannatusajaksi kautta maan!

Juuri täsmälleen kaksi ja puoli vuotta olin opiston palveluksessa, tahi kuten rakastettu toht. Nikander mainitsi, opiston rahallisia huolia kantamassa. Viisivuotisen oppilanaoloni aikana tämä rakas koulumme oli tullut minun toiseksi äidiksi; näiden viimeisten kahden ja puolen vuoden aikana tulin lähemmin tuntemaan tämän hellän äidin tarpeita. Entiset siteet vahvistuivat päivä päivältä. — Mikä uhraus olisikaan liian suuri sellaisen äidin vuoksi, joka juurrutti minuun kaksi elämäni korkeinta ihannetta, nuo, mitkä lapsuuteni kodista perinnöksi sain: Uskon Jeesukseen, syntisten Vapahtajaan, ja toiseksi: uskon suomalaisuuteeni!

Kun Suomi-opistomme viettää kultahäitään 1946, monet tämänvuotisista juhlijoista ovat silloin poissa ajallisuuden piiristä; mutta minä uskon varmasti, että jo sinä aikana on useita Suomi-opiston kasvatteja opettajina monissa suurissa opin ja tiedon keskuksissa maapallon eri kulmilla opettamassa *suomenkieltä*. Meille suomalaisille ei ole mikään mahdotonta, jos vain säilytämme uskon isämme Jumalaan ja Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen.

Maywoodin Ev. Luth. Seminaari, maalisk. 1921.

Antti Lepistö.

Opettajien muistelmia.

Rio de Janeiro, Maalisk. 12 p., 1921.

“Suomi-opiston johtaja
Pastori J. Wargelin,
Hancock, Michigan,

Hyvä ystävä:

Siirtokansan elämä, hyvinvointi ja kohtalot ovat aina olleet lähellä sydäntäni. Suomi-opiston vilpittömänä ystävänä, aina opettajana-oloistani saakka, tahdon tässäkin mielipiteenäni tunnustaa sanotun korkeakoulun olevan suurimpia sikäläisiä tähänastisia saavutuksia ja tärkeimpiä välikeinoja kehitykselle. — Pyydän kauttanne lausua hartaat onnentoivotukset vastaiselle työllenne, jolle ensimmäisen vuosineljänneksen epäitsekäs raadanta on luonut lujan pohjan. —

Kiittäen tervehdyksistänne virkan, että pohjoitan jäätä ja lunta, sen kesien viileyttä ja karskia kansaa aitati kaipauksin muistelemme.

Tervehdyksin ja ystävyydellä

Eetu Aaltio.”

Eräänä harmaana syyskuun aamuna, kesken uuden lukukauden alkupuuhia, sain kirjeen. Hätäisesti sieppasin sen auki, päiväys oli ulkomaalainen. Luin:

“Rakas opettajatar!

Minun täytyy tulla taasen luoksenne, sillä minusta tuntuu tänään aivan samanlaiselta kuin kuusi vuotta sitten tänä samana päivänä, nimittäin: hiukan ikävältä.”

Nuo lauseet loihitivat silmiäni eteen koulun ensimmäisen päivän kuusi vuotta sitten. Koulun käytävällä seiso i lakki kädessä pieni kirkassilmäinen poika. Huomasin hänen kasvoistaan, että kaikki ei ollut hyvin.

Mikäs on hätänä? kysyin häneltä. Ne eivät anna minun mennä kauppakouluun, vaikka olen sitä varten tullut. — Urhoollisesti taistellen kyyneliä vastaan, jotka pyrkivät esiin. — Minkä-

tähden ne eivät laske sinua? kysyin. Sanovat että minä olen — liian pieni — kyyneleet jo värähtivät äänessä — mutta minä tiedän, että menestyisin siellä ja tekisin työni. — Se tuli uhmaten.

Kyselin vielä, kuinka vanha hän oli, minkä verran koulua käynyt, ja kun huomasin hänellä olevan sisäänpääsyyn vaadittavat tiedot, lohdutin häntä ja lupasin puhua johtajalle hänestä.

Neuvoteltuamme koulun johtajan ja kauppakoulun opettajien kanssa sain viedä hänelle sen ilosanoman, että hän saisi koettaa kauppakoulussa.

Kyllä minä näytän, että minä saatan, vakutti hän silloin. Ja hän suoritti kurssinsa loistavasti.

Vuosia on sitten kulunut ja olemme aina joskus saaneet kirjeen ja siinä on aina sama punainen lanka — olen menossa eteenpäin —.

Niin — hän ja monet muut, niistä pojista ja tytöistä, jotka ovat täällä saaneet koettaa niin korkealle kuin heidän voimansa ja siipensä ovat kantaneet, tuskin tietävät mitä merkitsevät opettajalle nuo pienet kirjeet ja tieto siitä, että he ovat "menossa eteenpäin" ja ylöspäin.

Ylöspäin, sinne erittäin toivoisimme kaiken heidän etenemissensä suuntautuvan kohden iäisiä korkeuksia ja valon asuntoja, jossa täydellisyys saavutetaan.

V—a— p—a.

On mieluisaa matkamiehelle hetkeksi levähtää rajapyykin luona ja katsahtaa taaksensa tehtyä taivalta. Mieltä virkistää ennen kaikkea voitettut vastamäet. Ne antavat uutta intoa seuraavienkin voittamiseen.

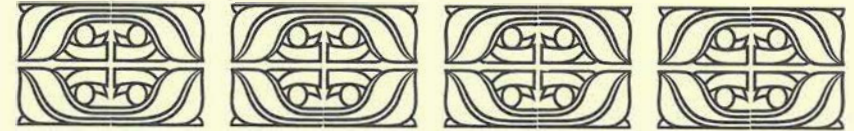
Alkumatka on aina hankalampaa. Huomaa perästäpäin, että tuota mutkaa ei olisi tarvinnut tehdä, tuon kukkulan olisi voinut kiertää ja tuon puron yli kävi vanha silta vähän ylempää siitä, mistä me sen poikki kahlasimme. Kallista on kokemus, mutta kultaista.

Matkaaja ei jouda kauan levähtämään. eteenpäin on taas luotava katse. Uudelle taipaleelle on lähdettävä.

Alkumatka on antanut aihetta hyviin toiveisiin. Suomi-opistossa olleet miehet ja naiset ovat kaikkein useimmissa tapauksissa tuottaneet kunniaa oppi-äidillään. Pahimmat alkuvaikeudet ovat voitettut. Vanha, kokenut ja koeteltu opas on kyllä ummistanut silmänsä ikuisen lepoon, mutta uudet oppaamme täysin tuntevat tiet. Kaikki mukaan matkaeväitä varaamaan ja niin reippain mielin ja askelin lopullista päämäärää kohti.

Hyvää jatkoa!

K. V. Arminen.

Suomi-Opiston johtokunta, sen kokoonpano ja velvollisuudet.

(Vv. 1890—1921.)

Sellaisten laitoksien, kuin Suomi-opistokin on, olemassa-olo, jatkuva toiminta ja menestyminen on riippuvainen monista eri tekijöistä. Sellaisia ovat, esim. johtaja, opettajat, ystäväjoukko, aineellinen kannatus, hyvä järjestys y. m. Tällainen vaikuttava orgaani eli elin ja tekijä on myöskin koulun johtokunta. Siitä olisikin tarkoitus jokunen sana piirtää.

Opistoasian alkukehityksessä useampina ensimmäisinä vuosina oli tilapäisiä komiteoita asiaa ajamassa aina sen mukaan kuin kulloinkin tarve vaati. Ensimmäisen tällaisen komitean valitsi Konsistori vuonna 1890 ja siihen tulivat seuraavat: past. K. L. Tolonen, past. J. W. Eloheimo sekä mr. J. H. Jasberg. Mr. G. F. Bergstad toimi myöskin tämän toimikunnan apuna. Komitean tehtävänä oli erikoisemmin sopivan opistopaikan hankkiminen Minneapolisissa tai St. Paulissa, joista kaupungeista oli jonkunlaisia esityksiä tehty. — Seuraava komitea valittiin Hancockin kirkolliskokouksessa v. 1891 ja siihen tulivat J. H. Jasberg, Antti Johnson ja H. Hela. Komitea koetti kehittää edelliselle toimikunnalle annettua tehtävää koulupaikan hankkimisessa. Siitä ei kuitenkaan mitään tullut. Nämä vuodet olivat muutenkin epäedullisia kouluasiain kehitykselle noitten ikävien Eloheimon retelöitten takia.

Ishpemingin kirkolliskokouksessa v. 1892 valittiin seuraavat henkilöt komiteaan Niilo Majhannu, J. H. Jasberg, H. Hela. Konsistorin jäsenet olivat itseoikeutetut toimimaan komiteassa. Tälle kirkolliskokoukselle oli komitea yhdessä Konsistorin kanssa tehnyt ehdotuksen koulun alkamisesta jo seuraavana syksynä Hancockissa. Tätä hyvää ehdotusta ei voitu kuitenkaan vielä toteuttaa. — Superiorin kirkolliskokouksessa v. 1894 valittiin komiteaan Isak Sillberg, J. Mitchell, N. Majhannu ja K. Heusa. Konsistoriin kuuluivat silloin pastorit J. K. Nikander, K. L. Tolo-

nen, K. Huotari ja E. V. Hynninen. Tällä komitealla oli mielenkiintoisena asiana uuden opistopaikan hankkiminen Superiorissa, josta oli tehty innostavia lupauksia jonkun maayhtiön puolelta. Ei siitäkään kuitenkaan sen kummempaa tullut. Tyhjät lupaukset eivät voineet asiaa auttaa. — Ironwoodin kirkolliskokouksessa v. 1895 valittiin edelliset jäsenet komiteaan sekä yksi jäsen lisäksi, past. A. Riippa. Konsistorin ja tämän komitean toimista oli huomattavaa se, että toimikunta oli saanut tietoon tulevalle opistolle johtajan, joksi oli lupautunut past. J. K. Nikander. Tämä oli todella edistysaskel asian käytännölliseen toteuttamiseen nähden.

Calumetin kirkolliskokouksessa v. 1896 valittiin vasta varsinainen opiston johtokunta. Tähän päättyi "komitea"-aikakausi, jota oli kestänyt 6 vuotta. Ensimmäiseen varsinaiseen johtokuntaan tulivat valituiksi seuraavat: J. H. Jasberg, Alex Leinonen, Aug. Pelto, Antti Johnson, O. J. Larson, Josep Riippa ja V. Burman sekä Konsistorin jäsenet pastori J. K. Nikander, K. L. Tolonen, K. Huotari ja J. Bäck. Johtokunta muodostui kaksiosaiseksi, joista toisen osan käsitti Konsistori ja toisen maallikkojäsenet, jota jälkimäistä kutsuttiin valtuustoksi. Konsistorin piti etupäässä valvoa opiston kirkollista ja uskonnollista puolta, valtuuskunnan tuli pitää huolta taas opiston aineellisesta puolesta. Tärkeimmissä asioissa keskustelivat ja päättivät nämä molemmat osastot yhdessä, kirkkokunnan esimiehen ollessa puheenjohtajana. Mr. A. Leinonen valittiin kirjuriksi ja rahastonhoitajaksi, joita toimia hän hoiti uskollisesti kuolemaansa saakka.

Heinäk. 4 p. 1896 pidettiin ensimmäinen koko johtokunnan kokous, jossa varsinaisesti valittiin alkavalle opistolle johtaja, past. J. K. Nikander, joka oli jo ennen antanut komitean pyyntöön myöntävän vastauksen. Valittiin muut opettajat sekä päätettiin alkaa koulu syysk. 8 p. samana vuonna.

Vuodesta 1897—v. 1899 toimivat opiston johtokunnassa seuraavat: A. Johnson, A. Leinonen, A. Pelto, K. Heusa, N. Majhanu, J. Mitchell, I. Sillberg, J. H. Jasberg ja J. Lukkarila. Konsistorissa olivat jäseninä näinä vuosina pastori J. K. Nikander, K. L. Tolonen, J. Bäck ja A. Sederström. Näitten vuosien aikana oli opiston johtokunnan huolena uuden opistokodin rakentaminen, joka alettiin v. 1898. Nurkkakivi laskettiin toukok. 30 p. 1899 ja vihkimisjuhla rakennuksen valmistuttua vietettiin tammikuun 21 p. 1900.

Vuodesta 1900—v. 1906 kuuluivat johtokuntaan useimmat edellisistä. Uusia nimiä tapaamme siellä seuraavia: A. Pantti,

J. Salmu, M. Pesämäki, J. Saari, J. Piippo, H. Kangas, J. K. Lammi (past.), Kaarlo Sillberg. Konsistorin jäseninä, jotka edelleen kuuluivat johtokuntaan, olivat näinä vuosina pastorit J. K. Nikander, K. L. Tolonen, J. Bäck, A. Sederström, P. Airaksinen, A. Granholm, A. Gröning ja K. Salovaara. Tällä aikakaudella oli johtokunnalla erikoisena huolena ja kuormana velkataakka, joka aiheutui koulutalon rakentamisesta. Vaikeuksien läpitse

OPISTOPAIKAN TUTKIJAKUNTA V. 1890

J. H. Jasberg.

G. F. Bergstädt.

J. W. Eloheimo.

K. L. Tolonen

päästiin kuitenkin näinäkin raskaina vuosina. Tämä toimintakausi päättyi opiston 10-vuotisjuhlaan, joka pidettiin kesäkuulla 1906.

Vuonna 1906 kuuluivat johtokuntaan: J. H. Jasberg, I. Sillberg, past. J. K. Lammi, A. Pantti, K. Sillberg, H. Kangas, K. Heusa sekä Konsistorin jäsenet, pastorit J. K. Nikander, J. Bäck, K. Salovaara ja A. Gröning. Seuraavien vuosien aikana, vuo-

teen 1910, muutamia edellisistä jää pois ja ilmaantuu tilalle seuraavia uusia nimiä: K. A. Ruona, K. Närä, J. Porthan, H. Tava-järvi, toht. K. V. Arminen, T. Lammi, F. Tolonen. Konsistorin jäseniä uusia ovat pastorit J. J. Hoikka ja I. Katajamaa.

Vuoteen 1908 oli opiston johtokunnan hoidettava myöskin Kustannusliikkeen asioita. Mutta tällöin Worcesterin kirkollis-kokouksessa vapautettiin johtokunta Kustannusliikkeen asiain hoidosta. Vuonna 1909 Evelethin kirkolliskokouksessa päätet-tiin ruveta kokoamaan \$10 lupauksia opiston velan maksami-seksi. Johtokunta koetti parhaansa ja kokolailla pitkälle pääs-tiin, mutta toivottua tulosta ei kuitenkaan saavutettu.

Vuonna 1911 olivat johtokunnassa seuraavat: Konsistorin jä-senet, pastorit J. K. Nikander, V. Rautanen, I. Katajamaa, J. J. Hoikka; johtokunnan jäsenet I. Sillberg, K. V. Arminen, K. Heusa, Fabian Tolonen, K. A. Ruona, H. Tavajärvi. Sittemmin, vuoteen 1920 mennessä, edellisten lisäksi ilmaantuu uusia jäse-niä johtokuntaan: Konsistorin jäseniä pastorit A. Savola, F. V. Kava, J. Wargelin, A. Haapanen, A. Rautalahti; johtokunnan jä-seniä J. Piippola, neiti Lydia Kangas, J. H. Jasberg, J. V. Lilius, mrs. Alma Haapanen, Isaac Wargelin, N. A. Lempeä, A. Bram, J. E. Porthan, Kalle Tuomela, Juho Kandelin, J. S. Saari, mrs. Thyra Rautalahti ja John Boström.

Aina vuoteen 1918 lepäsi vielä raskaana opiston velkataakka johtokunnan hartioilla. Mutta tällöin New Castlen kirkollisko-kouksessa päätettiin panna toimeen koko maata käsittävä "opis-ton viikko" ja niin parissa vuodessa hupeni ovelka näkymättö-miin. Tämä huojensi johtokunnan huolia. Mutta seuraavan vuoden (1919) ensimmäisellä kuukaudella kohtasi johtokuntaa raskas suru, kun rakas johtajamme toht. J. K. Nikander poistui keskuudestamme. Jumalan tahto se oli ja siihen oli tyydyttävä. Toiselta puolen ilahutti sydäntä kuitenkin tietoisuus, että hän oli päässyt nauttimaan Jumalan kansan ijankaikkista sapatin lepoa. Ikäviltä ja tyhjiltä tuntuivat kuitenkin kokoukset kauvan aikaa. — Onhan sinne matkan varrelle jäänyt muistojemme joukkoon monta muutakin rakasta johtokunnan jäsentä, jotka Herra on kutsunut luoksensa. Sellaisia ovat past. K. L. Tolonen, Alex Leinonen, Isaac Sillberg y. m. Heidän työnsä kantaa hedelmiä.

Nykyään (kesäk. 1920—kesäk. 1921) on johtokunta seuraava: Konsistorin jäsenet pastorit Alvar Rautalahti, J. Wargelin. V. Kuusisto ja A. Haapanen sekä johtok. jäsenet J. Piippola, mrs. J. S. Saari, mrs. Thyra Rautalahti, John Boström, Isaac Wargelin,

SUOMI-OPISTON JOHTOKUNTA V. 1919.

V. Koivumäki (pastori) ja neiti Lydia Kangas. Tällä johtokunnalla on ilo ottaa osaa opiston 25:vuotisjuhlaan.

Opiston johtokunta valittiin vuodeksi kerrallaan aina vuoteen 1902, jolloin Crystal Fallsin kirkolliskokouksessa tehtiin päätös, että johtokunnan jäsenet tästälähtien valitaan kolmeksi vuodeksi niin, että vuosittain on kaksi jäsentä erovuorossa ja toisinaan kolme. Konsistorin jäsenet ovat erovuorossa oman järjestyksensä mukaan. Johtokuntaan kuuluu siis kaikkiaan 11 jäsentä, 7 varsinaista johtokunnan jäsentä ja 4 Konsistorin jäsentä, jotka viimeksi mainitut ovat kaikki pappeja. Edellä kerrottiin, että johtokunta alkuaikoina muodostui kaksiosaiseksi ja että nämä osastot toimivat erikseen ja toisinaan taas tärkeiden asiain ilmaantuessa yhdessä. Tällaista jaottelua ei ole kuitenkaan sittemmin noudatettu. Kaikki jäsenet ovat toimineet yhdessä ja kaikki asiat, olivat ne minkä luonteisia tahansa, jotka johtokunnalle kuuluvat, käsitellään yhdessä.

Johtokunta valitsee keskuudestaan virkailijat, joita ovat puheenjohtaja, jona virkansa puolesta toimii kirkkokunnan esimies, kirjuri ja rahastonhoitaja. Johtokunta valitsee ja kutsuu myöskin koulun johtajan, opettajat, taloudenhoitajan, palvelijat y. m. toimihenkilöt. Johtokunnan velvollisuutena on huolehtia koulun kannatuksesta, valvoa ja hoitaa asioita, jotka valtionkin lakien mukaan nimenomaan kuuluvat johtokunnalle. Johtokunta on tilivelvollinen toimintaan kirkolliskokoukselle. Johtokunnan päätöksiensä ja suunnitelmien toimeenpanijana on opiston taloudenhoitaja. Pisimmän ja raskaimman päivätyön opiston taloudenhoitajana on suorittanut mr. J. H. Jasberg. Muina varsinaisina taloudenhoitajina ovat toimineet mr. Fabian Tolonen, past. S. Immonen ja mr. A. Lepistö, kunnes parisen vuotta sitten (1919) yhdistettiin tämä toimi toistaiseksi opiston johtajan toimen kanssa. Pitkäaikaisina ja uskollisina rahastonhoitajina ovat toimineet A. Leinonen, I. Sillberg ja Isaac Wargelin.

Opiston johtaja on ollut aina sieluna johtokunnan kokouksissa ja tehtävissä. Mitä olisivat olleet kokoukset, mitä johtokunnan suunnitelmat, ellei niissä olisi ollut mukana horjumattomanä, toivoa ja rohkeutta herättävänä rakas johtajamme toht. J. K. Nikander? Silloinkin kun toisilta jäseniltä alkoi väkisinkin loppua toivo ja kestävyys, kun asiat tuntuivat käyvän entistä tiukemmiksi, niin silloinkin rakkaalla vainajallamme oli vielä toivo ja usko horjumattomana Jumalan johdatukseen. "Koetetaan nyt vain ponnistella, kyllä sitä vielä päästään eteenpäin, tarvitaan

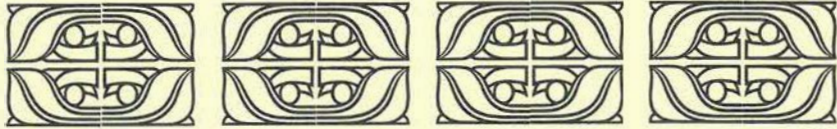
vain vakavaa uskoa, rukousta ja ahkerää työskentelyä". ja niin päästiinkin vaikeuksien läpitse.

Jumala on johtanut asiamme, siunannut johtokunnan työtä vaikeuksien ja koetuksien ympäröidessä. Neljännesvuosisadan taival on suoritettu. Kiitollisella mielellä muistelemme Herran ihmeellistä johdatusta ja hyvyttä. Uskon ja toivon katsein saamme kääntyä tulevaakin taivalta kohden. Eteenpäin onkin riennettävä. Johtokunta ei jouda tästäkään lähtien laakereilla lepäämään. Paljon on sillä tehtävää. Koulumme on sittenkin vielä alkukehityksessään, vaikka mielihyvällä tunnustammekin, että se on päässyt hyvään alkuun. Jotta koulullamme tulisi olemaan jatkuva menestyksellinen tulevaisuus, on johtokunnan oltava toimessa niin aineellisen kuin sisäisenkin kehityksen edistämiseksi.

Lopuksi pyydämme toivottaa onnea ja Jumalan siunausta johtokunnan työlle sen alottaessa uutta toimintakautta. Esiintyköön johtokunnassa tulevinakin päivinä edeltäjiensä hyvät ominaisuudet: kestävyys, ahkeruus, rakkaus kouluamme, kirkkoamme ja kansaamme kohtaan sekä elävä usko ja luottamus Jumalaan. Johtokunta opistomme kehityksessä tulee silloin olemaan edelleenkin vaikuttavana tekijänä.

A. H.

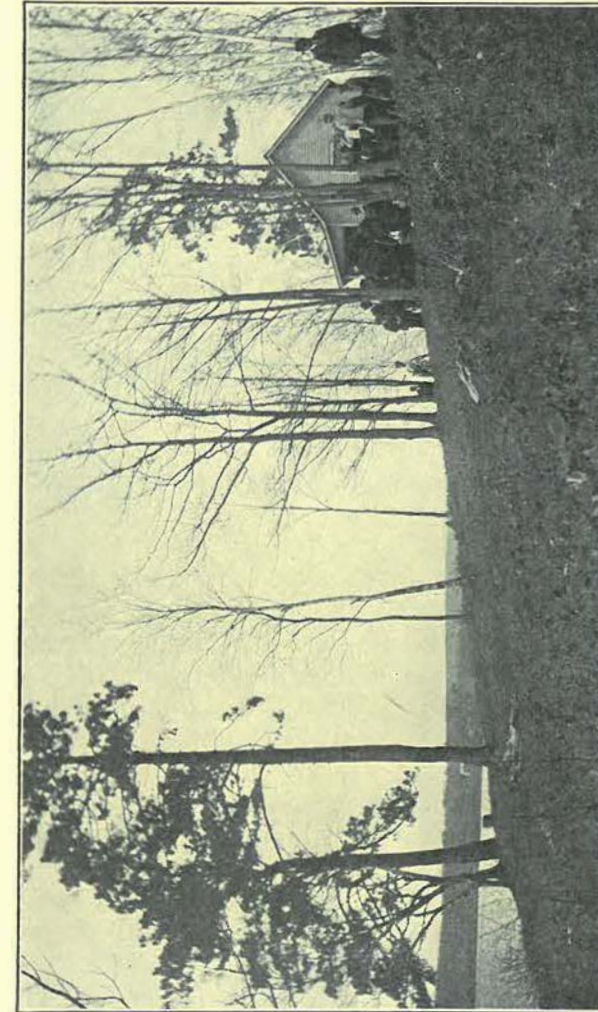

Suomi-Opiston oppilasyhdistyksistä ja niiden merkityksestä.

Opettajat eivät suinkaan ole ainoat kasvattajat koulussa. Paljon enemmän kuin usein otetaan huomioon, kasvatavat oppilaat itsekkin toinen toistaan keskinäisessä seurustelussa ja toverielämässä. Olosuhteiden ja asianomaisten oppilaiden mukaan käy toverikasvatus milloin hyvään, milloin huonoon suuntaan, mutta joka tapauksessa on käytännön todistus yleensä se, että koulutoverit ovat toistensa suhteen sangen vaikuttavia kasvattajia.

Suomi-opiston oppilaat ovat toistensa luokka-, koulu- ja asunto-tovereina varmasti kasvattaneet toisiansa hyvin paljon. Mutta erityisen huomattavaa on tämä kasvatus ollut varsinkin, mikäli se on tapahtunut oppilaiden omassa keskuudessaan perustamiensa ja vireilläpitämiensä yhdistysten kautta. Tehtäväksemme on annettu esittää näitä yhdistyksiä ja niiden toimintaa ja merkitystä lyhyin ottein.

Suomi-opiston olemassaolon ensivuosina jo oli sen oppilailla yhdistyselämää, mutta vain vähäisessä määrin. Vanhemmat miesoppilaat kokoontuivat lauantaisin Raamattua lukemaan ja tutkimaan yhdessä. Naisoppilaat taas pitivät yllä ompeluseuraa, joka kokoontui perjantai-illoin ja jonka kokouksiin miesoppilaatkin ottivat osaa. Kun mainittu ompeluseura oli muutaman vuoden toiminut opiston oppilaiden keskinäisenä seurana, muodostui se sellaiseksi, johon ottivat osaa monet hancockilaiset ulkopuolelta opistoa, jopa sen johtokin oli muiden kuin opistoväen käsissä, vaikka kokoonnuttiinkin opistolla. Tämä ompeluseura piti vuosittain suuret myyjäiset kevätpuoleen. Omien ompelutöiden ohella myytiin silloin myöskin joukko sivultapäin saatuja lahjatavaroita. Siten saatiin kokoon noin 500 dollaria aina kerralla useana vuonna opiston hyväksi. Raittiusseuran kokouksessa vuoden 1911 alussa perustettiin jälleen opiston naisoppilaiden oma ompeluseura. Sen toiminta on nykyään niin järjestetty, että työskentely tapahtuu etupäässä syyslukukauden kuluessa, ja myyjäiset pidetään ennen joulua.

SUOMI-OPISTON NIEMI

Ompeluseuran ohella on opiston oppilailla jo kauan ollut muitakin seuroja eli yhdistyksiä. Vanhin on Konventti, joka on toiminut jo täyteen 20 vuotta. Sen lisäksi on nykyään vielä kolme yhdistystä: Suomalainen Puhujaseura, Raamatunlukupiiri ja Philomathic Society eli englanninkielinen puhujaseura. Viime vuonna (1920) liitettiin Konventtiin siihen saakka monia vuosia eri yhdistyksenä toiminut Raittiusseura. Raamatunlukupiirin edeltäjänä toimi jonkun aikaa Kristillinen Nuorisoyhdistys. Paitsi näitä varsinaisia yhdistyksiä on kunkin eri luokan oppilailla jonkunlaista yhdistystoimintaa, tosin vain vähän muilla, mutta ylioppilasluokalla kylläkin paljon. Vielä voisi mainita musiikki- ja urheiluseuroista, mikäli ne ovat muodostuneet ja toimineet oppilaiden omasta harrastuksesta, ilman opiston johtoa. Näistä viimeksimainituista seuroista emme nyt kuitenkaan tässä yhteydessä ryhdy selvää tekemään. Mutta sen sijaan tahdomme kertoa opiston varsinaisista oppilasyhdistyksistä kustakin erikseen.

Konventti.

Suomi-opiston oppilasyhdistyksistä vanhin on Konventti eli toverikunta. Se perustettiin opistolla maaliskuun 9 p. 1901. Puheenjohtajana toimi Heikki Haapanen ja kirjurina Pekka Keränen. Perustavassa kokouksessa liittyi yhdistykseen 12 jäsentä; enempää ei tullutkaan jäseniä ennenkuin vasta seuraavana syksynä. Sääntökomiteaan valittiin Alfred Haapanen, Salomon Imonen ja Miina Perttula. Nimen antaminen yhdistykselle jätettiin seuraavaan kokoukseen. Ohjelmatoimikuntaan valittiin Liisa Paavola, John Wargelin ja Pekka Keränen. Päätettiin julkaista käsinkirjoitettua sanomalehteä toverien kesken. Ensimmäisen numeron toimittajaksi valittiin Alfred Haapanen ja sen puhtaaksikirjoittajaksi Lydia Kangas. Kokouksia päätettiin pitää joka toinen viikko lauantaisin klo 3 j. pp. Virkailijain toimiaika määrättiin lukukaudeksi. Jäseniksi päätettiin ottaa 15 vuotta täyttäneitä opistolaisia.

Seuraavassa kokouksessa maalisk. 23 p:nä sai yhdistys nimekseen Konventti. Tämä nimi on tällä yhdistyksellä vieläkin. Tosin on yhdistyksen kokouksessa maalisk. 10 p. 1905 päätetty ottaa käytäntöön nimi Ojennus, mutta tällä nimellä on ollut niin vähän suosiota, ettei edes yhdistyksen seuraavan kokouksen pöytäkirjassa sitä enää mainita, vaan on siinä Ojennus nimen sijalla entinen nimi Konventti.

Sääntökomitean laatima sääntöehdotus, kuitenkin jonkun verran muodostettuna, hyväksyttiin Konventin toisessa ja kolmannessa kokouksessa, maalisk. 23 ja huhtik. 13 p. Jälkimmäisessä

OPISTON KONVENTTI

kokouksessa valittiin Konventin lehden nimeksi "Vesa" ja sen toimittajaksi edelleen Alfred Haapanen.

Äskenmainitut säännöt olivat käytännössä toistakymmentä vuotta. Uudet säännöt laadittiin ja painatettiin vasta 1914 vuoden alussa.

Konventin tarkoituksena on ollut kasvattaa jäsenissään uskonnollista harrastusta ja vakavaa, siveellistä käytöstä, kehittää jäsentensä kirjallisia kykyjä, elvyttää suomalaista kansallistuntoa ja totuttaa julkiseen esiintymiseen.

Kolmena ensimmäisenä vuonna olivat oikeutettuja Konventin jäseniksi pääsemään opiston oppilaat neljänneltä luokalta lähtien — silloinen neljäs luokka on sama kuin nykyinen akateemisen osaston toinen luokka —, mutta lokakuusta 1904 lähtien olivat opiston johtajan, toht. Nikanderin, määräyksestä opiston kolmannenkin luokan oppilaat itseoikeutettuja jäseniä Konventtiin. Harkinnan mukaan saatettiin Konventtiin ottaa jäseniä alemmiltakin luokilta, mutta ei kumminkaan 15 vuotta nuorempia. Uusien sääntöjen mukaan pääsevät Konventin jäseniksi opiston oppilaat kaikilta osastoilta sekä myöskin opiston palvelijakunta erityisen hyväksymisen perusteella. — Jäsenmäärä on viime vuosina ollut verrattain korkea, 50—60.

Konventin virkakunnan muodostivat vanhojen sääntöjen mukaan: puheenjohtaja, kirjuri, rahastonhoitaja ja sanomalehden toimittaja. Uusien sääntöjen mukaan ovat virkamiehet kolmen edellisessä mainitun lisäksi: sanomalehden toimittajat (joita siis nyt on useampia), kirjeenvaihtaja ja palvelija. Virkailijat valitaan kunkin lukukauden ensimmäisessä kokouksessa, ja virkakausi kestää lukukauden loppuun. Vaali toimitettiin ennemmin suljetuin lipuin, mutta nyt on käytännössä avonainen äänestys. "Vesalla" oli ensi vuosina vain yksi vakituinen toimittaja, ja puhtaaksikirjoittaja valittiin joka numeroa varten erikseen. Nykyään valitaan useampihenkinen toimituskunta, jonka tehtävänä on lehden toimitus ja myöskin sen puhtaaksikirjoittaminen. "Vesa" ilmestyy joka toiseen kokoukseen.

Varsinaisia työkokouksia on pidetty kaiken aikaa joka toinen lauantai. Mutta kun ensi vuosina kokoonnuttiin päivällisen jälkeen, klo 3 tai (myöhempi tapa) klo 1, kokoonnutaan nykyään vasta klo 7 illalla. Kokoukset on aina alotettu ja lopetettu ruokouksella.

Ohjelmana kokouksissa on tavallisesti ollut, paitsi käytännöllisiä asioita, puheita, esitelmää, kertomuksia, keskusteluita, väitteilyä, lausuntoa, laulua, soittoa ja "Vesan" lukemista. Eräällä lukukaudella on muutamissa kokouksissa luettu "Mestarimme"

nimistä kirjaa. Taas eräällä toisella lukukaudella on luettu kirjaa "Esther Ried". Puheet, "Vesan" sisällisyys ja yleensä muukin ohjelma on miltei kauttaaltaan ollut uskonnollista. Hyvin usein on esityksiä arvosteltu. Vanhat säännöt nimittäin määräsivät, että kaikki puheet, runot y. m. esitykset, joita Konventin jäsenet aikoivat esittää julkisissa tilaisuuksissa, oli sitä ennen seuran kokouksissa esitettävä, jolloin niitä arvosteltiin ja joko hyväksyttiin tai hyljättiin. Hyvin usein on tämän vuoksi pidetty ylimääräisiä kokouksia. Säännön noudattamisessa on oltu varsin ankaria, ja jos rikkomuksia tapahtui, annettiin siitä muistutus. Nykyiset säännöt eivät enää aseta samaa vaatimusta julkisuudessa pidettäviin esityksiin nähden. Ne määräävät vain että puheiden ja muiden esitysten tulee olla sopusoinnussa yhdistyksen periaatteiden kanssa.

Mainittakoon tässä muutamia kokouksissa käsiteltyjen keskustelukysymysten tai väittelyiden aineita. Huhtikuussa 1904 väiteltiin kysymyksestä: "Maallako vai kaupungissa on parempi kansallisuuttamme säilyttää?" Väittelyn tulos oli maaseuduille myönteinen. — Lokakuussa 1911 keskusteltiin aineesta: "Miesvai naisoppilaat ovat hyödyllisempiä Suomi-opistolle?" Keskustelu johti seuraavaan ponteen: "Katsottuna ainoastaan Opiston kannalta, ovat miesoppilaat etusijalla; mutta ottaen huomioon myös kansallisuutemme, kielemme ja vastaisten sukupolvien tulevaisuuden sekä samalla Opiston taloudellisen puolen, naisoppilaat ovat asetettavat etusijalle." — Maaliskuussa 1913 keskusteltiin kysymyksestä: "Onko tupakan käyttäminen terveydelle vahingollinen?" Enemmistön mielipide "tuomitsi tupakan käytön paheeksi ja rikollisiin tapoihin kuuluvaksi Jumalan ja ihmisten edessä". Nuorille naisille huomautettiin keskustelun yhteydessä, että heidänkin velvollisuuksiinsa kuuluu vaikuttaa siihen suuntaan, että tupakan käyttö vähenisi ja loppuisi. Tupakan pääpuoltaja sanoi, että naiset eivät siinä kykene olemaan minkäänlaisena apuna ja että naisilla on omat vaaransa kuristuksissa, joita he käyttävät. Puheen käännyttyä "kuristuksiin" ehdotettiin ja päätettiin ottaa ensi kokouksessa keskusteltavaksi kysymys: "Onko kureliivien käyttäminen terveydelle vahingollinen?" Kysymyksen alustajaksi joutui Hugo Hillilä. Niinpä siten tulikin keskustelu kureliiveistä, mutta ei vielä ensi kokouksessa, vaan sitä seuraavassa. Enemmistö myönsi kureliivien olevan vahingollisia terveydelle. Esitettiin keinoja sen poistamiseksi: kirjoituksia sanomalehtiin, puheita ja voimistelua. Lopuksi päätettiin pyytää neiti Perttulaa luennoimaan kureliivien vaaroista.

Monina ensi vuosina oli opiston johtaja, toht. Nikander, säännöllisesti läsnä kokouksissa. — Yleensäkin on opistolla noudatettu ja noudatetaan vieläkin sitä sääntöä, että opiston opettajista tulee jonkun aina olla läsnä valvojana oppilasyhdistysten kokouksissa.

Tavallisesti on Konventin toimesta kunkin lukukauden alussa pidetty tervetuliaisjuhla ja usein myös lukukauden lopussa jäähyväisjuhla. Näihin tilaisuuksiin ovat yleensä ottaneet osaa kaikki opiston opettajat ja oppilaat ja myöskin palveluskunta. Ne ovat olleet vaikuttavia tilaisuuksia. Ohjelman jälkeen on ollut tarjoilua ja seurustelua. Varat tarjoilua varten on kerätty vapaaehtoisina lahjoina opettajilta ja oppilailta.

Opiston johtokunnan kokousten yhteydessä on Konventin toimesta joskus ollut illanviettoja, joissa jotkut johtokunnan jäsenet ovat puhuneet.

Pari tai kolme kertaa lukukaudessa on kuukauden viimeisenä perjantai-iltana tai (myöhempi tapa) sunnuntai-iltana pidetty ohjelma-illanvietto, johon, paitsi opistolaisia, muukin yleisö on ollut tervetullut. Joskus on tehty "hyökkäysretkiä" lähiseudun suomalaisten keskuuteen, s. o. on toimeenpantu tervehdysillanviettoja, joissa on suoritettu vaihteleva ohjelma. Tarjoilu- tai kolehtitulot ovat langenneet Konventin kassaan.

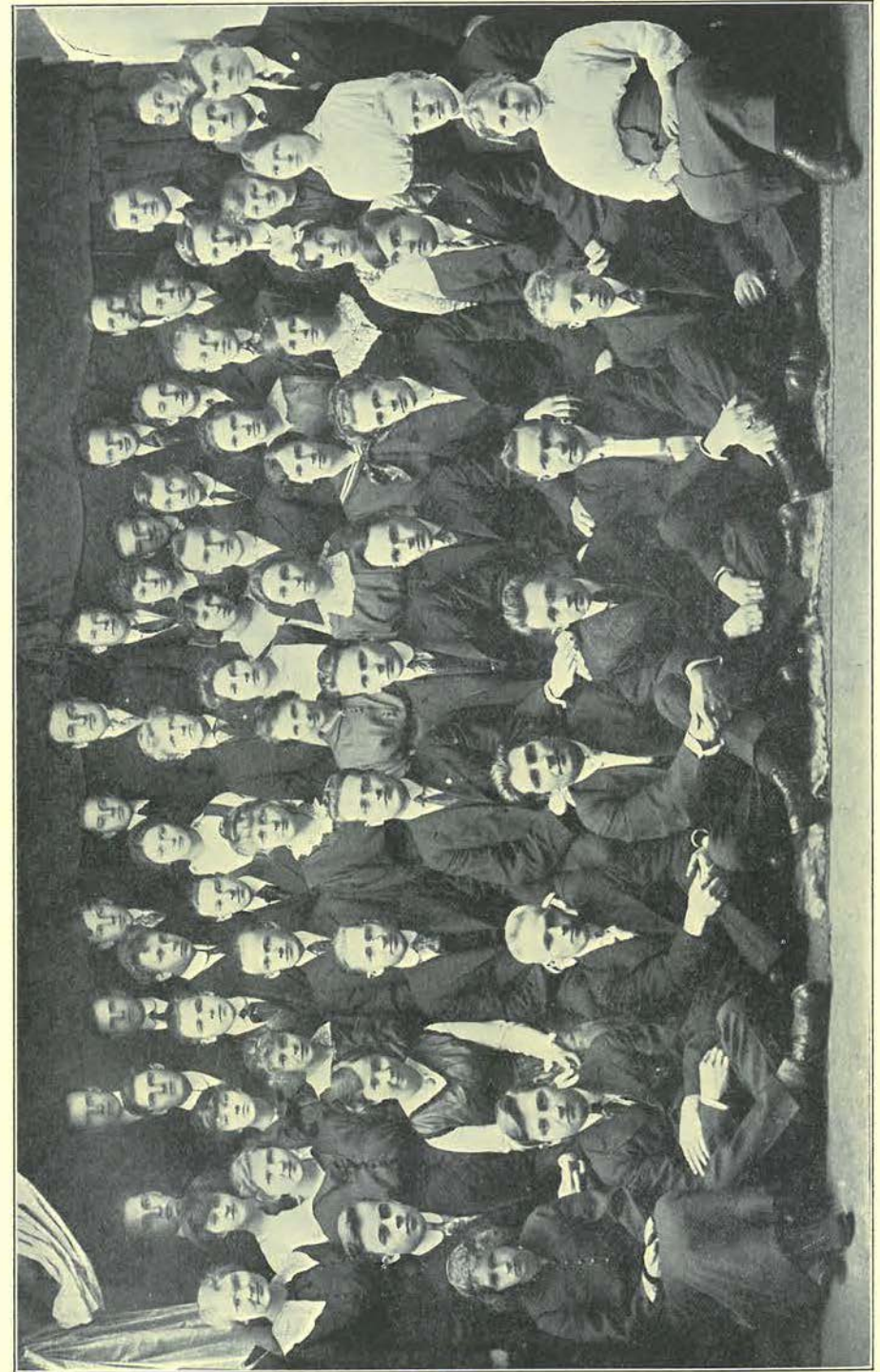
Joulun edellä 1911 on Konventin toimesta tehty retki Köyhäintalolle. Perillä on suoritettu ohjelmaa ja jaettu pieniä lahjoja.

Helmikuussa 1914 on Konventti yhdessä Raittiusseuran kanssa maist. J. A. Kärkkäisen, opiston silloisen suomenkielenopettajan esityksestä, toiminut Kalevala-juhlan.

Muutamia kertoja on Konventti järjestänyt jäsentensä kesken runonlausunkilpailut. Ensimmäiset sellaiset pidettiin maaliskuussa 1904. Viime joulukuussa pidettiin Konventin toimesta puhekilpailut, ensimmäiset laatuaan opistolla. Puheaine oli: "Suomalaisuuden säilyttäminen Yhdysvalloissa". Seminaarilaiset eivät saaneet ottaa osaa kilpailuun. Ainoastaan kaksi oppilasta uskalsi ryhtyä tähän kilpailuun; toinen heistä sai toisen, toinen kolmannen palkinnon.

Eräänä vuonna toimitettiin ja painatettiin julkaisu "Kevät-esikko".

Iitamista saadut aineelliset varat, joskus vain joitakin dollareja, mutta usein muutamia kymmeniä dollareja lukukaudessa, on Konventti jokseenkin kaikki käyttänyt tavalla tai toisella opiston hyväksi. Elias Lönnrotin kuva on hankittu erään luokahuoneen seinälle, iltama- ja juhlatilaisuuksissa käytettäväksi on ostettu joukko tuoleja, piippu-urkukassaan on luovutettu yli

SUOMALAINEN PUHUJASEURA

\$60.00, ja varsinkin on opiston kirjastoa avustettu, milloin tilaamalla kirjoja, aikakauskirjoja ja lehtiä Suomesta, milloin taas sidottamalla kirjoja; opiston seminaarinkin kirjaston hyväksi on kerran lahjoitettu \$13.00.

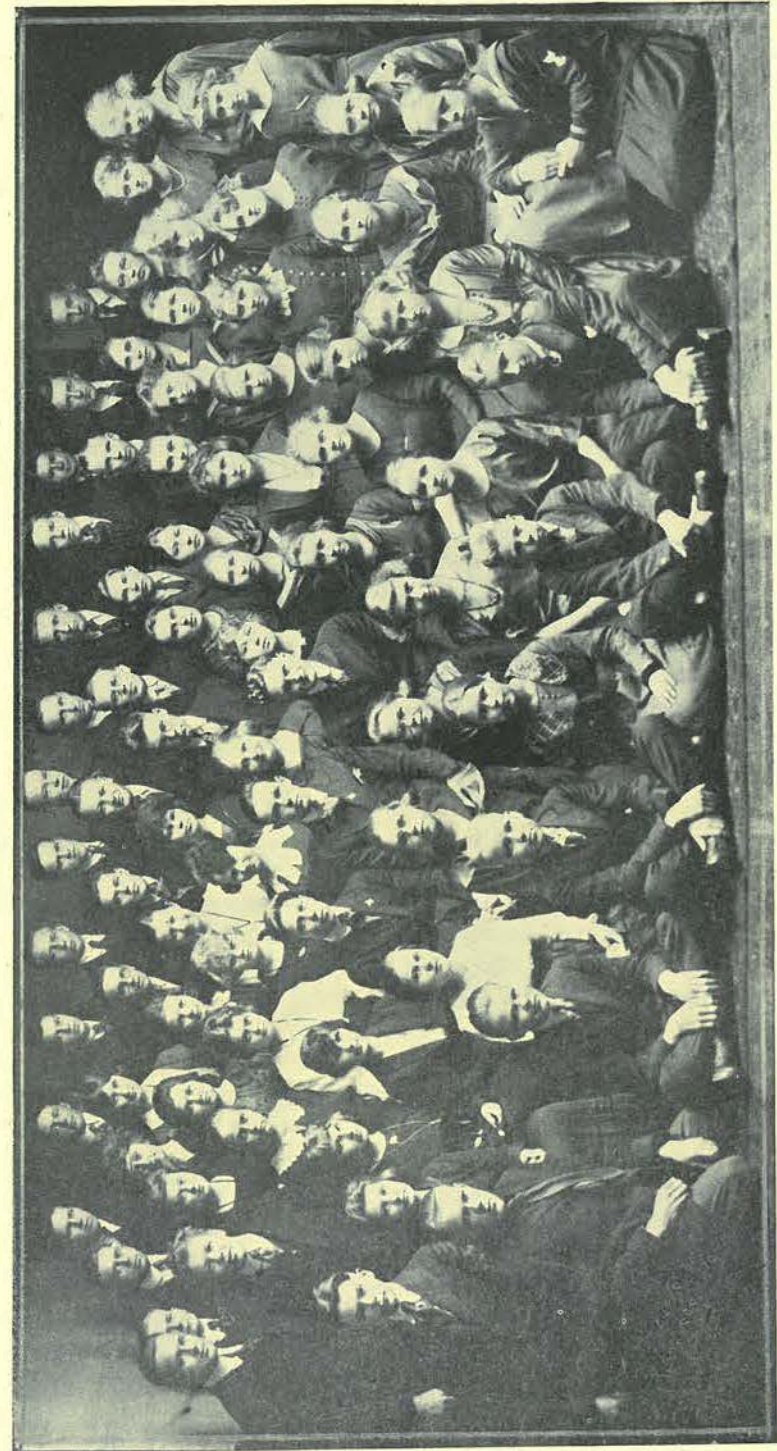
Jo marrask. 14 p. 1909 näkyy olleen keskustelua Konventin ja Raittiusseuran yhdistämisestä toisiinsa, ja seur. Konventin kokouksessa, marrask. 27 p., toimitettiin asiasta äänestys, mutta tulos oli kielteinen. Pitkäksi aikaa jäivät sitten vielä Konventti ja Raittiusseura eri seuroina toimimaan. Mutta kun kieltolaki tuli Yhdysvaltain perustuslakiin liitetyksi, ruvettiin vähitellen olemaan sitä mieltä, ettei opistolla erityinen raittiutta ajava seura enää ole tarpeellinen. Ja niinpä Konventin kokouksessa 11 p. syysk. 1920, jolloin myöskin Raittiusseura oli edustettuna, tehtiin päätös Konventin ja Raittiusseuran yhteenliittymisestä. Kasvatuksellisen raittiustyön edistäminen lisättiin tällöin Konventin ohjelmaan.

Kaikesta päättäen on Konventin toiminta hyvin vastannut niitä tarkoituksia, joita varten sen sääntöjensä mukaan on ollut määrä työkennellä. Jäsentensä harjoittajana seurusteluun ja julkiseen esiintymiseen sekä kirjallisten kykyjen kehittäjänä ja herättäjänä sillä varsinkin on ollut suuri merkitys. Kun toiminta on tapahtunut kristillisessä hengessä, on sillä ilmeisesti myöskin ollut tärkeä, luonnetta terveellisesti ja jalostavasti rakentava vaikutus. Aineellisesti on Konventti pieneltä osaltaan tukenut opistoa. Ja sen iltamat ja juhlat opistolla ja Hancockin naapurikyliissä ovat olleet virkistykseksi ja siunaukseksi monille.

Raittiusseura.

Raittiusseura perustettiin opistolla lokak. 20 p. 1906. Kokouksen avasi Matti Pesonen. Seuran ensimmäisiksi virkailijoiksi valittiin: puheenjohtajaksi Matti Pesonen, varapuheenjohtajaksi Jacob Wirsula, kirjuriksi Arthur Pelto ja rahastonhoitajaksi David Elm. Seuran nimeksi päätettiin ensin antaa "Suomi-opiston Raittiusosasto", mutta myöhemmin otettiin toht. Nikanderin toivomuksesta käytäntöön nimi "Suomi-opiston oppilaiden Raittiusseura".

Siihen aikaan kun tämä Raittiusseura perustettiin, oli Amerikan Yhdysvalloissa käynnissä voimakas henkinen taistelu väkijuomien poistamiseksi ja yleisen kieltolain aikaansaamiseksi. Raittiusseurakin tahtoi olla mukana tässä taistelussa. Sen tarkoituksena oli herättää ja vireilläpitää raittiusharrastusta jäsenissään ja opiston oppilaissa yleensä. Jäseniksi tähän seuraan pääsi kuka opiston oppilas hyvänsä, joka vain sitoutui olemaan

PHILOMAATTINEN SEURA

ehdottomasti raitis. Tämän seuran, samoin kuin Konventinkin, jäsenmäärä on tavallisesti aina ollut melkoisen suuri, usein 50 paikoilla, jopa enemmänkin. Toiminta on enimmäkseen ollut hyvin vilkasta.

Raittiusseura on pitänyt työkokouksiaan joka lauantai-ilta, (myöhemmin joka toinen lauantai-ilta) klo 7:ltä alkaen. Muuten on Raittiusseuran toiminta ollut suuressa määrin samanlaista kuin Konventin. Kokoukset on alettu ja päätetty rukouksella, ja seuran asiain käsittelyn jälkeen on suoritettu ohjelmaa puhe- ja esitelmin, runoin, keskusteluin, lauluin ja soitoin. Tälläkin seuralla on ollut oma käsikirjoitettu sanomalehti, joka tuon tuostakin ilmestyi seuran kokouksiin. Se perustettiin marrask. 11 p. 1911 — siis vasta 5 vuotta seuran perustamisen jälkeen —, ja jouluk. 8 p. samana vuonna se sai nimekseen "Tulukset". Kevätlukukaudella 1911 on muutamissa kokouksissa luettu kirjaa "Apuun". Kevätlukukaudella 1914 oli kerran runokilpailu, jolloin omilla runoillaan kilpailivat nykyiset runoilijapastorimme Hugo M. Hillilä ja S. V. Autere (silloin Björn); edellinen sai ensi palkinnon ja jälkimäinen toisen. Runonlausuntokilpailut on toimeenpantu muutaman kerran.

Mainittakoon parista keskustelukysymyksestä, joita seuran kokouksissa on käsitelty. Syyslukukaudella 1914 oli kahdessa kokouksessa keskustelua "herra" ja "mister" tittelien käyttämisestä seuran jäsenistä sen kokouksissa. Loppuonsi oli seuraava: "Kyllä Pekan osaa tytöistä eroittaa ilman mitään "misteriä" tai "herraa"; pöytäkirjassa on poikajäsenistä käytettävä ainoastaan ristimä- ja sukunimeä, sillä ristimänimi muistuttaa meitä siitä oikeudesta, joka meille on annettu kasteessamme". — Helmi-kuussa 1920 keskusteltiin kysymyksestä: "Onko tanssi nuorisolle vahingollista?" Keskustelun tulokseksi hyväksyttiin seuraava ponsilause: "Tanssi sellaisenaan, käsitettynä musiikin mukaan tapahtuvaksi ruumiinliikunnoksi, ei ole vahingollista, mutta tanssiin tavallisesti liittyvä aistillisuus tekee sen mitä suurimmassa määrin vahingolliseksi ja sielulle turmiota tuottavana kokonaan tuomittavaksi".

Raittiusseura on joskus pitänyt iltamia yleisölle opistolla, ja usein on tehty hyökkäysretkiä lähipaikkakunnille. Hyvin usein on seura ollut edustettuna ympäristön raittiusseurojen kokouksissa ja juhlissa, ja seuran jäsenet ovat kutsuttuina tämätuostakin käyneet lähiseuduilla pitämässä puheita ja esitelmää raittiusasiasta.

Paitsi että "Tuluksia" on ahkeraan ja innolla isketty, on Raittiusseura vähin muutenkin antanut merkkejä kirjallisista har-

rastuksistaan. Kuparialueen Raittiusliiton toivomuksesta, joka toivomus muuten koski kaikkia liiton seuroja, toimitettiin eräs "Tulusten" numero vierassakäyntipukuun ja lähetettiin "Kipinä"-nimisenä naapuriseurojen luettavaksi. Määränä oli palauttaa lehti aikanaan takaisin, mutta kun sitä myöhemmin tiedusteltiin, niin ei missään tiedetty, mihin se oli joutunut. "Kipinä" oli siis "sammunut" sille tielleen. — Kevätlukukaudella 1910 toimitettiin ja painatettiin "Nuorten Yritys"-niminen julkaisu, jota yleisöllekin joku määrä levitettiin. Tästä lehtipuuhasta oli tuloja \$102.15 ja menoja \$78.67, joten voitoksi jäi \$23.48.

Aineellisia varoja on Raittiusseura koonnut paljon vähemmän kuin Konventti. Mitä rahoista on jäänyt yli seuran omien tarpeiden, on käytetty opiston hyväksi; m. m. on kirjastoa vähän avustettu.

Raittiusseura on oivallisesti täyttänyt tehtävänsä raittiin ja puhtaan mielen virittelijänä jäsentensä kesken. Muuten on sillä, kuten Konventillakin, ollut suuri merkitys jäsentensä seurustelija esiintymistaidon ja kirjallisten kykyjen kehittäjänä.

Suomalainen Puhujaseura.

Tämä yhdistys perustettiin syyslukukaudella 1913. Se muodostui lauantaisin kokoontuvasta runonlausuntoluokasta. Seuran ensimmäiset säännöt joutuivat hukkaan. Uudet säännöt hyväksyttiin marrask. 27 p. 1914. Seura kokoontuu joka toinen perjantai-ilta.

Puhujaseuran tarkoituksena on kehittää jäseniään virheettömässä suomenkielen käytössä ja esiintymistaidossa. Alussa eivät seminaarilaiset saaneet liittyä jäseniksi seuraan, mutta syysk. 24 p. 1915 tehdyn päätöksen mukaan ovat opiston kaikkien osastojen oppilaat, seminaarilaisetkin, oikeutetut seuran jäseniksi pääsemään. Syysk. 17 p. 1915 tehdyn päätöksen mukaan seuran kokoukset alotetaan ja lopetetaan rukouksella; enemmän ei niin tehty. Seuran kokouksissa on puhe-, luku- ja lausuntoharjoituksia, laulua ja soittoa ja jolloinkin väittelyjä ja keskusteluja. Kokouksissa saavat olla läsnä ainoastaan seuran jäsenet ja opiston opettajat. Jokainen seuran jäsen on velvoitettu suorittamaan ohjelmaa sen mukaan kuin kokouksissa kulloinkin päätetään. Ohjelman tulee olla edeltäpäin valmistettua. Kunkin ohjelmanumeron suoritusta, myöskin laulua ja soittoa, arvostellaan, ja lopuksi annetaan arvostelu siitä, miten puheenjohtaja on tehtävässään onnistunut. Jokaista kokousta varten valitaan eri kirjuri, joka, kerran kirjuri oltuaan, saa seuraavalla kerralla toimia kokouksen puheenjohtajana. Vakituinen virkailija

on ainoastaan rahastonhoitaja, joka valitaan lukukaudeksi kerrallaan. Pöytäkirjain suomenkieliasun tarkastaa opiston suomenkielenopettaja. Seuran jäsenluku on ollut 20—30.

Muutama viittaus kokouksissa käsiteltyyn aineistoon lienee paikallaan. Helmikuussa 1915 väiteltiin kysymyksestä: "Kummanko tehtävä yhteiskunnassa on suurempi, miehenkö vai naisen?" Samassa kuussa oli toisessa kokouksessa 8 lyhyttä puhetta aineesta: "Kuinka voisimme olla iloksi toisillemme?" Viime lokakuussa oli tulinen väittely kysymyksestä: "Kumpi kaupunki olisi sopivampi Suomi-opiston paikaksi, Duluth vai Hancock?" Kummankin puolen alustaja sai puhua 5 minuuttia ja sen jälkeen alustajien kannattajat 3 minuuttia vuorotellen. Väittelytuomarit ratkaisivat asian julistuksella, että Duluthin puoltajat olivat asiansa pätevämmiin esittäneet. Tuloksen ilmoittaminen otettiin voittajien taholta vastaan valtavin hyväksymishuudoin, kättentaputuksin ja jalkojen tömistyksin.

Ensimmäiset runonlausuntokilpailunsa Puhujaseura toimeenpani viime maaliskuussa. Kolme kirjapalkintoa jaettiin.

Omassa suljetussa piirissään ja omalla rajoitetulla alallaan on Puhujaseura tehnyt arvokasta työtä kiitettävällä innolla.

The Philomatic Society.

Englanninkielinen puhujaseura, "The Philomatic Society", perustettiin sekin, kuten edellinenkin seura, syyslukukaudella 1913, ja toht. Nikander hyväksyi seuran säännöt marrask. 20 p. sanottuna vuonna. Seura piti ensin kokouksiaan joka perjantai-ilta, mutta lokakuusta 1918 lähtien on kokoonnuttu ainoastaan joka toinen perjantai-ilta.

Seuran tarkoituksena on jäsentensä harjoittaminen englanninkielien käyttöön ja varsinkin englanninkieliseen julkiseen esiintymiseen.

Jäseniksi otetaan oppilaita miltä osastolta hyvänsä. Kokoukset aloitetaan laululla, Raamatun luvulla ja rukouksella. Kokousten meno on muuten samantapainen kuin suomalaisen Puhujaseuran kokouksissa.

Seuran virkakunta valitaan yhdeksi lukukaudeksi kerrallaan. Ensimmäisenä puheenjohtajana toimi Antti Lepistö ja kirjuriina S. V. Björn (nykyinen past. Autere). Seuran toiminta yritti yhteen aikaan muodostua kevyeen suuntan, mutta on sittemmin vakaantunut. Jäsenmäärä on näihin asti ollut samanlainen kuin Suomalaisessa Puhujaseurassa, mutta tänä vuonna se on hyvin suuri, lähennellen sataa. Opiston englanninkieliset opettajat ovat vaikuttavia tekijöitä tämän yhdistyksen toiminnassa.

Oman erityisen tarkoituksensa toteuttamiseksi on seura ansiokkaasti toiminut.

Kristillinen Nuoriso-yhdistys.

Konventin kokouksessa 13 p. marrask. 1913 esitettiin, että ruvettaisiin pitämään raamatunkeskustelukokouksia pyhä-iltaisin. Tämä esitys oli alkuna puuhalle, joka pian johti Kristillisen Nuoriso-yhdistyksen perustamiseen. Tämä tapahtui opiston juhlasalissa marrask. 27 p. 1908. Kaupunkilaisia ja opistolaisia oli sali täynnä. Jäseniä liittyi yhdistykseen tässä perustavassa kokouksessa kaikkiaan 61; myöhemmin tuli 10 lisää. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi tuli opettajatar, nti Elma Aronen (nykyinen rouva Haapanen Suomessa) ja ensimmäiseksi sihteeriksi opiston opettajatar, nti Emilia Ritari.

Yhdistyksen työtavoista päätettiin lähemmin marrask. 29 p. 1908 ohjelman suorituksen jälkeen. Varapuheenjohtajaksi valittiin maist. R. Hartman. Yhdistyksen jäsenet päätettiin jakaa Raamatun tutkimista varten 10 piiriin, joista kullakin oli oma sihteerinsä eli johtajansa. Näiksi sihteeriksi valittiin nti Elma Aronen, mrs. I. Wargelin, nti Olga Mäkinen, nti Emilia Ritari, nti I. Saari, maist. R. Hartman, mr. Joseph Salmu, mr. A. Könönen, toht. J. K. Nikander ja mr. A. Immonen. Raamatun tutkimisen tekstiksi päätettiin ensi alussa ottaa Johanneksen evankeliumi. Piirien yksityisiä raamatuntutkimiskokouksia päätettiin pitää kolme kertaa kuussa, ja hengellinen kokous yleisölle päätettiin järjestää kerran kuussa.

Toiminta ei näy jaksaneen muodostua kyllin elinvoimaiseksi, ja raamattupiirejä oli lopulta vain 5. Yhdistyksen viimeinen kokous pidettiin kevätlukukauden lopulla 1910.

Se hengellinen toiminta, jonka tämä yhdistys suoritti, on vaatimattomuudestaan huolimatta varmaankin ollut suuriarvoinen, varsinkin raamattupiirien jäsenille, jotka kahden vuoden kuluessa uudelleen ja uudelleen kokoontuivat rukousmielessä Jumalan sanaa tutkimaan.

Raamatunlukupiiri.

Edellisen yhdistyksen työn jatkajaksi muodostettiin 1914 Raamatunlukupiiri. Tämä piiri ei ole toiminut varsinaisena yhdistyksenä, mutta kutakin kokousta varten on kuitenkin aina edellisessä kokouksessa valittu puheenjohtaja. Mitään jäsenluetteloaakaan ei ole pidetty; läsnä kokouksissa on saanut olla kuka opistolainen tahansa. Kokouksista ei ole edes tehty pöytäkirjaa ennenkuin vasta tällä lukukaudella (kevätl. 1921). Viime kevää-

seen saakka on kokoonnuttu opiston juhlasaliin Jumalan sanaa tutkimaan sunnuntaisin iltapäivällä, ja viime syksystä lähtien se on tapahtunut joka toinen lauantai-ilta. Kun opiston oppilaista suuri osa toimii pyhäkouluopettajina Hancockin seurakunnan lukuissa pyhäkouluissa, on vaikea pitää kokouksia sunnuntaisin, ja kun toisekseen Raittiusseura ei nyt enää toimi, niin siksi pitää Raamatunlukupiiri nyt kokouksiansa lauantaisin. Mutta jokaisena lauantaina ei voida kokoontua, kun Konventille ennestään kuuluu joka toinen lauantai. Osanottajia on toisinaan enemmän, toisinaan vähemmän, keskimäärin 20—30. Järjestyksessään on tutkittu luku luvulta milloin mitäkin Raamatun kirjaa. Siunattuja ovat Jumalan sanan elävien vesilähteitten ääressä vietetyt hetket!

Raamatuntutkimiskokousten ohella on joku kerta lukukaudessa pidetty hengellinen kokous yleisölle. Niinikään on joku kerta lukukaudessa tehty vierailu Köyhäintalolle, jossa on paljon suomalaisia; siellä on Jumalan sana luettu ja puhuttu, on myös laulettu ja soitettu.

Monet Raamatunlukupiirin toiminnassa mukana olleista muistelevat suurella ilolla ja kiitollisuudella sitä siunausta, jota he sen kautta ovat Jumalalta saaneet.

Luokkayhdistykset.

Edellisen lisäksi mainittakoon vielä muutamalla sanalla opiston oppilaiden luokkayhdistyksistä. Kunkin luokan oppilaat muodostavat luokkayhdistyksen virkailijoinen. Kokouksissa käsitellään ainoastaan luokkien omia asioita. Tällaiset yhdistykset yleensä kokoontuvat vain muutaman kerran lukukaudessa. Mutta Akateemisen osaston ylioppilasluokka ja Kauppaosaston läpipääsevä luokka tekevät poikkeuksen toimintaan nähden; niiden toiminta, varsinkin ylioppilasluokan, on hyvin vilkasta. Heillä onkin enempi yhteisiä asioita, yhteisiä huolia ja ponnistuksia. Varsinkin on ollut näin laita vuodesta 1915 lähtien. Mainittuna vuonna toimittivat läpipääsevät yhteisesti oman vuosijulkaisunsa, ja tätä alotetta on sittemmin seurattu. Julkaisun nimenä oli ensiksi Fennia; sittemmin se on aina ollut Suomi, mutta eri vuosien julkaisut eroittaa toisistansa nimen jälkeen liitetty vuosiluku. Tällaisen julkaisun toimittaminen on antanut läpipääseville, varsinkin Akateemisen osaston IV:n luokan verrattain harvalukuisille oppilaille, paljon työtä. Mutta tämä työ on tekijöilleen monessa suhteessa hyödyllistä ja opettavaista. Julkaisun myynnistä saadut voittovarat on käytetty tavalla tai toisella opiston hyväksi. Esim. vuoden 1920 läpi-

pääsevät lahjoittivat voittorahat, yli 100 dollaria, uusien kirjojen hankkimiseksi ja sidottamiseksi Suomi-opiston seminaarille. Tämä lahjoitus on suurella kiitollisuudella mainittava, sillä sen kautta voitiin suurella määrällä kohottaa Seminaarikirjaston arvoa ja käytännöllisyyttä.

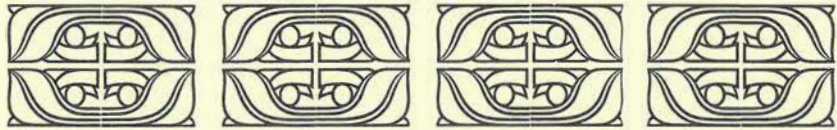
— — — —

Suomi-opiston oppilasyhdistyksistä on kaiken kaikkiaan sanottava, että ne monella tavalla vaikuttavat kehittävästi ja kasvattavasti jäseniinsä. Niissä saadut kokemukset ja herätteet ovat suuriarvoisena apuna elämänmatkan varrella; ja kokemus on ehtinyt jo osoittaa, että ne oppilaat, jotka innolla ovat toimineet oppilasyhdistyksissä, ne ne sitten opistolta päästyäänkin ovat ahkerimmin aherrelleet, leveimpiä oja luoneet ja syvimpiä vakoja kyntäneet elämän eri aloilla ja erityisesti seurakunnallisen ja kansallisen työmme peltosaroilla.

Kalle H. Mannerkorpi.

J. K. — Ylläoleva kirjoitus nojautuu kauttaaltaan opiston oppilasyhdistysten pöytäkirjoihin. Vähän suullisesti saatuja tietoja on käytetty lisäksi

Huonon ja hyvän ajan vaikutus Suomi-Opiston kannatukseen.

Laitokset jotka riippuvat vapaaehtoisesta kannatuksesta, keräyksistä, iltamista ja juhlista y. m., saavat usein kokea tulolähteitten laskua ja nousua, toisinaan kannatus supistuu sangen pieneenkin. Yksi tällaisia laitoksia on juuri Suomi-opisto. Tosin meillä on kauniilta kuuluva sanontatapa: "koulu kansan kasvattaa, kansa koulun kannattaa", mutta tämä toteutuu vain aikoina sellaisina, jolloin hyvinvointi on yleistä, aineellinen tilanne nousussa, niin että kaikki uhraavat varojaan. Suomi-opiston kannatusta kyllä on koetettu vakiinnuttaa. Yhteen aikaan m. m. kokoomalla vakinaisia kannatusjäseniä, jotka suostuivat dollarin vuodessa uhraamaan kansallisen oppilaitoksemme avustamiseksi, mutta tämä kaikin puolin sopiva ja suositeltava kannatuskeino on vain osittain voitu toteuttaa. Sittemmin on koottu viidenkymmenen sentin kannatusmaksuja seurakunnista, mutta sekin on tähän asti pysynyt vapaaehtoisena ja niin ollen riippuvaisena edullisista olosuhteista. Kaikkein tuottavin opiston kannatuskeräys on näyttänyt olevan Opisto-viikon nimellä toimeenpantu, kautta maan ulotettu keräys, joka samalla on ollut velvoittavaa laatua, etupäässä juuri vedoten seurakuntiin, joiden huoleksi tällainen paikallinen keräys Opistoviikkona on ollut annettuna. Tähän asti on tämä keräys toimitettu suurella huolella, taidolla ja asiantuntemuksella, josta ansio lankee Opiston johtokunnalle ja taitavalle taloudenhoitajalle. Eduksi sanotulle tuottavalle keräykselle on ollut myöskin maassa vallinnut erittäin hyvä aika ja vilkas rahaliike.

Mutta hyviä aikoja seuraa aivan odottamattamme myöskin silloin tällöin huonoja aikoja, työttömyyttä, rahattomuutta ja liikeseisauksia. Sellainen aika vallitsi tämän kirjoittajan ollessa Opiston taloudenhoitajana vv. 1914—1915. Ne surulliset kokemukset niiltä raskailta vuosilta oikeuttavat minua vetoamaan Opiston ystäviin ja erikoisesti pyytämään, että jos koskaan, niin huonona aikana tulee avustaa ja juuri ystävien ennen kaikkea tarjota auttava kätensä koulun tukemiseksi, tietoisina siitä,

että monet, jotka hyvinä aikoina muuten vain ilman todellista harrastustakin lahjansa antoivat Opistolle, kieltävät sen huonon ajan vallitessa. Jos Opiston todelliset ystävät nyt, kun taas tuntuu maatumme kohdanneen taloudellinen vaikeus, liikeseisaus, työttömyys ja rahan niukkuus, jos sanon vieläkin, ystävät nyt tekevät voitavansa, säästetään Opiston johtaja ja taloudenhoitaja monista raskaista hetkistä ja aineellisista vaikeuksista, joihin helposti voipi Opisto uudestaan joutua.

Valaistakseni edellämainittuja seikkoja, pyydän lyhyesti kuvata kokemuksiani Suomi-opiston taloudenhoitajana huonona aikana. Syksyllä 1913, kun tämän kirjoittaja ryhtyi Opiston taloudenhoitajan vaikeaan ja vastuunalaiseen toimeen, vallitsi Amerikassa kohtuullisen hyvä aika; kaivannot, tehtaat ja muutkin työpaikat olivat hyvässä käynnissä ja liike oli melkoisen vilkas, niin että taloudellista tasoa voitiin pitää sangen korkeana. Hyvillä enteillä aloitin laajaperäisen keräyksen Suomi-opiston talousmenojen peittämiseksi ja vaikka merkinnät keräyslistoihin olivatkin nykyisiin oloihin nähden pikkusummia: 5, 10, 15 ja 25-senttisiä, niin oli keräys toisaalta ulotettu laajalle, jonka vuoksi se tuotti monioita tuhansia dollareita. Tämä näytti sangen lupaavalta ja saattoi toivomaan, että Opiston velkaakin voitaisiin mahdollisesti lyhentää, jos rahatuloa jatkuisi kaiken talvea. Mutta samaan aikaan alkoi yleinen työlakko kaikkialla Kuparisaaren kaivannoilla, josta seurasi kolmenkymmenen tuhannen miehen suoranainen työttömyys, toisille lähes vuodeksi, toisille pitemmäksikin aikaa. Liike lamautui aivan kokonaan ja huono aika sen sanan raskaimmassa merkityksessä kohtasi Kuparisaarta. Suomi-opisto sai tietysti osansa kokea, sillä niin suuri murto-osa kansallisen oppilaitoksemme aineellisesta kannatuksesta tulee Kuparisaarelta, että kun se lakkaa, merkitsee se noin kaksi ja kolme tuhatta dollaria vajausta vuodessa. Kun siis opiston vuotuinen tilinpäätös laadittiin keväällä 1914, huomattiin että vain nipin napin oli toimeen tultu.

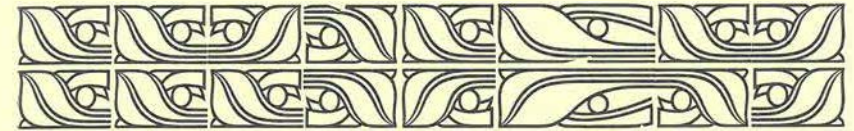
Kesällä 1914 kohtasi Amerikka kauttaaltaan yleinen paniikki, liikeseisaus, tehtaitten, kaivantojen ja työpaikkain sulkua. Suurkaupungeissa asuva työläisväestö sai turvautua kunnan- ja hyvän-tekäväisyyslaitosten apuun; rahattomuutta ja puutetta oli kaikkialla. Kun allekirjoittanut järjesti syksyllä 1914 yleisen keräyksen Suomi-opiston hyväksi, supistui saanti sangen pieneen. Keräyslistoja palautettiin sellaisilla tiedoilla, ettei nyt kellään ole rahaa, ei uskalla keräystä toimittaakaan, kaikilla kun on oman elämänsä taistelussa kylliksi tekemistä. Ainoastaan Dakotan ja Minnesotan y. m. maanviljelysseuduilta saatiin avustusta

oppilaitoksellemme ja vähin myöskin iltamilla y. m. erityisillä toimenpiteillä. Että tämä talvi vei Opistoa melkoisesti taaksepäin, on helposti käsitettävissä. Mutta ei niin pahaa, ettei jotain hyvääkin, sanoo sananlasku. Joutilaana olevia nuoria miehiä alkoi tämän kirjoittaja yhä enemmän ja enemmän kehotella kouluun ja joutoaikansa käyttämään Englannin kielen oppimiseen. Kehotuksesta ottivat monet vaarin ja seuraus olikin se, että Opistolla oli runsaasti oppilaita, ennätys siihen saakka, ja tavallaan myöskin lisätuloja juokseviin menoihin y. m.

Vuosi 1915 merkitään Amerikassa yleensä huonoksi ajaksi. Kirkkokunnan viiskolmatta-vuotisjuhlan johdosta koetettiin toimeenpanna opistojuhlia, mutta aineellinen sato oli tietysti niukanpuoleista. Parasta kuitenkin koetettiin tehdä, pitää kesäjuhlia ja muutenkin keräillä kannatusta oppilaitokselle, jonka menot huonona aikana ovat aivan yhtä suuret kuin hyvinäkin aikoina. Niin sitä taas kuitenkin suoriuduttiin asioissa, vähin turvauduttiin luottoonkin, ja toivottiin parempia aikoja. Vuosi 1916 alkoi lupaavampana, aika alkoi kaikkialla parantua, työpaikat avautua, tehtaitten rattaat pyöriä, kaivannoissa työskentely alkoi y. m. Hyvää aikaa onkin kestänyt monta vuotta, jota hyväkseen käyttäen Opiston nykyinen taitava taloudenhoitaja ja johtaja onkin onnistunut pyyhkäisemään raskaan velkakuorman rakkaan oppilaitoksemme hartioilta.

Mutta nythän on taas huono aika. Nyt kysytään Opiston todellisilta ystäviltä uskollisuutta ja velvollisuuden tuntoa, ettei kansallisen oppilaitoksemme tarvitsisi luottoon turvautua eikä uutta velkakuormaa hartioilleen ottaa. Jumala siunatkoon rakasta Opistoamme, sen johtajaa ja taloudenhoitajaa, opettajia ja oppilaita. Muodostukoon Opiston riemujuhlasta todellinen Herran kansan kiitos- ja riemujuhla.

S. Ilmonen.

Pastori J. K. Nikanderin puhe

Suomi-opiston vihkiäisissä opistotalossa tammik. 21 p. 1900.

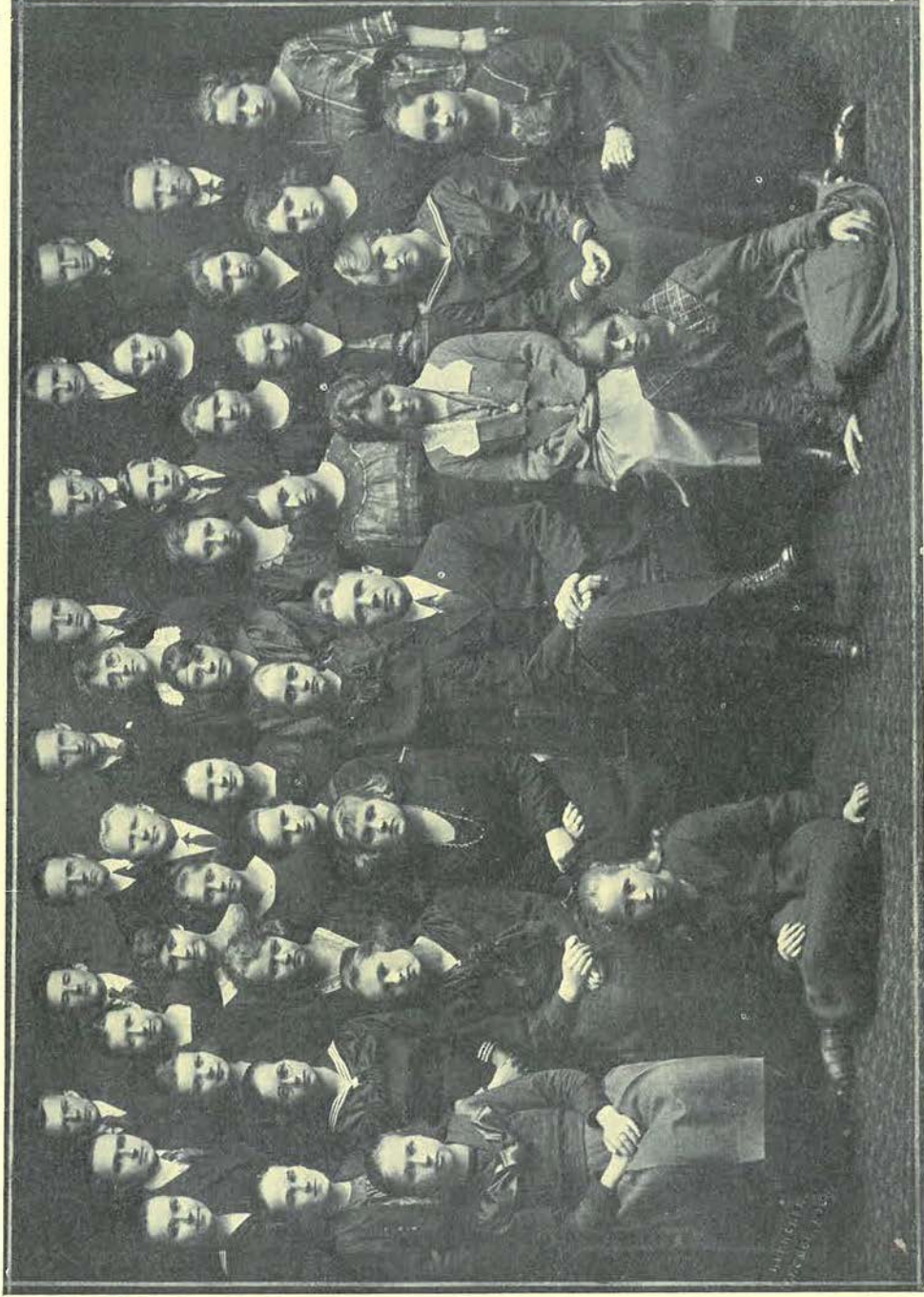
”Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen.

unnioitettava ystävä! Pyydän tässä tilaisuudessa Jumalan avulla mieliimme johdattaa, mitä viisas Salomo, Pyhän Hengen vaikutuksen kautta, sanoo kansan totisen onnen ehtona. Sananlasku-raamatun 14 luvun 34:ssä värsyssä luemme nämät sattuvat sanat: ”Vanhurskaus korottaa kansan, mutta synty on kansan häpeä.” Tämä lause sisältää mitä tärkeimmän totuuden, kenties monesti tunnustetunkin totuuden, mutta liian vähän ajatellun ja noudatetun. Se on lahja Jumalalta, kun joku ihmisryhmä maailmassa on kehittyneet kansakunnaksi, saaden oman maan, omat lait ja oman järjestetyn hallituksen. Ainoastaan lyhytnäköinen ja sentähden harhaan menevä haaveilevaisuus voi tätä kieltää. Suureksi eduksi ja siunaukseksi on Suomen kansallekin ollut sen kansakunnallinen järjestys, sekä mahdollisuus työskennellä lahjoillaan kansansa parhaaksi, yhteiseksi rakennukseksi. Ja samalla kun työskennellään kansan hyväksi, työskennellään omaksikin hyväksi, koska hyvin edistyneen kansan jäsenten keskinäinen vuorovaiutus tulee jäsenille molemminpuoliseksi siunaukseksi.

Paljon on kuitenkin puuhaa, jolla monikin luulee tekevänsä suurtakin hyödytystä yhteiskunnalle, mutta mikä todellisuudessa tulee vaikuttamaan päinvastoin kuin työskentelijä on ajatellutkaan, sentähden, että työskennellään väärään suuntaan. Työskentelyn perustuksesta on sen vuoksi otettava tarkka vaari. ”Katso, mitä teet ja kuinka teet!” on tärkeä muistutus, joka ansaitsee mieleen painamista. Kuinka kiitollisia meidän tuliskaan olla Jumalalle niistä runsaista neuvoista, joita pyhä kirja sisältää! Nehän meitä ohjaavat kaikessa elämässämme ja työskentelyssämme oikeaan suuntaan.

Kansan korottaminen on asia, jonka tulee olla kaikille tärkein. Senhän tulee olla alati tärkeänä silmämääränä meilläkin suomalaisilla täällä Amerikassa, jotka siirtolaistulvan valtava virta on tänne kulettanut! Mehän olemme pieni haara tuosta rakas-

OPISTON KUORO 1920

KAUPPAKOULUN OPPILAAT 1920

tetusta kansaryhmästä, joka toista tuhatta vuotta on asunut Suomen niemellä, siitä kansasta, joka, vaikka pieni, on suurempain rinnalla pyrkinyt eteenpäin valistuksen ja edistyksen riennöissä, ja jonka puoleen erittäin tätä nykyä sen ahdingon aikana koko sivistyneen maailman silmät ovat kääntyneet. Mikä teki Suomen kansan sellaiseksi? Vastaus: sen on tehnyt Jumalan sana, kallis kristinoppi ja kristinusko. Siihen on vaikuttanut muun muassa huomattava totuuden rakkaus ja rehellisyys, joita muutkin kansallisuudet ovat oppineet meidän kansassamme kunniottamaan, sekä se edistys, jota Suomen kansa on tehnyt kristinuskon valon ohjaamana. Tästä näkyy, että vanhurskaus se on, joka on korottanut Suomen kansaamme siihen arvoon, missä se nyt on, ja vanhurskaus jos Suomen kansa sille yhä edelleen antaa arvon, korottaa sen yhä korkeammalle, niin että Jumala siunaa, suojaa, tukee ja vahvistaa sitä. Tässä en tietysti tarkoita vanhurskautta täydellisimmässä mitassa, jota ei meillä ole, vaan sitä, että olemme vanhurskaudelle kuulijaiset uskon kautta Kristuksessa, joka on Herra meidän vanhurskaudemme. Mutta jos vanhurskaus hyljätään, jos taannutaan kristinuskosta, jos väistytään totisen vanhurskauden auringon Kristuksen valon paisteesta ja ruvetaan hyväilemään valhevalkeita, omatekoisia valkeita, henkisiä virvatulia, — voi silloin kansaraukkaamme! Pian ovat silloin sen elämän päivät luetut. Se on menettänyt silloin kallionsa, joka sitä kannatti myrskyissäkin, korkean auttajansa, joka oli sitä korottanut. Synti on silloin astunut vanhurskauden sijaan vallitsemaan kansassamme. Ja synnin seuraukset välttämättöminä hedelminä tulevat pian näkyviin. Vääräryys, syntimenot, kaikellaiset paheet ja irstaisuudet saavat valan ja häpäisevät kansaraukkaamme. Näin on monta mahtavaa kansakuntaa maailmassa sortunut. Olkoon niiden surkea kohtalo historian näyttämöllä Suomen kansalle terveellisenä varoituksena.

Me, Suomen kansan haara täällä kaukana lännessä, emme ole valtiollisesti mikään itsenäinen kansakunta. Sen tähden onkin meillä suurempi vaara sortumiseen Yhdysvaltain ja yleensä Amerikan monien kymmenmiljoonain keskessä. Kansallisuutena on meillä kuitenkin merkityksemme Suomen kansan lapsina. Ja meidän tulee katsoa, kuinka ensiksikin olisimme kunniaksi rakkaalle synnyinmaalle ja Suomen kansalle, emmekä tuottaisi sille häpeää. Meidän tulee myös katsoa, kuinka olisimme siunaukseksi kansamme tulevalle sukupolvelle, että sekin vaeltaisi vanhurskauden Herran edessä ja menestyisi. Tämän vuoksi meidän tulee pyrkiä ylöspäin ja eteenpäin kaikessa, mikä on hyvää ja

oikeata. Vanhurskaus yksin on täälläkin se voima, joka korottaa kansan; mutta synti, jos se saa kansaamme pitää kahleissaan, on oleva siirtokansamme sorto ja häpeä, on oleva sen lopullinen turmion hauta.

Kun nämät tiedämme, niin tulee meidän ottaa sitä tarkempi vaari Salomonin vakavasta neuvosta; me emme saa suinkaan katsoa sitä ylös. Surkeita merkkejä synnin vallasta ja vanhurskauden sortumisesta on nyt jo kansassamme. Kristillisen kirkon ja seurakunnan yhteyttä vastustetaan, Jumalan sana ylen katsotaan. Suuressa osassa kansaamme vallitsee suuri välinpitämättömyys kalleimmista asioista. Suuri eripuraisuus on vallannut kansamme, niin että ollaan asettuneina vihamielisiin leireihin; ylpeys ja epäusko ovat tuon pahan tuloksen tekijöinä; on sentähden aikansa herättävä näkemään, että Jumalan sana yksin antaa meille oikean viisauden, ja että Herran pelko on oikean viisauden alku. Kristinusko yksin antaa meille oikean perustuksen vakavaan ja siunattuun edistykseen. Sentähden on meidän annettava seurakunnalliselle ja kirkolliselle elämälle suurempi arvo kuin tähän asti ja niissä pysyttävä, vastustajien monilukuisuudesta ja suuresta suusta huolimatta. Meidän tulee sydämen halulla ja rakkaudella kehittää ja kasvattaa sitä evankelisluteerilaista kirkollista yhteyttä, joka meillä on olemassa. Ja meidän tulee kasvattaa nuori kansamme, tuleva sukupolvi Herran pelvossa.

Tämän vuoksi on tarpeellista myös pitää kalliina sitä oppilaitosta, jonka evankelisluteerilainen kirkkokuntamme on perustanut, ja jonka huolenpidon ja valvonnan alainen se on, että meillä olisi koulu saarnamiesten valmistusta ja siirtokansamme nuorison koulukasvatusta varten kristinuskon perusteella. Jeesus Kristus, eilen, tänä päivänä ja ijankaikkisesti oleva Herramme, on vielä nytkin ja on aina oleva maailman valkeus. Kaikki tieto ja taito ilman Kristusta kulkee pimeyden polkuja.

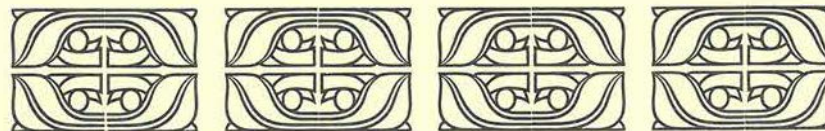
Tätä koulua tulee sen vuoksi siirtokansamme harrastaa ja edistää yhä laajemmissa piireissä. Pitäkööt he sitä hellän lempensä esineenä; auttakoot sitä lahjoillansa ilolla ja edistäkööt sitä, että se kasvaisi yhä enemmän tarkotustaan vastaavaksi; ja rukoilkoot he Jumalaa, kaiken valkeuden Isää, sekä kaikkinaisen hyvänannon ja täydellisen lahjan antajaa, rakkaan Suomi-opiston puolesta, että se voisi oikein työskennellä siirtokansamme iloksi ja Jumalan kunniaksi. Koulu tarvitsee oppilaita, voidakseen jaloa tarkotustaan toteuttaa. Lähettäkööt sentähden suomalaiset isät, äidit ja holhoojat lapsiansa nauttimaan koulukas-

vatuksesta tässä oppilaitoksessa. Ja te nuorukaiset ja neidot! tulkaa kouluumme, tehden niinkuin kauppias Jeesuksen vertauksessa; hän etsi kalliita helmiä, ja kun hän löysi yhden oikein kalliin helmen, niin hän myi kaikki muut ja osti sen. Ei rikkaus, ei tavara eikä kalliit vaatteet tuota teille pysyvää iloa ja hyötyä; mutta viisaus ja tieto Herran pelvon perustuksella on kaikkia näitä kalliimpi.

Kauvan olemme kaivanneet rakkaalle oppilaitokselle omaa kotia. Kolme ja puoli vuotta eli seitsemän lukukautta on sen täytynyt majailla vieraan katon alla epämukavissa huoneissa. Nyt on Herra suonut että olemme saaneet valmiiksi opistollemme oman kodin, ja olemme saaneet kokoontua tänä päivänä tähän rakennukseen vihkimysjuhlaa viettämään. Me tahdomme sentähden sydämellisellä mielihyvällä määrätä ja julistaa täten tämän talon kristillisen oppikoulumme, Suomi-opiston, käytettäväksi, ja toivomme, että se tulee Herran nimen kunniaksi. Amen.

Vihkijä jatkoi rukouksella tähän tapaan:

Laupias Jumala, valkeuden Isä! Me annamme sinulle sydämemme kiitoksen ja ylistyksen, kun olet meitä aina holhonnut ja tähän asti auttanut. Me kiitämme sinua siitä, että olet suonut meidän saada alkuun kristillisen oppikoulun keskuuteemme, ja että nyt olet suonut meidän kokoontua tähän huoneustoon, jonka olemme rakentaneet, että näissä oppisaleissa annettaisiin opetusta kansamme lapsille sinun pelvossas. Anna sinä, kaiken armon antaja, siunauksesi myös rakkaalle koulullemme; anna siunauksesi tälle kodille, jonka olet koulullemme suonut, ja anna siunauksesi kaikelle sille opetustoimelle, jota näiden seinäin sisällä nuorelle kansallemme annetaan, että heistä tulisi sinulle uskollisia työmiehiä rakkaan siirtokansamme keskuuteen, kansamme korottamiseksi ja ohjaamiseksi vanhurskauden tielle. Tulkoot kaikki toimet, joita tässä rakennuksessa tehdään, sinun nimesi kunniaksi. Amen.

Pastori K. L. Tolosen juhlapuhe

Suomi-opiston nurkkakivijuhlassa toukok. 30 p. 1899.

Kunnioitettava yleisö, naiset ja miehet! Vuosi vuodelta nähdessään sitä vastusta, mikä vielä tosi hyvääkin harrastusta ja tosi hyvän harrastajia kohtaa omain r. kansal. keskuudessa, tahtoo jäykistyä mieli kulkemaan viitattua tietä välittämättä muusta kuin tehtävistään. Mutta hetkellä tällaisella tuskinpa voi tunteitaan salata ja lieneekö tarviskaan. Tämä on Suomalaisten päivä, meidän päivämme, päivä, jonka Herra teki ja siitä me olemme iloiset. Tällä päivällä ei ole vain jotain hetkellistä paikallismerkitystä, vaan sen merkitys on laadultaan yleistä koko Uuden maanosan, koko Amerikan ja Canadian suomalaiselle siirtokansalle. Useasta paikasta olemme etsineet ja katselleet sijaa sille kiville, jonka tänään käymme asettamaan paikoilleen, monta pettymystä olemme kokeneet, kiven sopivaa sijaa ei löydetty ja lannistumatta oli alettava uudestaan. Tässä etsinnässä johdatti Jumala lopulta meidät siihen paikkaan, mistä alkujaan oikeastansa lähdimme, tänne Hancockiin. Asetamme tämän nurkkakiven nyt siinä toivossa ja sillä vakuutuksella että se vakavan sijan löytäneenä vielä jälkeentuleville todistaa väsymättömäin ponnistustemme onnistumista ja Jumalan hyvydestä Häneen luottaville, todistaen siihen kohtavan rakennuksen kautta vähäistenkin voimain yksimielisinä saavan suuria aikaan. Moni on epäillyt, miltei pilkkaan asti, asiamme onnistumista, mutta epäily on huonoin keino, jos tahdotaan jotakin saada aikaan, eikä vain alkaa, mutta viedä perille saakka. Jos laskemme kätemme aurankurkeen, on kynnettävä, ja luottamuksella laskemme tänään Suomi-opiston ja Jumaluusopillisen Seminaarin nurkkakiven. Jumalaan luottaen, ylhäältä siunausta toivoen, olemme tähän asti tehneet työtä saadaksemme omaa kotia kansamme oppilaitokselle; Hänen nimesään tahdomme tänäänkin suorittaa tärkeän tehtävämme.

Kristinuskoon perustuva sivistys on kansojen voima. Luulen uskaltavani lausua, että Suomen pieni, sivistyskansain eturivissä vapauden ja oikeuden puolesta taisteleva kansa juuri nykyaikaan

on saanut kunnian todistaa tätä historian näyttämöllä. Toiseen näemme kansoja, jotka väkilukuunsa, maansa sekä henkiin että aineellisiin käyttämättömiin pääomiin ynnä muihin edistyksen ja hyvinvoinnin mahdollisuuksiin nähden ovat muita suuremmat, ja kuitenkin sivistyskansat jakavat heidän alueitansa, käyden ryöstöretkillä niin kaukana kuin vain toisiltaan uskaltavat. Omistajain mielipidettä ei katsota tahi tapahtuu se toisinaan vain muodon vuoksi. Miksi? Puuttuu kristinusko, puuttuu kristillinen sivistys. Kristinusko ainoastaan korottaa kansat hurskauteen, ja sen antama ja eläyttämä sivistys voi kansat säilyttääkin häviämistä. Sen turvin ovat nykyajan suurvallat kohonneet voimansa kukkuloille.

Kansan täytyy tämä tuntea ja tunnustaa ja tässä tietoisuudessa toimia sivistyäkseen, kehittyäkseen ja elääksensä. Eivät mitkään uhraukset saa tuntua liian suurilta elämisen tähden. Kansa, joka tahtoo elää, elää myös. Kansan sivistäminen on Suomen kansan tunnussana tänä aikana Suomessa. Tulokoon tämä meidänkin tunnussanoksemme täällä. Suomen kansan historia kauttaaltaan todistaa suomalaisten olevan tiedonhaluista kansaa. Ei tarvitse tässä käydä esimerkkiä kertomaan, vaan viitata vain asiaan. Samalla kuin suomalainen rakastaa isänmaataan, niin että sodissa "joka kynsi kylmeni edestä Suomeen" ennenkuin antauduttiin vihollisen valtaan, josta runoilija Runeberg huudahtaa:

"Mill' ansaitsit maa raukka, sä
Noin suurta rakkautta,
Noin kalliis kuinka olla voit,
Kun leiväks' pettua vain soit!"

samalla hän uurastaa hengenkin ravinnosta. Sentähden isämme sotivat "auroin, miekoin, miettehin" ja sentähden isänmaamme on "totuuden, runon kotimaa" samalla kuin se on "maa tuhatjärvinen". Samaa todistaa kansamme sivistyskanta. Seikka mikä asettaa sen kehittyneimpien sivistyskansojen tasalle. Et niin etäistä kolkkaa löydä tuossa tuhatjärvisessä maassa, mene vaikka pienimpään metsämökkiin, jossa kenties rieputukko reijän paikkana — koristaa akkunaa ja toista ruutua on päreillä paikattu, ettet siellä löydä ainakin aapista, katkismusta, virsikirjaa ja välttämätöntä aikakauskirjaa, almanakkaa. Eikä ne ole vain koristuksena eli senvuoksi, että ne on naapurillakin, vaan niitä luetaan. Nämät tärkeät kirjat ne olivat muun kirjallisuuden viljelemiskyvyn, tiedon ja näkökannan laajenemisen lähtökohtina olleet Suomen kansalle. Mutta jo mainitsemieni kirjo-

jen laatu, jotka meidän suomalaisten tiedon ja valon lähtökohdina ovat olleet, osoittaa toiseen Suomen kansalle kunniakkaiseen kohtaan: Suomen kansa on uskonnollinen kansa. Suomalaisen suuruuden ja mainekkuuden alku on — aapiskirjasta. Amerikan suomalainen, ole uskollinen kansasi historialle, sen perimäopille, säilytä uskontosi, jumaluutesi. Tämän kristillisen tiedon, tämän uskonnon olemme me, ovat meidän isämme ja äitimme, te tässä maassa syntyneet, tuoneet mukanaan tänne uuteen kotimaahan siunaukseksi itselleen ja jälkeläisilleen. Puhdas, Jumalansananmukainen evankelisluterilainen uskontomme on Suomen kansan tehnyt siksi, mikä se on tänä päivänä "kansojen joukossa". Tämä uskonto on kallis perintömme. Tätä uskontoa tulee meidän hoitaa eikä sitä kadottaa, luopioina omaksi turmioksemme. Niin isämme uskoivat, sitä he rakastivat, sen edestä vuodattivat verensäkin. Me rakastamme tätä uskontoa, siinä olemme löytäneet rauhan ja siveellisen tarmon; se on muodostanut aatesuuntamme ja maailmankatsomuksemme, sentähden se hallitsee mieliämme. Ja missä näin saa tapahtua, siellä vanhurskaus korottaa kansan, siellä yhteen sulaa sydämet yksin mielin hoitamaan uskonnon taimitarhaa, kristillisiä kouluja, — Luteerilaisen uskontonsa turvissa pysyen on Suomen kansa säilyvä, ettei itätuuletkaan sitä tuhoa, ja sama on sen tukena ja yhdyssiteenä täälläkin. Siis uskollisuutta sille! Noin kolmesataa vuotta sitten tähän maahan saapuneiden suomalaisten ja ruotsalaisten siirtolaisten jälkeläisiä ei enään tunneta eikä tiedetä. He ovat kadonneet. Mikä siihen oli syynä? Historia vastaa tähän: he eivät hoitaneet uskontoansa. Kun viimeinen ruotsalainen pappi lähti paluumatkalle Ruotsiin, ei ollut hän pitänyt huolta seuraajasta. Ei ollut maassa syntyneistä siirtolaisten lapsista kouluutettuja sielunhoitajia. Siinä syy silloisen siirtolaiskirkon häviöön. Toisin menettelivät saksalaiset, toisin tekevät nykyaikaan skandinaavialaisetkin y. m. He pitävät huolta uskonnon säilymisestä kristillisten koulujen avulla, valmistuen pappeja ja koulunopettajia omasta keskuudestaan. Olisiko meillä suomalaisilla muuta keinoa uskontomme säilyttämiseen? Ei. Ja eikö meidän nuorisossamme nousevassa ole kykyjä näihin tehtäviin, kun vain ovat tilaisuudessa kehittyä? Vai pitäisikö heidän vain kasvaa kovantyön raatajoiksi tahi kehittyä pelkästään uskonnottomissa kouluissa? Silloin kyllä päästään helposti kansallisuudesta ja kielestä, mutta myöskin uskonnosta, ja silloin on kansa menettänyt kalliimman aarteensa. Ettei näin ole käynyt, sitä todistaa tämän päivän meille suomalaisille tärkeät toimet.

Opistomme tulee myöskin tuottamaan jonkinlaista vuorovaiku-

tusta tänne siirtyneiden ja synnyinmaan välillä. Kunpa tätä näkökohtaa sielläkin oikein huomattaisiin ja paremmin varteen otettaisiin. Sieltä tarvitsemme alkuunpanevat työvoimat, sieltä pää-asiallisin opetus ja johto vielä kappaleen aikaa. Ja täällä työssä saatu kokemus on hyödyksi isänmaassa niille, jotka sinne palaavat.

Kansalaiset! Me tahdomme tälle vapaalle Amerikan maalle, josta näemme tuolla kappaleen edessämme ja joka vapaudellaan antaa meille rajattoman vallan toimia hyvässä, me tahdomme antaa tälle maalle nousevasta nuorisostamme hyviä kansalaisia. Sen vuoksi tämä Suomi-opisto ja Jumaluusopillinen Seminaari, sen vuoksi tämänpäiväinen juhla. Minä lopetan. Sallikaa minun vielä lopuksi ja lausumani vahvistukseksi ottaa palanen Missouri-Synodin patriarkan tri C. F. W. Waltherin saarnasta, jonka hän piti St. Louisissa sijaitsevan Concordia--seminaarin toisen kylkirakennuksen nurkkakiven laskemisjuhlassa 1852. Saarnan lopulla hän lausui: "Puuhattakoon miten paljon tahansa kirkon ja koulun erottamista: me pidämme koulua puuna, jonka oksien täytyy kuivua, jollei kirkko kostuta sitä ijankaikkisen elämän vedellä, ijäisellä totuudella. Me pidämme koulua huoneena, joka ei saa oikeaa valoa inhimillisen viisauden yölampusta, kitupiikistä, vaan ylhäältä jumalallisen ilmoituksen auringosta. Me pidämme koulua rakennuksena, joka ei ole rakennettava inhimillisten ajatusten ja suuntain muuttelutavalle hiekalle, vaan Kaikkivaltijaan sanan ijankaikkiselle kallioperustukselle. Emme tosin koskaan unhoita, että inhimilliset tieteet ja taiteet ovat kalliita Jumalan lahjoja, ihmiskunnan kaunistuksia ja koristeita; niitä tullaankin täällä ahkerasti harjoittamaan; mutta mitä auttaa marmorimuurit timanttipyöväillä ja kullatuilla katoilla, jos huoneen perustus on ontto ja laho? Ei kuitenkaan pakoitettu, synkkä munkki-meno ole täällä sammuttava nuoren hengen tulta ja kiihduttava orastavaa tainta; orjallista pelkoa emme aseta siveyden vaatijaksi, joka tosin pidättää pahasta työstä, mutta synnin himon sammuttamisen asemasta vain kohentaa ja yllyttää odottamaan esteetöntä tilaisuutta sen harjoittamiseen. Ei, vaan ilon ja rakkauden henki on täällä vallitseva, mutta sen ilon henki, joka liikkuu näkymättömän, jokapaikassa läsnäolevan Jumalanpelvon rajain sisällä, ja sen rakkauden henki, joka pakenee ja "vihaa syntiä ja kaikkea jumalatointa menoa". Näin pitkälle Walther. Olkoon meidänkin tunnuslauseemme: rakkaus totuuden kuulijaisuudessa. Herran pelvon henki viisauden lähteenä hallitkoon Suomi-opistossa!

Herra, avaa Sinä meidän huulemme kiitokseesi!

Sisällysluettelo:

Alkulause, kirj. M. Perttula, J. Wargelin	5—6
Juhlaruno, kirj. J. Wargelin	7—8
Suomi-Opisto vv. 1916—1921, kirj. M. Perttula	9—24
Suomi-Opisto kansamme kasvattajana, kirj. A. Rautalahti	25—30
Kristillinen akatemia, kirj. J. Wargelin	31—44
Etsitkö? kirj. S. V. Autere	45—46
Suomi-Opiston ja Amerikan suomalaisen kirkollisen ja kansallisen työn esitaistelijain muistoksi, kirj. R. Hartman	47—52
Lyhyt katsaus Suomi-Opiston talouteen, kirj. F. Tolonen	53—63
Entisten oppilaitten muistelmia Suomi-Opistossa oloajaltaan, kirj. V. Kuusisto ja Hugo Hillilä	64—67
Entisen oppilaan ja taloudenhoitajan muistelmia, kirj. A. Lepistö	67—71
Opettajien muistelmia, kirj. Eetu Aaltio, V-a-p-a, K. V. Arminen	72—74
Suomi-Opiston johtokunta, sen kokoonpano ja velvollisuudet, kirj. A. H.	75—81
Suomi-Opiston oppilasyhdistyksistä ja niiden merkityksestä, kirj. K. H. Mannerkorpi	82—97
Huonon ja hyvän ajan vaikutus Suomi-Opiston kannatukseen kirj. S. Ilmonen	95—100
Past. J. K. Nikanderin puhe	101—106
Past. K. L. Tolosen puhe	107—110

KORJATTAVIA PAINOVIRHEITÄ.

Sivulla 9 tulisi olla otsakkeessa 1906—1921 eikä 1916—1921.

Sivulla 17 tulisi olla 6:lla rivillä ylhäältä L u k u v u o d e n
eikä L u k u v u o s i.

Sivulla 31 tulisi olla 11:llä rivillä alhaalta 16 uniittia eikä 15.

Sivulla 38 tulisi olla 4:llä rivillä alhaalta jumaluusopillisiin
eikä jumaluusopiliisiin.

Sivulla 48 tulisi olla 7:llä rivillä alhaalta al- eikä l-.

Sivulla 60 tulisi olla 3:lla rivillä ylhäältä ehdotuksen eikä
hedotuksen.

Sivulla 74 tulisi olla 10:llä rivillä ylhäältä vakuutti eikä
vakutti.

Sivulla 78 tulisi olla 17:llä rivillä alhaalta jo velka eikä
ovelka.

Sivulla 80 tulisi olla 18:lla rivillä alhaalta toiminnastaan
eikä toimintaan.

Sivulla 95 tulisi olla 4:llä rivillä ylhäältä 1908 eikä 1913.

Sisällysluettelossa sivulla 111 tulisi kolmannessa kirjoituk-
sessa olla 1906—1921 eikä 1916—1921.

Sisällysluettelossa tulisi S. Ilmosen kirjoituksessa olla 98—
100 eikä 95—100.